

குட்டுரை மண்சரி

[திருத்திய பதிப்பு]

பத்தும் புதிய கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

10ஆம் 11ஆம் ஆண்டு

பதிப்பாளர்:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை,
235, காம்கேந்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாளைம்.

கட்டுரை மஞ்சள்

10ஆம் 11ஆம் ஆண்டு

“சிறப்புச் சித்திக்குச் சிறந்த துணை”

பண்டிதர் ச. வெலுப்பிள்ளை (ச. வெ.)

வெளியீடு :

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை,
235, காங்கேஸ்வரர் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரிசம)

விலை : ₹45.00

பதிப்பாளர் :-

ஸ்ரீ கம்பிரமணிய புத்தகங்காலை,
235, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

ஆச்சப்பதிப்பு:-

ஸ்ரீ கம்பிரமணிய அட்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

முன் மூரை

கல்வி என்னும் பெருங்கோவில் பொற்சலசமாகத் திகழ் வது உண்மையறிவு. அக்கோவிலில் அழகாரிந்த விதானங்களாகவும் விமானங்களாகவும் மணிடபாங்களாகவும் விளங்குவன் பல வகைகள் கலைகள். அவையன்னத்தினையும் தாங்கிக்காதிது, அங்கின்றி நிற்கும் அடித்தளமாய் அமைவது மொழியறிவு.

மொழியறிவில் துணைகொண்டே கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அவ்வெவளிப்பாட்டுக்கு வாயில்களாக அமைவன் பல. அவற்றுள் நல்லயாயதும் சிறந்ததும் கட்டுரை என்றாம். அதனால், கல்விமாண்கள் கட்டுரையினை மொழியறிவின் செழுமையை மதிப்பிடும் உரைகள்களைக் கருதுவார்.

நலை கட்டுரைகள் எழுமாற்றலை மாணவர்களிடம் தூண்டியளரித்துகிடுதலே, மொழியறிவு பயிற்றும் நல்லாசிரியன் செய்யத்தக்க பெரும் பணியாகும். ஆசிரியன்து அப்பெரும் பணியினைக் குறிப்பிடத்தக்க அளவு இலகுவாக்குதறிகும் மாணவர்களிடையே கட்டுரை எழுதும் ஆற்றலை விருத்திசெய்து வரைத் தற்கும் மாதிரிக்கட்டுரைகள் பெருந்துண்ண புரிகின்றன.

தமிழ் மாணவர்களுக்குரிய மாதிரிக் கட்டுரை நூல்வரிசை பிடிவே, புதியதொன்றாக இங்கட்டுரை மஞ்சரி' வெளிவருகிறது.

இசிற நலிலே உயரித்துக்கூடிய மாணவர்களின் தகுதிக் கேற்ற நாற்பது பொருள்கள் பற்றிய நாற்பது கட்டுரைகள் கட்டுக்கிடுகின்றன. இவை வரலாறு, கல்வி, அரசியல், பொதுவிடபங்கள், அருணங்களும் ஏற்பாடுகளும் என்ற பொருள்கள் பற்றிக் கருகின்றன. இப்பகுப்புமுறையோடு கூடிய இக்கட்டுரைகள் கல்விப் பொதுத் தராதறப் பத்திரத் தேரிவுக்கும் பிறதேர்வுகளுக்கும் பேரிதழ் உதவவல்லன.

மாணவர்கள் பொருள்கள் மனத்திலே நிறுத்திக் கிந்தித்தற்கேற்ற வகையிலே, பொருள்பற்றிய குறிப்புக்கள் கட்டுரையின் ஆரம் பத்திலே தரப்பட்டுள்ளன.

நீகழ்வால் மாறிறக்கண அனுசரித்தும் மாணவர்கள் தேவை கண மத்திலிருத்தியும் பாடநூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்த பதிப்பக அதிபர்கள் வெகு சிலரே. அவர்களுக்கு நல்லயாய் சிறப்புக்குரியவர் வட்டிலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பக அதிபராக விளங்கி, அன்மையில் அமரரான திரு. கோ. ஆப்பாக்குட்டி அவர்களாவர். அவர்கள் ஒவ்வொரு துறையிலும் வல்லவர்களைக்கொண்டு, அவ்வாறு துறைப் பாடநூல்களை இயற்றுவதை வெளிக்கொண்டார்ந்தார். இக்கட்டுரைகள் நூல் வடிவெடுத்துப் பிறப்பதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தவர்கள் அவர்களேயாவர். அன்னாகர தினைவுகார்ந்துநன்றி செலுத்துவது எனது முதற் கடனாகும்.

இந்நாலிலுள்ள கட்டுரைகளைத் தொடர்பும் முதலிருந்து முடிவு வரை பார்க்கவிட்டு, ஏற்ற திருத்தங்கள் செய்துதனியவர்கள், என்னாலே பெரிதும் மதிக்கப்படுவதற்கும் சுன்னாக்கம் ஸ்கந்தவரோ தயக்க எல்லார்த் தமிழாசானும் தமிழறிஞருமாகிய பண்டித வ. நடராஜா அவர்களாவர். அவர்கள் செய்த பேருதலி என்னால் என்றும் மற்கூட்டியதன்று. கட்டுரைகளை வாசித்து அபிப் பிராயக் கறிய பிரபல எழுந்தாளரும் ஆசிரியருமான திரு. கணக் கேந்திநாதனுக்கு நான் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். சில கட்டுரைக்குரிய நல்ல குறிப்புக்களை வழங்கியதனிய மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியர்களான திரு. க. மகேசன் B. A அவர்களுக்கும், வித்துவான் க. ந. வேலன் அவர்களுக்கும் திரு. சி. சிற்றம்பலம் B. Sc. அவர்களுக்கும் என் நன்றியுரிபது. இந்நாலை அழகுறப் பதிப்பித்து வெளிக்கொண்டாந்த வட்டிலங்கைத் தமிழ்நூற்றிப்பக்கத்தாருக்கு யானும் தமிழ் மாணவர்களும் நன்றிறற பெருங்கடனாகும்.

இச்சிற்றநாலை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் உங்கீதற்றுப் பயன் கொள்வதாகவும் ஏற்ற நம்பிக்கையோடு, தமிழ்நூல்களையின் திருங்களிடல் சமாப்பித்து வணங்குகிறேன்.

திருத்திய நாள்காம் பதிப்பின் முன்னுரை

கௌண்டாகம், வட இலங்கைத் தமிழ் நூற்று பதிப்பசதிதாரால் வெளியிடப்பட்ட 40 கட்டுரை மஞ்சரி (திருத்திய முன்றாம் பதிப்பு) அவர்களின் சில வசதியினங்களை காரணமாக, நாள்காம் பதிப்பாக வெளிவரவில்லை. அதனால், கடந்த சில மாதங்களாக இந்நால் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பெறுவதற்கு அரிதாகி விட்டது.

இதனைத் திருத்திய நாள்காம் பதிப்பாக வெளியிடுமாறு பயபல பாடநூல்களை வெளியிட்டு மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பெற்று விளங்கும், யாழ்ப்பாணம் மூல கப்பிரமணிய புந்தகங்களை எதிபர் திரு. ஆ. சுப்பிரமணியம் அவர்களை வேண்டியபோது, புந்தக வெளியிட்டுத் துறையில் உற்பத்திச் செவின் உயர்வினாவுண்டான் பயபல இன்ஜினியர்களும் பொருட்படுத்தாது தாராளசிந்தனையோடு வெளியிட முன்வந்தார்கள். அவர்கள் செய்த இவ்வுதவி காலத்தினாற் செய்த உதவி; ஆகவே ரூலத்தின் மாணப்பெரிது.

40 கட்டுரை மஞ்சரி — திருத்திய நாள்காம் பதிப்பில், காலப் போக்கை அனுசரித்துப் புதிய பல கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன; பல திருத்தப்பட்டுள்ளன; அதனால் 9-ஆம், 10-ஆம் வகுப்பு மாணவர்கள் கட்டுரை எழுதலிற் சிறந்த திறமை பெறுவதற்கு வழி காட்டியாயும் க. பொ. த. [சா. த.] பரீட்சைக் குத் தோற்றும் மாணவர்கள் தமிழ் மொழியிற் சிறப்புச்சித்திரி பெறுவதற்கு உறுதுணையாயும் ஆமையும் என்பது எனது தாழ்மையான ஆபிப்பிராயம்.

முன்று பதிப்புகளாக வெளிவந்த முன்னணி 40 கட்டுரை மஞ்சர்களையும் ஆதரித்துப் பயன்கள்கூட ஆசிரியர்களும் அவர்களின் வழிகாட்டலாற் பயன்கொண்ட மாணவர்களும் என்றும் எல்லா நாள்நிக்குரியவர்கள். அவர்களின் பரிந்துரைபோடு இங்கு 9-ஆம் 10-ஆம் தரங்களிற் கலவிபயிறும் மாணவர்களும் தமிழ் மொழி கற்கிக்கும் ஆசிரியர்களும் இந்தியினப் பெரிதும் பயன் செய்வார்கள் என கண்ணுகிறேன்.

நன்றி.

நாவற்குழி,

க. வெ.

திருத்திய ஏழாம் பதிப்பின் முன்னுரை

பல்கிப் பெருகிவிட்ட தனியார் கல்வி நிறுவனங்களுக்குச் செல்லு கல்வி கற்பது நாகரிகமாகிவிட்ட இன்றைய குழ்நிலையில் மாணவர்களுக்கு நாளிதழ்களையோ நால் சஞ்சிகைகளையோ பொருட் செறிவுடைய நூல்களையோ வாசிப்பதற்கு நேரங் கிடைப்பதில்லை. அதனால், அவர்களின் சிந்தனைத்திறன் வறண்டு போவதோடு, விடயஞான வறுமையும் உண்டாகிறது. இவ்விரு குறைபாட்டையும் நீக்குவதற்குப் பாடநால் போல் அமைந்த “40 கட்டுரை மஞ்சரி” யே உதவ வல்லது என்பது ஆசிரியர், பெற்றோர், மாணவர் என்போரின் அமுத்தமான கருத்து. “40 கட்டுரை மஞ்சரி” யின் முன்னைய ஆறு பதிப்பு கரும் இப் பெருந் தொண்டினை ஆற்றியுள்ளன. அவ்வாறே ஏழாம் பதிப்பாகவரும் இந்நாலும் பெரும் பணிபுரியும் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

இந்நாலிலே, சமீப காலத்திலே க. பொ. த. (கா. த.) தேர்விலே விணாவப்படும் கட்டுரைகளின் இயல்பைக் கருத்திற் கொண்டு சில கட்டுரைகள் நீக்கப்பட்டு, புதிய பத்துக் கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்போது இந்நால் காலத்துக்கேற்ற ஒக்கப்பில் முழுப்பயன் விளைவிக்கும் என எதிர்பார்க்கவாம்; எனவே, இந்நாலையும் உவந்தேற்றுப் பயன்போக்குமாறு ஆசிரியர்களையும், மாணவர்களையும், பெற்றோர்களையும் வேண்டுகிறேன்.

வணக்கம்

நாவற்குறி:

க. வே:

திருத்திய ஏழாம் பதிப்பு

40 கட்டுரை மஞ்சரியின் ஏணை பதிப்புக்களை உயந்தேற்ற பயன்வாட்ட மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் முதற்கண் எமது உள்மார்ந்த நன்றி உரிசது.

ஏழாம் பதிப்பாக வரும் இந்த “40 கட்டுரை மஞ்சரி” திருத்திய பதிப்பில், சில கட்டுரைகள் நீக்கப்பட்டுப் பாதியுள்ள பதிய பத்துக் கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எனவே ஆண்டு 10, 11 இல் கல்விப்பிலும் மாணவர்களுக்கும் பயிற்றுக் கூடியிர்களுக்கும் பறிபூரண பயன் அளிக்குமென நம்புகிறேன்;

பதிப்பாளர்

பொருள்டக்கம்

1.	கலாயோசி ஆனந்தக் குமாரவாழி (வரலாறு)	...	1
2.	நட்டூர் மாடல்களின் தனிச்சிறப்பு (விளக்கம்)	...	5
3.	அறிவியலும் அழியலும் வாழ்வின் இரு கணகள் (சிந்தனை)	...	9
4.	சுரு கடிதம் (வருணங்கள்)	...	13
5.	தெருக்கரைச் சோதிடன் (சொல்லோவியம்)	...	19
6.	நான் விரும்பும் ஒரு பொழுதுபோக்கு (வரலாறு)	...	20
7.	இலக்கியமும் வாழ்க்கையும் (விளக்கம்)	...	24
8.	அனுவாற்றலும் ஆக்கப்பளிகளும் (விளக்கம்)	...	28
9.	ஸுநந்மபிக்கைகள் (வரலாறு)	...	32
10.	எனது மணங்கூர்ந்த ஒரு சிராமம் (வருணங்கள்)	...	36
11.	நான் விரும்பும் ஒந் துல் — திருக்குறள் (விளக்கம்)	...	41
12.	பள்ளவளம் பெருக்கிப் பொருள்வளம் காண்பேசும் (மேடைப்பேச்சு)	...	45
13.	மது எனும் அரக்கன் மரயவேள்ளும் (விளக்கம்)	...	49
14.	பென்சவியர் ஒருவர் (சொல்லோவியம்)	...	53
15.	மலைமீதொருநாள் (வருணங்கள்)	...	57
16.	செய்தித்தாளின் தனிச்சிறப்புக்கள் (விளக்கம்)	...	61
17.	விஞ்ஞானம் தந்த வாழ்க்கை வசதிகள் (சிந்தனை)	...	64
18.	புதியதொருநாள் மலர்கிதது (வருணங்கள்)	...	67
19.	காடு செழித்தால் நாடு செழிக்கும் (விளக்கம்)	...	71
20.	நான் யாருமற்ற தீவில் விடப்பட்டபேசு (கற்பனை)...	...	75
21.	கடற்கரையில் ஒருபொன் மாளைப்போது(வருணங்கள்)	79
22.	அச்சில் வருவனவெல்லாம் இலக்கியமா? (விமரிசனம்)	...	83
23.	மனிதனை உருவாக்குவதில் விளையாட்டின் பங்கு (விளக்கம்)	...	86
24.	களிவிச் சுற்றுலாவும் அதன் பயன்களும் (விளக்கம்)	90
25.	அழுகம்புல் — கயாரிதை (கற்பனை)	94

26.	முத்துக் கமிழ்ப்புவர் ஒருவர்: சோசாந்தரப்புவர் ...	98 (வரலாறு)
27.	அறிவொளி தருவன் நூல்களே (விளக்கம்)	102
28.	ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியம் (விளக்கம்)	106
29.	வலு குறைந்தோரும் சமுதாயத்தின் அங்கத்தினரே (பத்திரிகைக் கட்டுரை)	109
30.	சூரி திருமண ஊர்வலம் (வருணங்கள்)	113
31.	உயிர் வீடு (வாணோலி நடாடக விமரிசனம்)	117
32.	தொழில்நுப்பக் கல்வியின் பயன்கள் (விளக்கம்)	121
33.	மாணவரும் வாசிப்புத் திறனும் (விளக்கம்)	125
34.	நந்த யொன்றில் நான் கன்ட காட்சி (வருணங்கள்)	128
35.	நான் நடுக்காட்டில் ஓர் இராஸைக் கழித்தேன் (தற்சார்புக் கட்டுரை)	131
36.	இளந் தலைமுறையினரும் முதியோரும் (உரையாடல்)	135
37.	நான் விரும்பிக் கொண்டாடும் சில விழாக்கள் ...	139 (வரலாறு)
38.	வாய்க் கொல்லில் வீரரடி (சிறுகதை)	144
39.	நான் ஒரு ஓட்டைப்பானை (சுயசரிதை)	147
40.	நான் மயிரிழையில் அருந்தப்பு தப்பினேன் (தற்சார்புக் கட்டுரை)	147

1

— நான்விரும்பும் ஈழத்துப் பெருந்தகை ஒருவர் —

கலாயோகி ஆநந்தக் குமாரசுவாமி

(வரலாற்றுக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்
2. பிதம்பு, வளர்ப்பு, கணவி
3. பதவி
4. கலைத்தொண்டு
5. சமூகத்தொண்டு
6. முடிவு

ஈழத்திருநாட்டிலே தொன்றி, உலகை கணவைற்றுரீ வரிசையிலே நிரந்தர இடம் பெற்றுவிட்ட பெருமைக்குரியவர் கலாயோகி ஆநந்தக் குமாரசுவாமி அவர்களாவர். இந்தியக் கலைகள், உயரிய தத்துவக் கருத்துக்களை விளக்குவதற்கு எழுந்தலை; இந்தியப் பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாக அமைந்தலை; இலங்கை, பரிமா, தாம்லாந்து, இந்தோசினா முதலிய கிழக்காசிய நாடுகளைத்தும் வியாபித்திருப்பவை. இவ்வுண்மைகளை உலகறியக் கெய்த பெருமை ஆநந்தக் குமாரசுவாமி அவர்களையே சாரும். இவங்கை இந்தியக் கலைத்துறை பற்றி ஆராய விரும்பும் ஆரம்ப படைத்தோருக்கு அத்துறையில் அவராற்றிய தொண்டுகள் பேருதலி பூர்கின்றன. இவங்கை இந்தியக் கலை மலர்ச்சிக்கு அவராற்றியபனி, இந்துசமய மறுமலர்ச்சிக்குச் சுவாமி விவேகாநந்தரும் இந்திய விடுதலைக்குச் சாந்தியடிகளும் ஆற்றிய பணியைப் போன்றதாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாயிலே வாழ்ந்து, வாழையடிவாழையாகக் கல்வி கேள்விகளிலே சிறந்து, தேசத்தொண்டுஞ்சகுமாப் பணியும் ஆற்றி, பெரும் புகழ்ப்பட்டத்த ஒரு குடும்பத் திலே தேசன்றியவர்கள் ஆநந்தக் குமாரசுவாமி அவர்களி. அவர்தந்தையார் பெயர் சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி என்பது. அவர் ஆக்காலத்திற் பொரும் புகழ் படைத்த ஆசியிவரதி; தமிழர்

பிரதிநிதியாகச் சட்ட நிறுபண கபையிலிருந்தவர். அவர் பன் மொழிப் பண்டிதர்; தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம், பாளி முதலிய மொழிகளிற் புலமை பெற்றவர். அன்றியும் அவர் சிறந்த கலா வினோதரி; சத்தியவந்தணான் அரிச்சந்திரன் கதையை ஆங்கிலத் திடி நாடகமாகப் புனைந்து, விக்ரோஹியா மகாராணி முன் நயம் பட விளக்கிப் பாராட்டுப் பெற்றவர். இத்தகைய திறமைகள் பெற்றதந்தைக்கும் அவரது அருந்துண்ணியாகிய ஆங்கிலமாதாம் கிளேபீரி அவர்களுக்கும் அருந்தவப் புதல்வராக, ஆநந்தக் குமாரசுவாமி அவர்கள் 1877-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்மாதம் 22-ஆம் நாள் கொழும்பில் அவதரித்தார். ஆநந்தர் எட்டு மாதக் குழந்தையாயிருக்கும்போது, அவரது அன்னை உடனாலக் குறைவு காரணமாக, அவருடன் தன் தாயகமான இங்கிலாந்துக்காச் சென்றார், அரசியற்றொடர்பு கொண்ட நந்தையார் அவர்களுடன் செல்ல இயலாதவராய்த் தமது பிரயாணத்தைத் தவிர்க்க நேர்ந்தது. ஆணால், இரண்டாண்டுகளில் எதிர்பாராத விதமாக அவர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து இறைவனமிட சேர்ந்தார். தந்தையைபிழந்த ஆநந்தர், அன்னையின் அரவணைப்பிலே வளர்ந்து திறமையுடன் கல்வி கற்று, இலண்டன் பங்கவைக் கழகத்திலே, நிலநூலிலே விஞ்ஞான மாணிப் (B. Sc.) பட்டம் பெற்றார். மாண்கைணாயிருந்த காலத்திலேயே கலையாரிவும் பெற்று விளங்கிய அவர், தாயின் உதவியாலும் கலையாணர் பலரின் தொடர்பாலும் கலைபறிவை வளர்த்துக் கொண்டார்.

அவர் சிறந்த நிலநூற் பண்டிதராக விளக்கியமையான், அவரை இலங்கையரசினர் 1903 ஆம் ஆண்டு தமது உலோக பரிபாவளத்துறைக்குத் தலைவராக நியமித்தனர். அக்காலத்தில் அத்துறைபற்றி அரிதின் முயன்று ஆராய்ந்து, அவர் வெளி பிட்ட அறிக்கைகள், அவர் மேதாவிலாசத்தைக் காட்டின். அக்கட்டுரைகளின் உயர்வைக்கண்ட இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு விஞ்ஞான கலாநிதி (D. Sc.) என்னும் பட்டத்தை வழங்கிக் கொள்வித்தது.

கலைப்பற்று நிறைந்த நந்தைக்கு மகளான ஆநந்தரின் உள்ளம் இயல்பாகவே கலைத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டது. அவ் ஈடுபாடு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து முதிர்வதற்கு, ஈழத் திருநாடு நல்லதொரு பயிற்சிக்களமாக அமைந்தது. உத்தியோக முறையில் இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் பிரயாணங்குசெய்த அவரை, இலங்கையின் புராதன கால நாகரிகச் சின்னங்கள் கவர்ந்துமிற்றன. இலங்கை மக்கள் சதந்திரவாழ்க்கை நடத்திய அளவாலத்திலே, பரிவோடு சிரத்தையோடும் படைத்துப்

பேணிக்காத்த சிறபவடிவங்கள், மன்முடிக் கிடப்பதை அவர் கண்டார்; சிறப வனப்புடைய பொதுத விகாரங்களும் தாது கோபங்களும் கோயில்களும் அரமணைகளுக்கு சிதிலமடைந்து கிடப்பதை உற்றுநோக்கினார்; குசைகளிலும் சுவரிகளிலும் காணப்பட்ட வண்ண ஒவ்யூகள், நிறம் மங்காது திகழ்வதைக் கண்டு மனம்பூரித்தார். அவரது மனத்தகத்து அடுக்கிக் கிடந்த வையார்வம் ஊற்றெடுத்துப் பெருகத் தொடங்கியது. பதவிப் தற்கு மனத்தை விட்டகல், கலைப்பற்று அங்கே குடிகொண்டது. பூாலீச இலங்கையின் கலைச்சிறப்புக்களைப் பற்றியும் அக்காலச் சமய, சமூக அமைப்பு முறைகளைப் பற்றியும் ஆராய்ந்தறியத் தொடங்கினார். கண்டியரசர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் நாட்டிலே தோன்றிய அபூர்வ கலாசிருத்துவை இயல்புகளை யும் இலக்கணங்களையும் பற்றிய விபரங்களைச் சேகரித்தார்; அவைகளெல்லாவற்றையும் உலைறியச் செய்யவேண்டுமென்னும் பேரவா அவரிடத்துதித்தது.

1907-ஆம் ஆண்டு, பதவி துறந்து, இங்கிலாந்து சென்ற அவர், தாம் சேகரித்த செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, ‘இடைக்காலச் சிங்காக் கலைகள்’ என்னும் பெயரிய நூலை வெளியிட்டார். இந்நால் இடைக்கால இலங்கை மக்களின் கலையுணர்வை மாத்திரமன்றி ஆநந்தரின் கலைத் திறமையையும் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. அதன்பின், ‘இந்திச் சிறபி’ என்னும் நூலையும் ‘இந்தியக் கலைகளின் நோக்கம்’ என்னும் கட்டுரையையும் எழுதி வெளியிட்டார். இவ்விரண்டும் உலகக் கலையரங்கிலே இந்தியக்கலைகள் சிறப்புஞ் செல்வாக்கும் பெறுதற்குத் துணைபுரிந்தன; அன்றியும் இந்தியாவில் ஓப்பற்ற கலை மலர்ச்சி ஏற்படுத்திகும் உதவியளித்தன. அதனால், 1910-ஆம் ஆண்டில் அலபாத்தில் நடந்த அகிலபாரதக் கண்காட்சியின் கலைப்பிரிவிற்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அக்காலத்தில் இந்தியா முழுதாக சுற்றுப்பிரயாணர்து செய்து, இந்தியக் கலை, களின் பல பிரிவுகள் பற்றியும் ஆராய்ச்சி நடத்தினார். அவரது ஆராய்ச்சி முடிவுகள் கலையுலகிலே, பரந்திமுக்கு இந் தபநாள் அபிப்பிராயங்களை மாற்றின. புக்கா.கி.கா. கிழரகங் சிறப் புறையைபொட்டி எழுந்தது என்ற அபிப்பிராயம் மேலங்நாட்டிற் பரவியிருந்தது; அன்றியும் இந்துமதச் சாரிபுள்ள ராஜபுத்திர ஒவ்வொங்களுக்கு மொகலாய ஒவ்யூங்களோ வித்தாயைமந்தன என்ற கருத்தும் அக்காலத்தில் நிலவிவந்தது. இவைபிரச்சிடிகளையும் தக்க கான்று காட்டி மறுத்து அவர் வெளியிட்ட நூல்கள், அவரது புகழை அகிலமெங்கும் பரவசெய்தன. அதனால் அமெரிக்கா 1919-ஆம் ஆண்டிலே போஸ்ரன் நார்ஜூச் கலைப்

பொருட்காட்சி நிலையத்தின் கிளமுத்தேயக் கலைப்பொருட் பகுதிக்குத் தலைவராக அவர்கள் நியமித்தனர். 'சிவநடனம்' என்னும் ஆங்கில நூலிலிருவதும் நடராஜவடிவத்தின் கலைச்சிறப்பையுந்ததினுடைய விளக்கத்தையும் உலகறியச் செய்தார். இதுவே அவர் இந்தியக் கலைத்துறைக்குச் செய்த தொண்டுகளானத்துக்கும் முடியணியாக விளங்கியது.

ஆநந்தச் சூமாரசுவாமி அவர்கள் கலையறிஞராகப் பெரும்புக்கும் பெற்றதோடு, சீர்திருத்தப் பணியாளராகவும் விளங்கித்தாம் பிறந்த பொள்ளாட்டுக்கு அரிய பல சேவைகள் செய்தார். அவர் இலங்கையிற் பதவி வகித்த காலத்திலே, 'இலங்கைக் கழக சீர்திருத்தச்சபை' என்னும் பெயருடைய கழகமொன்றினை நிறுவினார். இச் சபையின் ஆதரவில் வெளிவந்த 'இலங்கைத் தேசிய சஞ்சிகை'யின் ஆசிரிய பீடத்திலமர்ந்து, அரிய பல சமூக சீர்திருத்தச் சட்டுரைகள் எழுதினார். அக்கட்டுரைகள், இலங்கை மக்கள் தம் பண்ணடைப் பெருமையை யுணர்ந்து தமது பண்பாட்டுக்கைமந்த வாழ்க்கையை நடத்தும்படி நூண்டின; தேசிய வணரவுக்கு வித்திட்டன. அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாளத்திலே தமிழ்ச் சான்றோராக விளங்கியவர் இருவர். ஒருவர் மனேஸுர் கலாசபிள்ளை அவர்கள்; மற்றவர், சூமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்கள். அவர்களுக்கு நன்கு முற்றியால் யாழ்ப்பாளத்திலே தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சங்க ஆரம்ப நிமாவிற்கு ஆநந்தச் சூமாரசுவாமி அவர்களும் சமூகமளித்திருந்தார்கள். அவர்கள் கொரவிக்கும் பொருட்டு, மனேஸுர் கலாசபிள்ளை அவர்கள், தமிழ்ச் சங்கச் சார்பாக அவருக்கு 'வித்தியாவினோதல்' என்னும் பட்டத்தை வழங்கினார்கள்.

சிறந்த 'வித்தியா வினோத'னும் சமூகப் பணியாளனும் உலகக் கலையறிஞர்களும் சமுத்திருநாட்டின் தவப் புதுவிவரங்களையும் கலாயோகி ஆநந்தச் சூமாரசுவாமி அவர்கள், 1947 ஆம் ஆண்டு செப்ரேம்பர் மாதம் 9 ஆம் நாள் இறைவனாடு சேர்ந்தார். ஆசெப்பிதியை யற்றித் தலையுலகம் கண்ணீருக்கத்து, கலாதேவி யும் தன்னரும் புதல்வனை இழந்து சோர்வுற்றான்.

நாட்டார் பாடல்களின் தனிச்சிறப்பு

(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: நாட்டார் பாடல்களின் எளிமை.
2. உணர்ச்சி நினைந்த கலைப்படைப்புக்கள்.
3. நாட்டார் பாடல்களின் இயல்புகள்.
4. நாட்டார் பாடல்களின் சில திறப்புக்களை உதாரணத்துடன் காட்டல்.
5. நாட்டார் பாடல்களின் அமைப்பு முறை.
6. முடிபு.

இராமங்கள் இயற்கைத்தேவி எழுந்தருளியிருக்கும் ஓயிகி கலென்றால், கிராம மக்கள் ஆத்தேவியை வழிபடும் அனுபரிகள். அவர்கள் எளிமை வாழ்வு வாழ்வார்கள்; உழைப்பொலிறை பெருஞ் செல்வமெனக் கருதுவார்கள்; இயற்கையாகவே கூரிய மதியும் சமத்காரமான பேச்சுக் கொண்டவர்கள். இயற்கையறி ஏங் கலையுணர்வும் கொண்ட அவர்களின் உள்ளத்திலே, பலபல காரணங்களினால் உணர்ச்சிகள் தோன்றிக் கரை புரண்டெழும் போது, அவை பாடல்களாக வெளிவருகின்றன. அவை ஏடும் எழுத்தாணியும் கொண்டு, எழுதப்படுவனவல்ல; பரம்பரை பரம்பரையாகச் செவி வழியாகக் கேட்கப்பட்டு வாழ்வதை. இலக்கண வரம்புக்குப்பட்டுச் சொற்சாலங்காட்டி மயக்குவன வல்ல; பாமர மக்களின் உள்ளத்துணர்ச்சியை உயிராகக் கொண்டு, கருத்தைத் தெற்றென விளக்கும் எளிமையோடு கூடி நடப்பவை. நாட்டு மக்களின் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப் படுவனவாக்கயாசு, அவை நாட்டார் பாடல்களைப் பெயர் பெறுகின்றன.

நாகரிகம் மேம்பட்ட சமுதாயத்தினர், இசையிலக்கண அமைவோடு குடிய சங்கிதத்தினைப் பண்பட்டதொரு கலையாகப் போற்றுவதுபோல, நாட்டுப்பாடல்களையும் போற்றிக் காட்கின்றனர். ஆதிமவிதன் தனிமை வெழுச்சிகளை வெளிப்படுத்தி, இனப்பம் பெறுவதற்காக ஒட்டலையும் அதற்கேற்ற பாடல்களும் கருவிகளாகக் கொண்டாடு. எழுத்தும் ஏடும் தோன்றுவதற்கு முன்னரே உண்டான ஆப்பாடுகள், வாய் முறையாக ஏத்தும்

பரவலாயின. நாகரிகம் வளர்ந்தபோது புவரிகளும் இசைவல் லோரும் அவற்றைப் பிழபற்றி. இசையைமயப்புந் தானங்கட்டுங் கற்பணச் செறிவும் சொல்நயமுந் கொண்ட பாடல்களை இயற்றினர்; வரையறை வாய்ந்த இலக்கண நெறிகளை. உயரிய இசைக்கலையை வளர்த்தனர். எனவே, நாட்டார் பாடல்கள் சமுதாயத்தின் மிக முத்துதொரு கலையாவதோடு, பண்பட்ட இசைவளர்ச்சிக்கு மூலாதாரமாகவும் விளங்குகின்றன. அன்றியும் அவை யாவும். பொதுமயக்களில் இதயப்பேர்க்கு, பழக்க முறைக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், ஆசைகள் என்பவற்றை அளவிடக் கூடிய அளவுகோல்களாகவும் விளங்குகின்றன. எனவே, ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டையறிவதற்கு நாட்டார்பாடலைப் போன்ற உயரியக்குவி வேறில்லை என்னாம். நாட்டார் பாடல்களில் உண்ணதமான ஆண்ம தத்துவம், சிருட்டித் தத்துவம் என்பன வியகிக்கத்தக்க ஏற்பாடு வளத்தோடும் உவமைச் சிறப்போடும் வெளிப்படுதலைக் காணல் முடியும். எனிமையோடு கூடிய அவற்றை விளக்கிக் கொள்வதற்கு உரையாகிறியர் எவருந்தேவையிலிலை, இவ்வகை இயல்புகள் எல்லாவற்றிலும் மேலாக, உலக மக்கள்னைவரின் உள்ளங்கள் ஒரே வகையாக, இன்பத்திலும் துண்பத்திலும் இயங்குகின்றன என்பதை நாட்டார் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

நாட்டார் பாடல்கள் சந்தரிப்பங்களுக்கேற்றவாறு வெளிப் படும் உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்துப் பலவகையினவாகப் பிரிக்கப் படுகின்றன. உயரிய கருதிதுக்களுந் தத்துவங்களுங் கொண்ட எவாய், பாமரார் அவ்வாத சிறிது நாகரிகம் படைத்தோரிடையே மழுங்கிவரும் பாடல்கள் ஒருவகையின. விழாக்காலங்களில் ஆண்துக்களிலிப்போடு பேண்கள் வாயினின்றுஞ் சமயோகிதமாகப் பிறக்கும் பாடல்கள் பவன்களு. இவை இன்னொரு வகையின், கலைகளையுஞ் சரித்திர சம்பந்தமான வீரர்களின் திரச்செயல் களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு, உணர்ச்சிப்பெருக்கோடு பாடப்படுவன இன்னொருவகையின. தாய்மார் அருமருந்தன்ன தமது பச்சிளங்குழந்தைகளைக் கணவளரச் செய்வதற்காக, மெல்லிகைபோடு பாடுந் தாலாட்டுப் பாடல்கள் பிறித்தாரு வகையின், காதற் சுகவயும் நகக்கச்சுவயும் உயிரோட்டமாக மினிர, நெஞ்சுசயன்னுந் திறங்கொண்டனவாய் பாடல்களும் மழுகிலுன. பொழுதுபோக்குக்காலவுந் தெய்வங்குப்பாட்டுக்காக வும் பாடப்படும் பாடல்கள் அநேகம். கும்மி, கோலாட்டம், ஆம்மாண, காவடிச்சிந்து, தெம்மாங்கு, மாரியம்மன் பாட்டு, யல்லுப்பாட்டு என்பன அவ்வகையைச் சேர்ந்த நாட்டார் பாடல்கள், இவை தவிர இடையர், உழவர், குறவர், மீனவர்,

வண்டிக்காரர் முதலீய தொழிலாளர் தொழில்களைச் செய்யும் போது சோரிவு தோன்றாவகையிற் பாடப்படுவன வேறொரு வகையின். இறந்தொரை நிறன்க்கு நெஞ்சில் நிகரந்த துப ரத்தை யெனிப்படுத்தும் முறையிலே, கிராமப்பெண்கள் கூட்ட மாகச் சேர்ந்து புலம்பும் ஒப்பாரியும் நாட்டார் பாடல்களில் ஒரு தனிவகையின்.

மருக நிவத்தைச் சேர்ந்த கிராமங்களிலே, பரந்த கழனி களிலே வேலை நடைபெறுப்போது உழவர், உழக்கியர் வாயினின் ரும் வெளிவரும் பாடல்களிலே காதல் கொஞ்சம்; நலகச்சுவை விஞ்சும். அது ஜப்பாசி மாதக் கடைசிப்பகுதி.வபல் வரம்பை மேசி நிறுப் பெள்ளக்காட்டில் மேலே பசிய நெற்பயிர்கள் வாடைக் காற்றிலே அசைந்து நிற்கின்றன. எங்கே பெண்கள் பலரும் ஆண்கள் சிலநமாகக் களையெடுக்கின்றனர். அவர்களோடு சேர்ந்துமழுக்காது, வயல் வரம்பிலே நின்ற பெண்ணொருத்தி யைச் கட்டி வேழுக்கை செய்கிறான் கட்டிளங்காலை ஒருவன்; அவன் பெயர் பொன் ஜு ச்சாமி, அவன்,

“கண்ணாடி வளையல் போட்டு

களையெடுக்க வந்த புள்ளோ,

கண்ணாடி மின்னவிலே — உள்

களையெய பீபும் பிந்துதடி” என்று பாடுகிறான். உடனே அவன்,

“வாய்க்கால் வரம்புத்தாமி, வயற்காட்டுப் பொன்னுச்சாமி

களையெடுக்கும் பெண்களுக்குக் காவலுக்கு வந்தாமி”

என்ற பதில் சொல்லுகிறாள். அந்தப் பதிலிலே கேள்வியும் கிண்டறும் இழையோடிக் கிடக்கின்றன. இதனோடு அறுவடைக் காட்சி ஒன்றினையும் காணல் நன்று. நெற்பயிர் கதிர் சுமந்து, கல்வியில் வல்ல சான்றோர் போலத் தலைவணங்கிக் கிடக்கிறது. கண்பதியையும் முருக்கணையும் வணங்கி அரிவாள் எடுத்து அரிவி வெட்டத்தொடங்கி விட்டனர் உழவர். அவர்களில் ஒருவன்,

“மட்டு ருக்காலே அரிவாளுஞ் செய்து

மாவிலங்கம்பிடி தன்னிலிருக்கி”

என்று குரல் கொடுக்கிறான். உடனே மற்றவர்கள் எல்லோருக்கு சேர்ந்து அக்கண்ணியைப் பாடுகிறார்கள். தொடர்ந்து ‘தெந்தன தெந்தன தெந்தன’ என்ற தாளக் கட்டு ஒரே குரலில் ஒவிக்கிறது.

தாலாட்டுப் பாடல்கள் கிராமத்துக்குக் கிராமம் வேறு பட்டுப் பலபல பொருளுடையவையாய்க் காணப்படுகின்றன. நாய் ஒருத்தி, ஊரார் தன்னை மலடியென ஏசாமல், வந்து தித்த தன்மகனைத் தாலாட்டுகிறான்:

“யல்து மல்தியென்று மாநிலத்தேயர் ஏசாமல்
மல்திக் கொருகுமுந்தை மாயவளார் தந்தபிச்சை
இருளி இருளியென்று இருந்தத்தோ ரேசாமல்
இருளிக் கொருகுமுந்தை எஸ்வரனார் தந்தபிச்சை”

என்று தன்னுஷ் எத்துணர்ச்சிகளையெல்லாஞ் சேர்த்துப் பாடுகி நான். கிராமங்களிலே திருமண வைபவங்கள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுவது வழக்கம். அவ்வைபவங்களில் மணமக்களுக்கு அறு கரிசி இடுவதுகுறிப்பிடத்தக்கதொன்று. அச்சம்பவத்தையொட்டி.

“அறுகரிசி நாவிடும்கோ அதற்குரிய பேர்களைல்லாம்
வாரி யினத்துயும்கோ கிளிமொழியாள் பைங்கிளிக்கு
ஆல்போல் தழைத்து அறுகுபோல் வெருன்றி
முங்கில்போல் ஏற்றும் முதியாமல் வாழுந்திடும்கோ.”

என்று மனம் மிக மிகிழப் பாடுக்குருகி கேட்கிறது. ஒரு வீட்டில் அவ்வீட்டுத் தலைவன் இறந்துவிட, ஊரிப் பெண்டிரணைவரும் அங்குங்கடி, ஒப்பாரி சொல்லிப் புலம்புகின்றனர். அவர்களுள் ஒருத்தியின் குரல் எடுப்பாக ஒவிக்கிறது.

“பொறுதாய் இலங்குவாயே - நீயும்
பொறுதுபட்டால் மங்காயே
நிலவாய் இலங்குவாயே - நீயும்
நிலவு பட்டால் மங்காயே”

இவ்வித நாட்டார் பாடல்கள் இலக்கியத்துறையிற் பெரு மளவு ஆதிக்கம் பெற்றுள்ளன. புவவர்களும் இசை வல்லோர் களும் பக்தர்களும் நாட்டுப்பாடல் இசைமுறையைத் தழுவிப் பலபல பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்கள். சிலப்பதிகாரத்திலே காணப்படும் வரிப்பாடல்களும் பலவகைக் குரவைகளும் நாட்டுப்பாடல்களைத் தழுவியனவே; மாணிக்கவாசக சுவா மிக ஓர் அருளிய திருவாசகத்தேனில் வரும் அம்மாணவும் அத்தகையதே. கோபால் கிருஷ்ண பாரதியாரும் கப்பிரமணிய பாரதியாரும் நாட்டுப் பாடல்களிற் பெருகி வழங்கிவரும் சிந்துகளாற் கவரப் பட்டு, அவ்விசையமைப்பைப் பின்பற்றினர். சுருநிகச் சூறின் வாய்மொழி இலக்கியமாகிய நாட்டுப்பாடல்கள் பாமர மக்களின் உணர்ச்சியிலுதித்து எளிமையோடும் இசையமைப்போடும் தாளவறுதியோடும் கூடி உலவுகின்றன. அன்றியும் இலக்கண நுட்பங்கொண்ட இசைக்கலை வளர்ச்சிக்கும் அடித்தனமாக அமைந்துள்ளன. எனவே இத்தகைய சிறப்புடைய நாட்டார் பாடல்களைப் பேணிக்காப்பது கண்யார்வலிகொண்டவர்கள் அனைவரதும் பெருங்கடனாகும்.

3

அறிவியலும் அழகியலும் வாழ்வின் இருகண்கள்.

(சிந்தனைக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்
2. அறிவியல் இன்னதென்பதும் அழகியல் இன்னதென்பதும்;
3. மனிதன் பூரண வளர்ச்சி யாதற்கு அவை இரண்டும் வேண்டும்.
4. அறிவியல் புதுவாழ்வை வளர்க்கும்; அழகியல் மனத்தை வளர்க்கும்.
5. இவையிரண்டிணங்களும் உலகம் ஒரு குலமாகும்.
6. முடிபு: இவையிரண்டிணங்களும் இன்றைய நிலை.

சிந்தனையாற்றுவே மனிதனிடத்துள்ள மாபெருஞ் சத்தியாகும். அதனால் அவன் விலங்கு நிலையினிறும் உயர்ந்து நாகரிகமடைந்தான். ஆதிகால விலங்கினத்துக்கும் இன்றூள்ள விலங்கினத்துக்கு மிடையில் வாழ்க்கை முறையிலே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமெதுவும் நிகழவில்லை, ஆயின், அன்றுள்ள மனிதனுக்கும் இன்றுள்ள மனிதனுக்குமிடையே, வாழ்க்கை முறையிலும் மனப்போக்கிலும் தெளிவான பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன: பஸ்தூற்றாண்டு காலமாக நிகழ்ந்து வந்த இம் மாற்றங்களே மனிதன் வளர்ச்சியடைந்துள்ளன் என்ற உண்மையைக் காட்டுவேன. சிந்தனையாற்றல் இவ்வெய்யாயின் மனிதன், இன்றும்விலங்கு களோடுடொப்பக் காடுகளிலும் குகைகளிலும் வாழ்ந்திருப்பான். அவனுக்கு அகிலமெல்லாங் கட்டியாளவும் இயற்கையை வெல்லவும் அண்டவெளிக் கேடுவும் எண்ணம் தோன்றியிருதா.

அன்று குகைகளைத் தனது உறையளாகக் கொண்ட அவன் சிந்தனைத்திறனால் வீடுகட்டி வாழுத் தொடங்கினான். ஆம்முயற்சியின் விரிவுபட்ட தன்மை கணிதமாகி முளைவிடத் தொடங்கியது. பச்சையினைச்சியையுண்டு வாழ்ந்த அவன், நெருப்பைக் கண்டற்றிந்து உணவைப் பக்குவப்படுத்தத் தொடங்கினான். ஆம் முயற்சியில் விஞ்ஞானம் வேர்விடத் தொடங்கியது. இவையிரண்டும் காலத்தியிலே பல கிளைவிட்டு வளர்ந்தன, இவை

யிரக்கும் இன்று அறிவியலெனும் பெருந்தருவாய் வளர்ந்த காட்சியளிக்கின்றன. உணவுண்டு பசிக்கொடுவை மாய்ந்த பீன்ஸர், ஆதிமனிதர் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்ந்த ஆடியும் பாடியுங் களித்தனர். அவர்கள் பாடவிலே இசை, இலக்கியம் முதலியன் அரும்பத் தொடக்கின. அவர்களது ஆடவிலே நாட்டுயம் மலரத்தொடக்கியது. காவப்போக்கிலே சிந்தனையாற்ற விள் தொழிற்பாட்டால் இவ்வழகியற் கணக்கு ஒன்று பலவாய்க் கிணங்கத்து வளர்லாயின.

“என்னென்ப என்ன எழுத்தென்ப இப்பிரண்டும் என்னென்ப வாழு முயிர்க்கு”

என்ற வளிஞாவுப் பெருந்தகையின் கூற்றினைக் கூற்று நோக்குங் கால். அவர் கூறும் எண்ணை அறிவியலெணவும் எழுத்தை அழியவேணவும் கருதுவது சாஸ்ப் பொருத்தமுடையதே. அதனால், அவை கண் எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. கணபோன்ற அறிவிய ஹும் அழியலுமே உலக அறிவுத் திரளினை அறிதற்கேற்ற சிறந்த கருவிகளென்பதை உணரவாம். இவையிரண்டிணதும் கூட்டுறவுவே கல்வியென்னும் பெருந்தியம். கல்வி, மனிதன் பூரண வளர்ச்சியடைவதற்குப் பெருந்தனையாக விளங்குவது. அதனாலேயேது தேடற்கிய செல்வமெணவும் ஒப்புயர்வற்ற நண்பனைவும் போற்றப்படுகிறது. மனிதன் உகியலை அறிதற்கும் இயற்கையாற்றலை அடக்கி யாண்டு, தனக்கும் பிரைக்கும் பயணனிக்கும் வகையை அறிதற்கும் அறிவு வளர்ச்சி பெற்றவனாதலி வேண்டும். அங்கு, நான், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்ற நற்குணங்கள் குடியிருக்கும் மனம் பெற்று, உலகத்தோடொட்ட ஒடுக்குதற்கும் ஆன்ம ஈடேற்றம் பெறுதற்கும் மன வளர்ச்சியடையவனாதலி வேண்டும். அறிவு, மனம் என்னும் இரண்டிணதும் ஒரு மித்த வளர்ச்சியே மனிதனது பூரணவளர்ச்சி. ஒன்றைப் புறக்கணித்து ஒன்றைப் போற்றுவதால் உண்மையான வளர்ச்சி ஏற்படாது. உடலியல்புக்கேற்ற பயிற்சிகள் மூலம் உடல், வலுவும் வனப்பும் வாய்ந்து விளக்கினும் அறிவும் மனமுந்தக்கபடி வளராதுவிட்டன பயனேடு மில்லை. மனிதனது அறிவு வளர்ச்சிக்கு அறிவியல் சம்பந்தமான கல்வி தனை புரிகிறது. பலதிறப்பட்ட கணித முறைகளும் இரசாயனம், பெளதிகம், உயிரியல், பொறியியல் முதலியலையும் அறிவியலுள் அடங்குகின்றன. இவை மனிதனது புறவாழ்வு சிறப்புறுதற்குப் பெறுந்தன புரிகின்றன. அறிவு வளர்ந்து மனம் வளராவிட்டன, பண்பாடு சிறிதுமற்ற, வல்வனான மனிதனே காணப்படுவான். மன வளர்ச்சியின் பயன்களான அழகுணர்ச்சியும் அருளுணர்ச்சி

யும் இல்லாதவனாய், மிருகப் பண்புள்ளவனாய், பயங்கரமான பிராணியாய் விளங்குவான். எனவே, மன வளர்ச்சியே மனிதனை மனிதனாக்குகிறது என்று கூறினும் மிகையாகாது. தத்துவம், இலக்கியம், இசை, நாடகம், ஒவியம், சிறப்பம் முதலிய ஆழகியல்கள் மன வளர்ச்சிக்குரியன். இவைகள் கலைகள் எனவும் கவிஞர் கலைகள் எனவும் அழைக்கப்படுவன; மனிதனது அகவாழ்வு சிறப்படைவதற்குத் துணைபுரிகின்றன. எனவே, அறிவியல், ஆழகியல் என்னும் இரண்டினாலும் மனிதன் பூரண வளர்ச்சி பெறமுடிகிறது.

அறிவியல் வளர்ச்சியினால், இன்று உலகில் நிகழ்ந்துள்ள விந்தகை எண்ணிலடங்கா. மனிதன் மன்னண்ணும் மாக்கடலையும் வெற்றிகொண்டு பயணஞ் செய்வ தோட்டமையாது, விண்வெளியையும் புறங்கண்டு பிற கோவிகளுக்குச் செல்வதற்கும் முயன்றுவிட்டான். நோய்த் துண்பத்தைத் தெய்வத்தின் சீற்றமென நம்பிய மனிதன், இன்று அதனை வெற்றிகானும் எனவுக்கு மருத்துவத்துறையை வளர்த்துவிட்டான். அவன் ஒன்றினும் ஒன்று ஆற்றல் மிக்கதான் பல கச்திகளைக் கண்டறிந்தான்; அதனால், வாழ்க்கைப் பொருள்களை வெகுவேகமாக உற்பத்தி செய்யக் கூடிய பல இயந்திரங்களைப் பெருக்கி விட்டான்; இல்லாறு மனித வாழ்க்கையின் புறத்துறையளைத்திலும் அறிவியல் நல்லதொரு சேவகனாய், நன்பனாய்த் துணை புரிகிறது. கோவில்களை மையப்பொருளாகக் கொண்டே பண்டு தோட்டுத் தமிழ் நாட்டில் ஆழகியற் கலைகள் பலவும் வளர்ந்துள்ளன—வாறுறை நியிர்ந்து நிற்கும் கோவிற் கோபுரங்கள், சிறபக்கலையின் உயர்ச்சிக்குச் சான்று பகரிகின்றன. கோவிலும் பிரகாரங்களும் உயிரித்துடிப்புள்ள சிறபக்கடங்களாகக் காட்சி தருகின்றன. கோவிற் கவர்களும் விதானங்களும் வண்ண வண்ண ஒளியின்கள் நிறைந்த சித்திரச்சாலையாக விளங்குகின்றன. இசையும் நாட்டியமும் இவைபரியாது கோவிலிலே வளர்ந்தன. இங்களும் கவிஞர்களையொடுஞ்சு சுங்கமிக்கும் இடமாகக் கோவில்கள் விளைகியதனால் அவைகள் தெய்விக்க கலைகளாக மதிக்கப்பட்டன. ஆகையின் கலைகளையைத்தினுராகவும் பத்திப் பேராளி கடாரிவிட்டுப் பிரகாசித்தது. இப்பேராளி ஆங்ம ஞானமாக மலர்ந்தது. அகற்றியும் காலத்தால் நலிவகுடயாத உலக இலக்கியமிக்கும் அறநில்களுந் தத்துவங்கோட்பாடுகளும் மன வளர்ச்சிக்காக ஏழுந்தனவே. இவையளைத்தும் ஆழகியல் என்னும் பிரிவிலடங்குவன், இவ்வாறு ஆழகியல் மனிதனது அக வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துவன் புரிகின்றது.

உலகம் ஒரு குலமாதல் வேண்டும் என்னுங் குறிக்கோளே, அறிவியலாலும் அழியலாலும் சாதிக்கப்படவேண்டியது. ஒருநாள் மற்றோர் ஊராளரயும் ஒரு நாட்டாளர் மற்றெராரு நாட்டாளரயும் எதிர்த்துப் போராடி வாழ்ந்த கதையைச் சரித்திரம் பேசுகிறது. ஆயின், இன்று அறிவியல், ஆழியல் என்பவற்றின் வளர்ச்சியாலே தேசத்திலைவர்கள் பேதங்களை மறந்து ஓர் அரசு கிற சந்தித்துப் பேசும் நிலை உருவாகியுள்ளது. இது ஒருவகுக்கொள்கையில் வித்தெனவே கருதத்தக்கது. அறிவியலும் அழியலும் பேரவிஞ்சுர் பலர்கண்ட ஒருங்கள் கணவை தனவாக்க வழியமைத்திருக்கின்றன.

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமல் என்னொருவன் சாந்துண்ணயும் கல்லாத வாறு”

என்ற வாசினாவர் கருத்தை, அழியலும் அறிவியலும் பின்னாந்த கல்வி சித்திக்கச் செய்கிறது.

கல்வி, அறிவியல் அழியல் என இருவகைப்படுமென்றும் இரண்டும் இரண்டு கல்களெனப் போற்றப்பட வேண்டியன் வென்றும் கண்டோம். ஆயின், இன்று அறிவியலுக்குரிய பெருமதிப்பு அழியறிகில்லை; அறிவியலைக் கற்றலிலுள்ள ஆர்வம் அழியலைக் கற்றலிலில்லை. கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் அறிவியற் பாடங்களைக் கற்க விரும்புவோர் தொகை பெரிதாகவும் அழியற் பாடங்களைக் கற்க விரும்புவோர் தொகை சிறிதாகவுன் காணப்படுகிறது. இந்திலை, தொழிலும் வருவாயுந் தேடும் ஆர்வத்தால் எழுந்ததாகும்; வாழ்க்கையில் புறத்துறை யிரேராம்பிட அபிமானத்தால் விளைந்ததாகும். இந்திலை விரும்பத்தக்கதற்கு. இது ஒரு கண்ணைக் குருடாக்கி, மற்றெராரு கண்ணுக்கு ஒளியேற்றலோடொக்கும். இரு கண்களையும் பேணிக் காதிதலே அறிவுடைம். எனவே, அறிவியல் கற்போர் அழியலிலும் அழியல் கற்போர் அறிவியலிலும் ஒரளவு தேர்ச்சி பெறல் வேண்டும். அப்பொதுதான் அவர்கள் பூரண வாழ்வு வாழ்வதற்கு வழிகண்டவர்களாவர்.

4

எமது இவைத்திகி நிசழந்த மங்கல நிகழ்ச்சி ஒன்றுபற்றி
நண்பனுக்குக்

கடிதம்

(வருணனை)

வெளுகாவெபுரம்,
90-04-28.

அன்புள்ள நண்பன் ஓந்திப்புனுக்கு,

வணக்கம்.

இறையருளாவி யாம் ஆணைவேழும் நலமுடையோம். அவி
வாரே உங்களை இறையருள் காப்பாற்ற வேண்டுகிறேன்.
உன்கு நினைவிறுக்கின்றதா? நீயும் உன்குடும்பமும் இந்தியா
விற்குச் சென்று இன்றூடன் இரண்டு வருடங்கள் பூர்த்தியடைந்த
விட்டன. இக்காலத்தில் நீயும் நானும் சுடிதழுமை பேசிக் கொண்ட
டோம்; வீட்டு நிலை தொடக்கம் நாட்டு நிலை வரை பலபல
செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். நினைத்த போதேல்
லாம் நீ அனுப்பிய புகைப்படங்களில் உண்ணைப் பார்த்து மகிழ்நிதி
தேடி. என்றாலும் நேரிலே பார்த்து மகிழ்வது போல வருமா?
எப்போதுதான் உண்ணை நேருக்கு நேர் பார்த்து அளவனாவிக்
களிக்கப் போகிக்கிறேனோ!

அடே தீபா, ஒரு புதினம். இந்தாற நானிகளுக்கு முன்.
என் அக்கா மைதிலி உண்ணை நினைத்த அழுதான். "இந்த நேரத்
தில் திபன் இருந்தால் வீடு எவ்வளவு கலைப்பாய் இருக்கும்.
என்னைப்பார்த்து எத்தனை பகடி விடுவான்; எவ்வாரும் விழுந்த
விழுந்து சிரிப்போமே; அவன் ஒருவன் நின்றால் ஒண்பது பேருக்கு
சே சமயாய் இருக்குமே!" என்று சொல்லிச் சொல்லி அழுதான்.
எனக்கும் அழுகை வந்துவிட்டது. விடயம் இதுதான். கடற்ற
24ஆம் திகதி உள்ளது மைதிலி அக்காவிற்குத் திருமணம் நடந்த
தேறவிட்டது. அக்காவின் திருமணங் திமிரென் ஒழுங்காயிற்று;
மாப்பிகளை ஒரு வியாபாரி; யாழ் நகரிலே புடைவைக்கடை
வைத்திருக்கின்றார். ஒரளவு பணக்காரர். என்றாலும் சிதமை
கேட்காமலே மனஞ்சு செய்த வீரர்! இது உன்கு ஆச்சரியமாய்
இருக்கலாம்.

எனது அக்காவின் - இல்லை இல்லை எனது அக்காவின் - திருமணக் காட்சியைக் காண உனக்கு ஆசையாய் இருக்காதா? நீ கடிதமுல்மாவது கண்டுள்ளிக்க வேண்டும் என்பது என் ஆசை. உண்மையாகவே 24ஆம் திங்கில் காலையில் எங்கள் வீட்டிடை நீ பார்த்திருக்க வேண்டும்! முக்கில் விரல் வைத் திருப்பாய்! இந்திரவோகத்திலே அமராவதியிலே ஒரு வீட்டிடை நிற்கிறோமா என்று அதிசயித்திருப்பாய்! ஆயிரக்கணக்கான வான் வில்லுகள் எங்கள் வீட்டிடை அணியணியாய் எனினுடிட்டனவோ என்று ஜூயங் கொண்டிருப்பாய். அவ்வாறாக, வண்ண வண்ண மலர் மாலைகள் வீட்டிடை உட்புறத்தையும் பந்தலையும் வாயிலையும் அவுக்களித்தன. வெளிவாயிலிலே பொன்னிறக் குலைகள் கொண்ட கதவிவாழகள் இருபுறமும் நாட்டப்பட்டிருந்தன. வெளிவாயிலை அடுத்து வண்ணக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்ட மேசை மீது நிறைகுடம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் இரு புறமும் இரு குத்துவிளக்குகள் கடர்விட்டுப் பிரகாசித்தன. எங்கும் மல்லி கையும் சந்தனமும் பன்னிகும் கலந்த சுகந்தம் பரவி மனத்தை மயக்கிப்பது. பந்தலிலே நாதல்வர வித்துவாண்கள் காணமுழு போயிந்தனர். மேளகாரர் அவ்விகங்கள் கேற்பத் தம் கைவரி கையைக் காட்டித் தவுல் வாசித்தனர்.

முகர்த்த நேரம் முற்பகல் 11 மணி 12 நிமிடத்துக்கும் 11 மணி 53 நிமிடத்துக்கும் இடைப்பட்டதாகும். முகர்த்த வேளை நெருங்கியதும் எங்கள் வீட்டிடைகளும் உறவினரும் நன்பர் களும் மணமகனை வரவேற்பதற்காக வாயிலிலே கூடனர். சிறிது நேரத்திலே, அலங்கரிக்கப்பட்ட கார் ஒன்றிலே மணமகனும் தோழனும் வந்திறங்கினர். மாப்பிள்ளைத் தோழன் யாரேன்று நினைக்கின்றாய்! என் தமிப்தான்: 'கட்டி, கட்டி' என்றழைப் பாயே, அந்தச் சுரேஷ்தான்! மாப்பிள்ளையும் தோழனும் வந்த படைந்ததும், அவர்களுக்கு இரு அம்களியபெண்ணன் ஆராத்தி சுற்றினர். பின்னர் மணமகன் மணவகைக்கு அழைத்துச் செலி கூப்பட்டான். ஓ! செலி மறந்து விட்டேனே, மணவகை கைப் பற்றி. அதைப்பார்க்க ஆயிரம் என் வேண்டுமா? செம் பொன்னாலும் நவரத்தினத்தாலும் பளிங்காலும் அழைக்கப் பட்ட சிறிய கோபுரம்போல அது கிடைக்கியது. அந்த மண வகையிலே மணமகனும் தோழனும் ஆமரந்தனர். சுயையிலே ஒருபக்கமாக ஆண்கள் ஒழுகியிருந்தனர். இன்னொரு பக்கம் பெண்கள் வண்ண வண்ணப் பட்டுடேசிதி வரிசையாக ஆமரித்திருத்தனர். எல்லோருக்கும் மணங்கமலும் சந்தனமும் வழங்கப்பட்டது குவிரிபாஸரும் சொடுக்கப்பட்டது.

அப்பொழுத நாதல்வரச் கலைஞரினில் அமரகானம் சபையை நிறைத்தது. அந்த இசைப் பின்னணியிலே குருக்கள் சமயச் சடங்குகளை ஆரம்பித்தார். சிறிது நேரத்தில் அணிவன அவீந்து, புனைவன் புனைந்து என் அக்கா மாலதி அணிமென் நடந்து வந்தான். அவளைச் சூழத் தோறியர் கட்டம்; தாரகை நடுவென் தண்மதி போல அக்கா வந்தாரி. அவளின் ஆழகைப் பார்க்க உணக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே! என்ன செய்து! அவள் மணவரைக்கு வந்ததுட், பாவுச் சுரேஷ், மணவரையை விட்டெழுந்து நிலத்தில் இருந்தான். அவனுடைய நஷ்டரிக்கேளி செய்தனர். அக்கா மணமகனுக்குப் பக்கத்திலமரிந்தாரி. என்னென்னவோ சமயச் சடங்குகள் நடைபெற்றன. இறுதியில் அந்தப் பொன்னான் வேளை வந்தது. குருக்கள் வேதமந்திரத்தை உரத்த ருவலிக் கண்வரனக் கறிஞாரி. மேற்கும் நாதல்வரமும் உச்ச ஸ்தாபியில் ஒலித்தன. மணமகன் கூபயோக வேளையிலே மங்கல நாணை என் அக்காவின் கழுத்திற் கட்டினான். மணமக னும் மணமகஞும் கணவன் மனதை ஆயினர். கல்யாணத்தின் சிறப்பு நிகழ்ச்சி அதுதானே! இறுதி நிகழ்ச்சியாகச் சபையோர் அறுகரிசி தூா மணமக்களை வாழ்த்தினர்.

அடுத்த பிரதான நிகழ்ச்சி விருந்துபாரம்! மணமகனின் சுற்றத்தாரும் மணமகனின் சுற்றத்தாரும் உறவாடி விருந்துங்கு மகிழும் நிகழ்ச்சி அது. நான் பந்தியில் அமர்ந்து உண்ணும் போது என் கண்கள் கலங்கின, உண்ண நினைத்து. எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவர் கவனித்து விட்டார். "என்ன தம்பி, பின்காயைக் கடித்து விட்டாயா?" என்றார். அவருக்கெங்கே தெரியப் போகின்றது என் நிலைமை. நானும் ஆமாம் என்ற சொல்லிச் சமாளித்தேன். விருந்து முடிந்ததும் என் அத்தான் என் அக்காவைப் புக்கத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல ஆயத்த மாணாரி. அந்தப் பிரிவுக் காட்சி; அதைப் பார்த்திருக்க வேண் மும்; நீயும் அழுதிருப்பாய். அக்கா அம்மாவைக் கட்டியவைத்து அழுகிறான். அம்மா கண்ணீர் சிந்தியபடி புத்திமதி கூறகின்றார். அப்பா கண் கலங்கி நிற்கின்றார்; நானும் தம்பியும் விமரு கிள்ளோம். பின்னர் ஒருவாறு எல்லோரும் தேறி, மணமக்களை விமரிசையுடன் வழியனுப்பினார்கள்.

இப்போது உண் மாலதியக்காவின் திருமணத்தை ஒரளவா கது கண்டு களித்திருப்பாய்; இல்லையா? திருமணத்தின்போது எடுத்த புகைப்படங்களை அடுத்த கடித்ததில் அனுப்புவேன். பதில் எழுத மறவாதே.

உண் அஜிபுளிள நண்பன்,
கருணான்.

5

தெருக்கரைச் சோதிடன்

(சொல்லோவியம்)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. சோதிடனின் தோற்றும்.
3. அவனைச் சூழ்நிதிருந்த, சோதிட உபகரணங்கள்.
4. அவனது தொழில்முறை.
5. முடிபு.

இரு நாட்காலை எட்டுமணியளவில், யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதான மருத்துவ நிலையத்தின் முனினேயுள்ள பெருளீதி, வாக னப் போக்குவரத்தினாலும் மக்கள் நடமாட்டத்தினாலும் உயிர் பெற்றத் துடிக்கத் தொடங்கியது. வீதியின் நடுப்பகுதியிலே வண்ண வண்ணப் பலசாதி மோட்டாரி வண்டிகள் அனியனியாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. வெயில் வேளையில் மலை வேப்பமரங்கள் வளிள்களைப்போன்று தண்ணிழல் தந்து வீதி முழுவதற்குக் குளிர்மையூட்டிக் கொண்டிருந்தன. அந் நிலையிலே தோடம்பழ வியாபாரிகளும் வெற்றுப் போத்தல் விற்போரும் தங்கடைகளைப் பரப்பியிருந்தனர். இவர்களின் வாழ்வு பெரும்பாலும் மருத்துவ நிலையத்துக்கு வருவோர் போவோரின் தேவையை ஆதாரமாகக் கொண்டது. அவர்கள் மாத்திரமன்றி, மக்களின் எதிர்கால நம்பிக்கையொன்றினையே மூலதனமாகக் கொண்டு வியாபாரங்கெச்சயும் ஒருவனும் ஒரு மரத்துடியிற் காத்திருந்தான். அவனே தெருக்கரைச் சோதிடன்.

அந்தச் சோதிடனின் சாத்திரகூடமாக, அம் மரநிழல் விளங்கியது. அது அவனது ஏகபோகவுரிமை யாகவுங் கலைக்கூடமாகவந் தொழில் நிலையமாகவுங் காட்சியளித்தது. அவன் உயரமானதொரு பல்கலையின் மீது, சவனமற்ற முகத்தினனாய், ஒடுமீனோட் உருமீன் வருமாலவும் வாடியிருக்குக் கொக்கைப் போல, அமைதியோடிருந்தான். அவனது தலைமயிர் பனினெடு நாட்களாக எண்ணெய்ப் பக்கம் காணாமற் பரட்டைப்பற்றி யிருந்தது. சிலசில இடங்களிலே தலைமயிர் திரண்டுருண்டு புளியங்காய் போலத் தோற்றுமளித்தது. அவன் அதை உச்சியிலே சேர்த்துக்கூடி குடும்பாக்கியிருந்தான். அதைச் சில மலர்கள்

அவன்களித்துக்கொண்டிருந்தன. நெற்றியிலே பளிச்சென்ற தெரு யுந் திரிபுண்டரமான திருநீற்றுப் பூச்சி; அதன் நடுவே பெரிய தொரு சந்தனப் பொட்டு; அதன் நடுவே குங்குமதி திவைம் ஆகிய இவையெல்லாம் அவன்து தொழிலுக்குப் பெருந்தனான புரிந்தன. மார்பிலும் தோள்களிலும் முன் கைகளிலும் வென்னேற பூசப்பட்டு, சந்தனமுங் குங்குமமும் ஒன்றங்கேள்ளன்றாகப் பூசப்பட்டுப் பொளிந்தன. தோய்த்துத் தோய்த்து நீர்ச்சாவி யேறியதோக ஆட்டையை அவன் உடுத்திருந்தான். கள்ளமற்ற உள்ளத்தோடு பாரிப்பவர்களுக்கு அவன் 'ஸிவப்பழ' மாகத் தோற்றமளித்தான்; அவனையும் அவன் தொழிலையுந் தொழில் முறையையும் இணைத்து ஆராய்வோருக்கு அவன் கைதோந்த வேடதாளியாகக் காணப்பட்டான்.

அவன்து தொழிலுக்கேற்ற சாதனங்களைத்தும் அவனைச் சூழ்ந்து காணப்பட்டன. அவன் சாய்ந்திருந்த மனவேம்பிலே முனிநிதி உயரத்தில் அறையப்பட்ட ஆணியொன்றிலே கடதாசி யட்டையில் எழுதப்பட்ட விளம்பரம் ஒன்று தொங்கியது: அதில், "இலவிடம் கைரேகை, ஆருடம், குருவிச்சாதிதிரும் என்பன சொலிலப்படும்; கைரேகை சதம் ஜம்பது; ஆருடம் சதம் இருபத்தைத்து; குருவிச்சாதிதிரும் சதம் இருபத்தைந்து" என்ற எழுதப்பட்டிருந்தது. அதன் கீழே இரேகைகள் தெளிவாகத் தெரியும் முறையில் வரையப்பட்ட வகைகளையின் படம் தொங்கியது. அந்தச் சோதிடவின் இடப்புறத்தில் ஒரு குருவிக் கூடிருந்தது. அதனுள்ளே முன்று குருவிகள் இருந்தன. ஒன்று வெண்ணிறம்; மற்றது பச்சை; மற்றது மேகவண்ணம்; அவன் முன்றுக் கட்டுக்குள்ளேயே அங்குமிகும் அவைந்து கொண்டிருந்தன அக்கட்டுக்கு முன்னே கடதாசி அடிடைகள் பல அடுக்கிக் கைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றினுளி, படங்களோடு எதிர் காலப்பலன்களைச் சூறும் பாடகிகளும் ஒட்டிவைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனுக்கு மன்னே, முன்று வரிசைகளிலே புத்தகங்கள் கடுக்கடுக்காய்க் கிடந்தன. ஒவ்வொரு அடுக்கின் மேழும் கிடந்த முன்று புத்தகங்களிலோன்று "சோதிட ஆசாகி"; மற்றொன்று, "கைரேகை சாத்தோம்"; மற்றொன்று, "ஆருட சால்திர போதினி". அவற்றினடியில் இருந்தவை சோதிட நூல்களோ பிறநூல்களோ என்பதை யாராறிவார். அவன்து வலப்புறத்தில் ஏழ சோகிகள் வீசிவிடப்பட்டுக் கிடந்தன. அவைகளினையிலே ஒரு சூபாய்க்குப்பட்ட சில்லறைக் காசம் இருந்தது. அவன் மருத்துவ நிலையத்துக்கு வருவோரையும் போரோசையும் கரிந்து

அவதானித்தான்; மக்களது அத்தினமூரை முகத்திலே காணக் கூடிய கலெக்டருக்கு அவன். மனக் கலக்கத்தோடு செல்வோர் யாரெனிபது அவனுக்குத் தெரியும். “வாழ்வாவது மாயம்” என்று வெறுப்புணர்ச்சியுடன் செல்வோரை அவன் இனங்களுடு கொள்வான். எதிர்காலத்தில் நப்பிக்கை வைத்து முன்னேறத் தடிப்போரையும் அவன் அறிந்துவிடுவான். இப்பெருஞ்சுக்கித் துவனுக்கில்லையானால், அவன் தொழில் செய்தல் முடியாது.

ஒன்று கூரிய பாரிஸ் என்னும் வகையிலே ஒரு வாலிபண் சிக்கிவிட்டான். அவன் முகம் வாடிவதற்கிக் காணப்பட்டது. எனின் நிகழுமோ ஏதாகுமோ என்ற மனக்கலக்கமே அந்த வாட்டத்துக்குச் காரணம் என்பதை அச்சோதிடன் என்குகொண்டு, அவனை அழைத்தான். அவன் அந்தச் சோதிடன் முன்னிலையில் இருந்து, ஐம்பதுசத நாணயம் ஒன்றை எடுத்து வைத்துவிட்டு. தக்கையை நீட்டினால்; சோதிடன் புனிசிரிப்போடு அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டான். கடற்ற சில நாட்காக அந்த வாலிபண் மருத்துவ நிலையத்துக்குப் போவதும் வருவதுமாகத் திரிவதையும் கலக்கமடைந்து காணப்பட்டதையும் அவன் அவதானித்திருந்தான். சிறிது நேரம் கூற்று அவதானித்துச் சிந்திப்பதுபோகி நடித்துக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினான். “தம்பி, நீ கலங்குவதற்குச் காரணமெதுவுமில்லை. இது வெகு அபூர்வமான கை. ஆனால், இப்போது புத்திர இரேகையிலேதான் ...” அவன் வாக்கியதை முடிக்காமல் நிறுத்தினான். உடனே, வாலிபண் துடித்துடித்து, “ஐயா, என் மகனுக்கு ஏதாவது நேர்த்து விடுமோ? அதற்கு ஏதாவது சாந்தி செய்ய முடியாதோ!” என்று புலம்பினான், வாலிபணின் மனக்கலக்கத்தைப் பூரணமாக அறிந்துவிட்ட சோதிடன். தன் மகிழ்ச்சியை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “சீசி, அப்படியொன்றும் நேர்த்து விடாது. இப்போது உம்முடைய மகனுக்கு வியாழ சுகமில்லை. அதனாலேதான் அலைச்சல்; நவகிரிக பூசை செய்துவிட்டால் பதினெந்து நாளில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்று கூறினான். தன்னைச் சுற்றியர ஒரு சிறு கூட்டஞ்சேர்ந்து விட்டதை அவதானித்த சோதிடன், வாலிபணோடு அதிகாரேஞ்சு செலவிட விரும்பவில்லை; அவன்து கையை விட்டான். அப்போது நடுத்தர வயதுடைய பெண்ணொருத்தி குந்தியிருந்து கொண்டு இருபத்தைந்து சத்திதைக் குருவிக் கூட்டினருகில் வைத்தால், புனிசிரிப்போடு அதனைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்ட சோதிடன், குருவிக்கூட்டின் சதவை மேலே உயர்த்தினான். பச்சைந்திரக் குருவி வாயிலில் நின்று எட்டிப்பாரித்தது. “வாடா, இராசா வர; இந்த அம்மானுக்காக நல்ல சேதியை எடுத்துத்தா” என்று கூறி

ான். அடுத்தணம், பழக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குருவி வெளியே வந்தது முன்னும் பின்னும் நடந்த ஒரு கடதாசி அட்டையைச் சொன்டால் இழுத்து விட்டது. அதனை ஒருவக எடுக்க, மற்றைக் கை அந்தக் குருவிக்குத் தானியங் கொடுத்து, கூட்டினுள் விட்டுக் கூட வை மூடியது. அவன் அந்தக் கடதாசி அட்டையை எடுத்து விரித்து, இராகத்தோடு படித்தான்.

“கேள்பா இந்திரனார் போகுமெல்லாம் கிட்டுத்பா நானாந்திற் பாமேன்ற நிலத்தோடு பணமும் பொன்னும் வாழுவைக் குன்னிடத்தில் வந்துவிடும் கலக்கம். வேண்டாம் தூஷ்ணிலாப் பூசனாகள் முருகனுக்குப் புரிதல் வேண்டும்.”

பின்னர், தான் படித்த பாடவின் கருத்தை வேறொரு இராகத்தோடு சொல்லி விளக்கினான். “அதாவது என்னி தீந்தேவைந்து நானிக் தேவர்களுக் கரசனான ஆயிரங்கண்ண னான் தேவேந்திரனது சகபோக வாழ்வு உணக்குக் கிட்டப்போ கிறது. தொலைந்து விட்டதென்றெண்ணி, அமுதமுது கலங்குகிற நிலம் மாத்திரமல்லாமல், நீ கொடுத்தபணமும் நகைநட்டுக்களும் மீண்டும் உண் கைக்கே வரப்போகின்றன. இந்த ஐந்து நானும் தவறாமல் வெளிக்கவரதனான முருகப்பெருமானுக்கு அருச்சனை ஏன் செய்வாய்; விரதமிருந்து அவனை வழிபடுவாய்” அவன் கூறிய கதை கேட்ட அந்தப் பெண்மையின் ஆளந்தத்துக்கு எல்லை விலைவு, அவன் நகைமுகத்தோடு அங்கிருந்து சென்றான்.

இவ்வாறு, அங்குக் கூடிநிறவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் அவர்வர் மனப்போக்கையும் முகக் குறிப்பையும் துணைக்கொண்டு அவர்கள் மனங் குவிரும்படி சோதிடஞ்சொன்னான், அவர்கள் கல்வோரும் அவனது தோற்றுப் பொளிவிலும் வாய்க் காதுரி யத்திலும் மயங்கி அவனை வாழ்த்திக் கொண்டு போயினர், சோதிடன் கையிலும் பணம் சேர்ந்து கொண்டிருந்தது. மாலைப் பொழுது வந்தடைந்ததும், மக்கள் நடமாட்டன் குறையத் தொடங்கியது. மக்கட் கட்டமற்ற இடத்திலே அவனுக்கு வியா மாரம் ஏது? எனவே, அந்று சேர்ந்த பணத்தை என்னிக் கணக்கிட்டான். முதலில்லா வியாபாரமாக்கயாலே, கையிற் கிகட்டத்தை முழுவதும் நிரகலாபமாகிவிட்டது. பணத்தைப் பத்து ரூப்படுத்திய பின்னர், தனது தொழிலுப்பக்கணங்களை மூட்டை கட்டினான். அந்த மூட்டையை ஒரு கையிலும் குருவிக் கட்டை மற்றைக் கையிலும் எடுத்துக் கொண்டு பஸ் நிலைப்பத்தை நோக்கி நடந்தான். அப்பொழுது அவனுக்குத் தன் மக்களைப் பற்றிய ஏண்ணமே மேலோங்கி நின்றது.

6

நான் விரும்பும் ஒரு பொழுதுபோக்கு

(வரலாற்றுக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
 2. அதனை விரும்புவதற்குக் காரணம்.
 3. கோழிக்கூடும் நடமாடும் இடமும்.
 4. வளர்ப்புக்கேற்ற கோழியினம்.】
 5. உளவு விடயத்திற் கலவிக்க வேண்டியன.
 6. கோழி நோய்கள் வரமுன்னர்க் காத்தல்.
 7. முடிபு.
-

“முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்னை

இன்னை புகுத்தி விடும்” என்ற வகுவிலீர் வாய்மொழி முயற்சியின் பெருஞ்சிறப்பை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெளிவுறங் காட்டுகிறது; உழைப்பொன்றே உயரிய செல்வம் என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறது. எனினும், நாள் முழுவதும் தொழில் செய்வதற்கு மனிதனின் உடல், உள் இயற்கை என்றுமே அனுமதித்தத்தில்லை. அதனால், எட்டுமனி நேரவேலை என்ற தத்தவந் தொழிலுக்கிலே தோன்றி, நாளைடவிலை சட்டமாகினிட்டது. இதனைமீறி நாள் முழுவதுந் தொழிலாற்று வதால், மனிதன் நோயாளியாகி, அற்ப ஆயுள் உள்ளவனாகிறான். அதனால், வேலைநேரத்தின் பின் அவனது உடலும் உள்ளமும் ஆறுதல் கொள்ளத்தக்க வகையிலே அவன் மாற்று முயற்சிகளில் சட்டுதல் அவசியமாகிறது. அவனாற் பெரிதும் விரும்பப்படுவனவாயிருத்தல் வேண்டும், அவ்வித முயற்சிகளே பொழுதுபோக்குகள் என்னும் பெயர் பெறுந்தகையன. ஒவ்வொரு மனிதனின் பண்புக்கேற்பப் பொழுதுபோக்குக் களும் பலபல வகையின். பேசும்படம் பார்த்தல், சீட்டாடுதல் முதலியன ஒருவகையின்; உலாச்செல்லல், விளையாடுதல் முதலியன வேறொரு வகையின்; முத்திரை சேகரித்தல், புதக்கம் படித்தல், கோழிவளர்த்தல், தேனீ வளர்த்தல், கையெல், பின்னல் வேலை முதலியன இன்னொரு வகையின். கட்டச் சுவகையின் மனமவிரும்பும் பொழுதுபோக்குகளாவதோடு, பயன்

தரத்தக்கன், இவ்வகையானவற்றில் என்னுள்ளம் பெரிதம் விருப்புவது கோழிப்பண்ணை அமைத்தலாம்.

வண்ண வனினாப் பறவைகளைச் சுட்டுகளிப்பதிலும் வளர்த்தி மகிழ்வித்திலும் எனக்கு இயல்பாகவே நாட்டமுண்டு. ஆயின், அவற்றினைப் பிடிப்பதற் தக்க முறையில் வளர்ப்பதும் எளியதொன்றன்று, அதனால், என்மனம், எனிதிற் பெறற்கூடியனவும் இலகுவிற் காக்கப்படத்தக்கணவுமான கோழிகளைவளர்ப் பதில் சுடுபாடுகொண்டது. காலை மாலை வேளைகளிலே, உயிர்த் தடிப்புள்ள கோழிகளையும் குஞ்சகளையும் அவதானித்து உணவளித்தலும் தக்கபாதுகாப்புச் செய்தலும் அவப்பொழுதைத் தவப்பொழுதாக்கும் முயற்சிகள் என்பது எனகருத்து, அன்றியும் அவை என்னுடலுக்கு உறுதியளிக்கும் பயிற்சிகளாகவும் அமைந்தன. ஆரசனைப்போலக் கம்பீர நடை நடந்தது, நிமிர்ந்த நின்று, கூவியுங்கெரக்கரித்தும் பண்ணையை ஆட்சி செய்யுஞ் சேவல்கள் கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் விருந்து செய்தன. மாலையிலே முட்டடைகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த்தலும் அவற்றுக்குத் திகதியிடுதலும் இங்பப்பொழுது போக்குகளாய் விளங்கின. பெற்றோர் கையை எதிர்பாராமல் அந்த முட்டடைகளை விற்று, எனது கல்லுரிச்செலவுக்கான பணத்தைப் பெறுப்போது, என்னுள்ளம் பேருவகையாற் பூரித்தது. இவ்வாறு எனது உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் நலனளித்து, சிறியதொரு வருவாயுந் தந்தமையாலே கோழிப்பண்ணை நடத்தல் எனது பொழுது போக்காய் அமைந்தது.

நோயின்றி மகிழ்வோடு நாம் வாழ்வதற்குக் காற்றோட்டம், வெளிச்சம் முதலிய வசதிகளோடு கூடிய வீடு வேண்டும். அவ்வாறே கோழிகளும் சௌகரியத்தோடு குடும்பமாக வாழ்வதற்கு வெயில், மழை, காற்று என்பன தாக்காதவாறு அமைக்கப்பட்ட கொட்டில் வேண்டும். அப்பொழுதான் அவை நோய்தொடியின்றி வளர்ந்து, இனம்பெருக்கிப் பயன்தரக்கடும். நமது குழுவிலுள்ள பொருள்களைக்கொண்டு நாமே கொட்டில் அமைத்துக் கொள்ளலே பொழுதுபோக்குக்குரியதுஞ் சிக்கணமான துமான செயலாகும். ஆக்கொட்டில், ஒரு கோழிக்கு நான்கு சதுரஅடி வீதம் இடவசதியுள்ளதாகவும் ஆறடி உயரமுள்ளதாகவும் அமைக்கப்பட்டு, கிடுகினால் வேயப்படலாம். அதனைச்சுற்றி மூன்றடி உயரத்துக்குக் களிமண்ணாற் கூவரெழுப்பி, மேலுள்ள இடைவெளியை மூங்கிற சலாகை அல்லது பணமட்டடைகளோடு வரித்துயிடுதல் வேண்டும். அடித்தளத்தைக் களிமண்போட்டு அடித்து வன்மையுடையதாக்கி, அதன்மேல் ஆறங்கு உயரத்

தாக்கு வமியோ மரத்தானோ இடுதல் அவசியம். கோழிகளை எப்போதும் கூட்டில் அடைத்து வைப்பது, கிளகளைச் சிறை கவப்பது போலாகும். கோழிகள் காலாறுவதற்காக ஒடியாடித் திரிவதனால் உடல் வலுவும் முட்டையிடுஞ் சத்தியும் பெறகின்றன. அதனால், கோழிகளுக்கு நடமாடும் இடம் அவசியமாகும். கோழிகள் சிதறுண்டு அயவர் வீட்டுக் கோழிகளுடன் கலந்து நோயையும் கருப்பத்தையும்பெறாம் விருப்பதற்காக, நடமாடு மிடம் வேவியடைப்படுத்த தாயிருத்தல் வேண்டும், இவ்வகையான இடவசதி சிறியதொரு கோழிப்பண்ணைக்குப் போறியதாகும்.

அடுத்ததாக, நமது நாட்டுச் சுவாத்திய நிலைக்கேற்ற கோழியினங்களைத் தெரிந்தெடுத்தவசியம், நம்நாட்டில் மேலைத் தேயக் கோழியினங்களும் உள்நாட்டுக் கோழியினங்களும் அதிகமாக வளர்க்கப்படுகின்றன. இவ்வளில் இறைச்சியினக் கோழிகளைப் பார்க்கிலும் முட்டையினக் கோழிகளையே அதிகமாக வளர்க்கின்றனர். மேலைத்தேய இனமான “வெள்ளை லெக் ஹோல்” கோழிகளே முட்டையினத்திற் சிறந்தன, அவை முட்டையிடத் தோட்டுகிய முதலாண்டில் இருநாற்றெண்பது முட்டையளவில் இடுக்கடியன. ஆயின், அவை வெகு அவதானத் தோடு பாதகாக்கப்பட்டாலன்றி, நம்நாட்டுப் பருவநிலைக்கு ஏற்படுத்தயளவாகா, எனவே, முட்டையினச் சேவல்களையும் உள்நாட்டுக் கோழியினங்களையும் கொண்டு உற்பத்தி செய்த கலப்பினமே நம்நாட்டுக்கேற்றது. அதுவே நமது நாட்டுப் பருவநிலை மைதி தாங்கி, நோய்நொடியின்றி நெடுது நாள் நினைவு நல்ல பலன் தரக்கூடியது. பெரும்பண்டு செலவழித்து மேணாட்டுக் கோழியினங்களைக் கொண்டு பண்ணையமைத்தால், பெருஞ்சிரமம் ஏற்படுவது மாத்திரமன்றி, சிசையம் பேரிழப்பும் அடைய நேரிடும். உள்நாட்டுக் கோழிகளைக் கொண்டு பண்ணை அமைப்பதாலும் நற்பயன்பெறல் முடியாது. எனவே, நம் நாட்டுக்கோழிப் பண்ணைக்குக் கலப்பினங்களே ஏற்றனவாகின்றன,

கோழிப்பண்ணை சிறிதாயிருந்தாலும் பெரிதாயிருந்தாலும் அதனை நடத்துவோர் கோழிகளின்உணவுவிடயத்தில் அவதானம் எடுத்தல் வேண்டும், நாம் சத்துனின் உணவைப் பக்குவப்படுத்தி, அளவறிந்து, காலவரையறோடு உண்கிறோம். அதுவே நமது சுக்கார்த்தாக மதிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறே கோழிகளின் உணவைப் பொறுத்தும் சத்து, பக்குவம், அளவு, கால வரை பயிர் என்னும் நான்கு அமசங்களையும் மனத்திற்கொள்ள இன்றியமையாதது. பலவகைத் தாயியங்கள், அவற்றின்

தவிடுகள், பச்சைக் காய்கறிகள், கிரை வகைகள், வெங்காயம், உப்பு, மீனங்களைய் கலந்த சத்தநீர் என்பன கோழிகளுக்கேற்ற சத்துணவுகளாம். கோழிகளிலே வயதுக்கும் பருவகாலதீங்குமேற்ப, உணவுகளைத் தனித்தனியாகவோ பலவற்றை ஒன்றுசேர்த்து நன்னத்த ஈருணவாகவோ கொடுப்பது பக்குவமரன் உணவு என்பதும். மிதமிஞ்சிய உணவுகள் காலவரையறையற்ற உணவும் அசிரணத்தோடு பலவகை நோய்களையும் உண்டாக்கக்கூடிய தாலையாற் காலவரையறையும் அளவும் பிரதானமானவை.

கோழிகளுக்குத் தொற்றுநோய் வந்தவிட்டால் சிலசமயம் பண்ணையே அழிந்து விடக்கூடும். கோழி நோய்களை மருந்து களால் மாற்றலாமென்பது வீண்முயற்கி. மிருக வைத்தியர்களே சில நோய்களுக்குக் காரணம் தெரியாமல். பரிகாரந் தேடுஞ் சத்தியற்று மயங்குகிறார்கள். எனவே, கோழி நோய்கள் வருமுன்னர்க் காக்கும் முறைகளைக் கைச் சொள்ளல் வேண்டும். மிருக வைத்தியரின் ஆலோசனையைத் துணைக்கொண்டு, குறிப் பிட்டகாலத்தில் ஊசிமருந்தேற்றுவகளால் நோய் உண்டாகாது காக்கலாம். அன்றியும், காலத்துக்கேற்ற கலப்புணவு கொடுத்தலும் கோழிக் கூட்டடையும் நடமாடுமிடத்தையும் தூய்மையாக வைத்திருத்தலும், கோழிகளை மரதம் ஒரு முறை பட்டினியிருக்கச் செய்தலும் நோய் வராமற் காக்கும் எனிய விதிகளாகும்.

இவ்வாறு இடவசதி செய்து, கலப்பினங்களைப் பெருக்கி நல்லுணவளித்து, நோய் வருமுன்னர்க் காத்துக் கோழிகளை வளர்ப்பதால் நறியலை பெறலாம். அதனால், பிறர் கையை எதிர்பாராது, மாணவர்கள் தத்தம் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ளலாம்.

இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்

(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. இலக்கியத்தின் பயன்கள்.
3. வரலாற்றினை மாற்றியமைக்கும் தன்மை.
4. மக்கள் மனவளர்ச்சியும் உலகியலறிவும் பெறுதல்.
5. போட்டி பூசல்களைப் புதங்கானும் ஆற்றல் பெறல்.
6. தனி மனித சீர்திருத்தத்துக்கு உதவுதல்.
7. நாடுகளின் உள்ளமை வரலாதாய் விளங்குதல்.
8. முடிபு: இலக்கியங்களால் ஒருவகை கொள்கை மலரும்.

இயற்கையன்னை மனிதனை அறிவு வளத்துக்கு ரியமுளையோடும், உணர்ச்சியுங் கற்பணையும் ஊற்றெடுக்கும் உள்ளத்தோடும் படைத்துவிளாள். ஆகவே, மனிதனின் முழுமையான வாழ்வினுக்கு அறிவும் வேண்டும்; உணர்வும் வேண்டும். ஒன்றை மட்டும் போற்றி, மற்றொன்றைப் புறக்கணிப்பதால் மனிதவாழ்வு ஊனமடைகிறது. அறிவை மாத்திரம் வளர்த்து, உணர்ச்சியைப் புறக்கணிப்பதாக மனிதன் இயந்திரம் போன்றவணாகின்றான்; உணர்ச்சிகளை அடக்கியானும் வல்லமையற்றவனாகின்றான்; உணர்ச்சியை மாத்திரம் வளர்த்து அறிவினைப் புறக்கணிக்கும்போது, மனிதன் நல்லன தீயனவற்றைப் பகுத்துணரும் பண்பையிழக்கின்றான்; நடுவநிலையினின்று எதனையும் ஆயும் ஆற்றலையிழக்கின்றான். இந்நிலையில், அறிவியலை விஞ்ஞானமென்றும் உணர்ச்சியும் கற்பணையுங்கொண்ட படைப்புக்களைக் கலையென்றும் பாகுபாடு செய்வர் அறிஞர். கலையை நுண்கலையென்றும் கவிஞர்கலையென்றும் அழகுக்கலையென்றும் கூறுவர். அது, ஒவியம், சிறப்பம், நாடகம், நாட்டியம், இசை, இலக்கியம் எனப் பல பகுப்புடையது. இவையனைத் தினுக்கும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடே உயிராய் விளக்கும். இக் கலைகளைத்தினும் இலக்கியங்கு சிறப்புடையது. அது மொழியினைக் கருவியாகக் கொண்டு பிறப்பது; காலத்தினால் அழிவின்றி நிலைப்பதவையே அளவு கருவியாகக் கொண்டு வாழ்வது; உணர்ச்சி

சியுங் கற்பண்ணயுங் கூடிய அனுபவ வெளிப்பாட்டின் பிரதிபலிப் பாக குமைவது. இக்காரணங்களால், அது ஏனைய கவிஞர் கணம் களிலும் சிறப்புடையதாகிறது.

இத்தகைய இலக்கியத்தின் பயன்கள் மிகப் பல, அவற்றுட் பிரதானமானது, உலக வரலாற்றிற்கே மாற்றியமைக்குஞ் தன்மை. அறிவியல் வளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களிலும் பார்க்க, மனவளர்ச்சியினால் ஏற்படும் மாற்றங்களே வரலாற்றை மாற்றும் ஆற்றலுடையன. அஃதாவது, மனித சமுதாயத்தின் மனவளர்ச்சிக் கூருகளான விருப்பு, வெறுப்பு, நம்பிக்கை போன்றவற்றைப் பண்படுத்துவதனாலேயே வரலாறு பெருமளவு மாற்றமடைகிறது. கொடுமையும் வற்புறுத்தலும் கொண்ட அரசியலமைப்பினாலும் சட்டத்திட்டங்களினாலும் நிலையான சீரித்துத் தம் உண்டாகாது, உள்ளத்தின் ஆழத்திலே முளைவிட்டு வளர்ந்து செழிக்கும் அடிப்பு, அருள், தியாகம், தன்னலமறுப்பு முதலிய நல்லுணர்வுகளால் உண்டாகும் சீரித்துத்தமே நிலையானதும் பயனுள்ளதுமாகும். இந் நல்லுணர்வுகளை மனிதனிடத்தே பயிர்செய்யவல்லது இலக்கியம். எனவே, உயரிய சமுதாய மலர்ச்சியை உண்டாக்கவல்லது இலக்கியம். வரலாற்றுக் கண்கொண்டு நோக்குவார்க்கு இவ்வுண்மை புலனாகும். அதனாலே தான், ‘சட்டம், அறிவியல், தத்துவத்துறை முதலியனவற்றை ஆக்குவோரினும் பார்க்க, இலக்கியம் படைக்கும் புலவர்கள் ஆற்றலும் செல்வாக்கும் உடையவர்களாய், மனித உள்ளங்களை ஆள்கிறார்கள்’ என ஆங்கில இலக்கிய விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர்.

வாழ்க்கையென்னும் நறுங்களியின் தீஞ்கவைச்சாரே இலக்கியமென்று. அது மற்றும் பொருத்தமுடைத்து; உலக மாந்தர் இயல்புகள் பெருங்கடல்போல ஆழமும் அகலமும் உடையன. அவைகளைத்தையும் அளவிட்டுக் காணுதல் சிலவாழ்நாட்ட பல பின்சிசிற்றற்றியுடைய மாந்தர்க்கு இயலாததொன்று, ஆணால், பொய்யில் புலகைச் சான்றோர்கள் ஆக்கித்தந்த இலக்கியங்கள் மாந்தரியல்பின் அழ அகலத்தையும் நன்மை திமைகளையும் விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய்ந்து கூற வல்லன. அன்றியும் பல பல கோணங்களிற் கிளைத்துச் செல்லும் உணர்வோட்டங்களையும் மனவெண்ணங்களையும் ஆசாபாசங்களையும் நம்பிக்கை களையும் வாழ்க்கை முறைகளையுந் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டவல்லன. சங்க இலக்கியத்து அத்துறைப் பாடல்களும் புறத்துறைப் பாடல்களும் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாகவும் ஆழமாகவும் நுட்பமாகவும் புலப்படுத்துகின்றன. புறத்துறைப்

பாடலிகளிலேசங்கச் சாக்ரோர்களின் மனச்சானிறும், அஞ்சாமையும் புலப்படுகின்றன. வாழ்க்கைத் தத்துவங்களும் பண்ணடத் தமிழர்வாழ்வு முறையும் வைர மனிகளாய் ஒளி விடுகின்றன. அத்துறைப்பாடல்களிலே மாந்தரின் நுண்ணிய உணர்வோட்டமிகள் துடிக்கின்றன. அதனால், இலக்கியம் கறபோர், மனவளர்ச்சியுடையவர்களாய். ஒழுக்கநெறி போற்றிச் சீரிய உலகிய வறிவைப்பெறமுடிகிறது.

வரலாற்று முறையில் ஆராயும்போது, உலகில் மனிதன் தோன்றிய நாட்டொடாக்கம் இன்றுவரை பலவகைப்பட்ட புதிய புதிய சிக்கல்கள் கிளங்கதெழுந்துள்ளமையை அறிதல் இயலும். தேசங்களோடு தேசங்களும் நாடுகளோடு நாடுகளும் பகுதி தெழுந்து சீர்குவைந்துள்ளன. மக்கள் ஒருவரோடொருவர் பழகும் போதும் குடும்பமாக வாழும் போதும் பின்க்குகள் பல தோன்றியுள்ளன. இத்தகைய சீர்கேடுகளுக்கும் பின்க்குகளுக்கும் காரணமாயமைவது மக்கள் மனத்திலே கலையுணர்வுஞ் சாஸ்புணர்வும் வேரிகொள்ள மையே. இளங்கோவின் சிலம்பும் கம்பளின் காவியமும் வீல்வியின் பாரதமும் பாரதியாரின் கவிதைப் பூந்துணரும் இவ்விருவகை இயல்புகளையும் வெளிப்படுத்தும் தலையன். எனவே, இவ்விருவகையுணர்வுகளையும் மக்கள் மனத்தில் ஆழப் பதித்து விடுந்தகையன் இலக்கியங்கள், அதனால், இலக்கியம் கற்றவர்கள் பூசல்களையும் பின்க்குகளையுஞ் தக்கவகையிற் பறக்கண்டு தோல்வியுஞ் துனிபழுமயற்ற நல்வாழ்வு வாழ்முடிகிறது.

மக்களெல்லாரிடத்துங் குறையும் நிறையும் கலந்தே காணப்படும். குற்றங் குறைகளின்றி முழு நிறைவு பெற்ற மனிதன் எவ்வளவுமே இவ்வகை இருந்ததல் இயலாது. அங்கையும் இருப்பானேயாயின் அவன் மனித நிலையைக் கடந்து, உயரிய அமர நிலை எப்தியவனாகக் கருதப்படுவான். அந்நிலையைதொற்றி தனினிடமுள்ள குற்றங் குறைகளையுணர்ந்து, நீச்சும் வழிவகை களையறிந்து, அவற்றை நீக்கவேண்டும். அதற்குச் சிறந்த கருவி களாயமைவன் இலக்கியங்களாம். இலக்கியங்கள் புவல்வது உணர்ச்சியையுஞ் கற்பண்ணயையும் மாதிரிமன்றி, அவன்து அலுபவங்களையும் புலப்படுத்தும் இயல்பு கொண்டன. அவ்வளவுபவங்களுக்கு உருக்கொடுத்துப் பாதித்திருக்களாக நடமாட விடுகின்றனர் புலவர்கள். இராமயனித்திலே உயர்பண்புகளின் சிகரமாய் இராமன் வருகிறான்; தியாகத்தின் திருவருவாய்ப்பரதன் வருகிறான்; கள்ளங் கபடமற்ற அங்பின் வடிவமாய்க் குகள் வருகிறான்; வீரரும் கலையுணர்வும் கொண்டிருந்தும் பிறங்க மனவளிகை நயந்தமையால் அழிவுறும் இராவனன் வரு

கிறான்; வஞ்சனையின் வடிவான் கணி வருகிறான். இவ்வாறே பாரதத்திலும் பலவகை இயல்பு கொண்டோர் உலாவுகின்றனர். இப்பாததிரங்களின் இயல்புகளை ஆழந்து கற்பதனால் நல்லுணர் வுகளைப் பெருக்கமுடியும்; தீயவளர்வுகளைப் போக்கு முடியும். அதனால் அனுபவக் களஞ்சியங்களான் இலக்கியங்கள் ஒவ்வொரு மனிதனையுஞ் சீர்திருத்த வல்லனவாகின்றன. அதனாலேதான் கவலையடைந்தோரும் உலகவாழ்வில் வெறுப்படைந்தோரும் எவ்விறை வெறுத்தொதுக்கத் துணியினும் உயர்ந்த இலக்கியங்களை வெறுத்தொதுக்கத் துணிவதில்லை.

பண்டைத் தமிழரின் பெருமை, சிறுகைகளையும் பிறவறி கூறும் அறிதற்குக்காலவரையறையோடொட்டிய வரலாறில்லை யெனப் பலர் கவலையறுவர். வரலாற்றில் ஆண்டுந் தேதி யும் கிரசர் பெயர்களும் வரிசைப்படவுமெந்த அட்டவணையன்று மக்கள்து சிந்தனையில் வளர்ந்த எண்ணங்களையும் வாழ்க்கை முறையையும் காட்டுவதே உண்மை வரலாறு. இந்திலையிலே தமிழிலக்கியங்கள் உண்மைச் சரித்திரங்களாகத் தமிழனத்தின் எண்ணாப்போக்கையும் வாழ்க்கை முறையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறே வெவ்வேறின் மக்களின் உண்மை வரலாற்றை அவர்களது இலக்கியங்கள் மூலமாகக் காணுதல் வேண்டும்.

உலக மக்களிடையே ஒற்றுமையுணர்வை வளர்ப்பதற்குப் புலவர் பலர் படைத்தளித்த இலக்கியங்கள் பெருதலி செய்கின்றன. உலகநாடுகளிடையே பலவேறு வகைப்பட்ட கோட்டாடு கள் காரணமாகக் காலத்துக்குக்காலம் அலை பக்கமை பூண்டு போரோலி கொட்டலாம். ஆனால் எவரும் இலக்கியங்களையோ அவற்றினை ஆக்கித்தந்த புலவர் பெருமக்களையோ பகைப்பதில்லை. அன்றியும் இன்று வேற்றுமொழி இலக்கியங்கள் சொந்த மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மக்களிடையே பரப்பப்படுகின்றன. இவ்வாறு உலக இலக்கியங்கள் எங்கும் பரப்பப்படுமானால், உலகப் பொது மனிதவனர்கு வளரும்; ஒரே உலகம் என்ற சீரிய பொதுநோக்கு மலரும்.

3

அனுவாற்றலும் ஆக்கப்பணிகளும்

(விளக்கக்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: அனுக்குண்டின் அழிவு.
2. அனுவாற்றல் இன்னதென்பது.
3. தொழிற்ருதையில் அனுவாற்றல்.
4. மருத்துவத்துறையில் அனுவாற்றல்.
5. விவசாயத்துறையில் அனுவாற்றல்.
6. உணவைப் பாதுகாக்குந் துறையில் அனுவாற்றல்.
7. முடிபு: (தொகுப்புரை).

இரண்டாவது உலகப் பெரும்போரை முடிபுக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை அனுக்குண்டு என்னும் பயன்கரப் பகடச்சிலதீ துக்கே உரியது; அதனால் ஹிரோவெஸிமா தீவில் விளைந்த மாபெ ரும் அழிவுகளின் நிலைவுகள் இன்றும் மக்கள் மனத்தில் நிழலாடுகின்றன, உலக மக்கள் என்றுமே கேட்டுணராத அவ்வகு அறிவியலாளர் இதுவரை படைத்த எங்க ஒரு படைக்கலமும் நாசம் செய்யாத அளவுக்கு, அது அந்நாட்டைப் பாழாக்கியது. பல்லாண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் பல புண்டு தாழும் முளைக்கத் தகுதியற்றதொரு பாழ்நிலமாக அதனையாக்கிவிட்டது. கற்பணை வடிவில் ஊழித்தீயின் கோரத்தாண்டவும் பற்றிப் பலபல இலக்கியங்கள் வருணித்துள்ளன. அந்த வருணங்களை வெளிப்படையாகக் காட்டிவிட்டது அது. அதனால், அறிவியற் கண்டுபிடிப் புக்களை மக்கள் கற்றேக்கி கண்கொண்டு நோக்குஞ் குழ்நிலை உருவாயது. அனுவாற்றல் பெற்றெடுத்த அதிபயங்கர மகவாகிய அனுக்குண்டு பல்கிப் பெருகுமானால், மனிதகுலம் பல வாயிறவாண்டுகளாகக் கட்டியழுப்பிய நாகரிகம் நொடிப் பொழுதில் நாசமடைந்துவிடும். எனவே அனுவிற் பிறக்கும் அனுவாற்றலை ஆக்க முயற்சிகளுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டியது தனிர்க்க முடியாததொன்றாகி விட்டது.

அண்ட சராசரிகளைத்தும் அனுவின் பினைப்பாலாயன் அனுச் சேரிக்கையின் வேறுபாட்டுக்கேற்பப் பொருள்களின் தன்மையும் வேறுபடுகின்றது. அந்த அனு, ஊனக் கண்ணால் மாத்து

திரமளிர், சிறந்த டருப்பெருக்குக்காட்டியாலும் காணமுடியாத அளவு மிகமிகச் சிறியது; பிளக்க முடியாதது. இவ்வித கொள்கைகள் அறிவியற்றுறையிலே பல்லாண்டுகளாக நிலவிவந்தன. பிறகாலத்தில் அனுவினது நுண்ணிய அமைப்பு முறையைக் கண்டறிந்தனர். குரியலை நடுநாயகமாகக் கொண்டு கோள் என்னைத்தாஞ் சுற்றிவருகல் போல, அனுவின் மையப் பொருளாக அனுகிக்குவை நடுநாயகமாகக் கொண்டு, பல மின்னானுகிகள் சுற்றிவருகின்றன. அனுக்கரு, ஓர் அனுவைப் பல உறிட்ட ஒரு கற்றின் அளவிதை. இவ்வித அமைப்புடைய அனுவைப் பிளந்தாற் கிடைக்கும் ஆற்றல், மனிதனில் கற்பணக்கும் அறிவுக்கும் எட்டமுடியாத அத்துக்கணப் பெருமையுடையது. இன்று அறிவியலாளர், உரோக வகையைச் சேர்ந்த யூரேனியத்தின் அனுவைப் பிளந்த, ஆற்றல் பெறும் விந்தை யைக் கண்டுள்ளனர். ஒரு சிறுதங்கு யூரேனியம் பல்லாயிரக்கணக்கான அனுகிகளாலாளாது. அவ்வண்ணுக்களில் ஒர ஜு பிளக்கப் படும்போது, அது சிறியனவும் பெரியனவுமான நுண்ணிய துகள் கணாக விசப்படுகிறது. அவற்றுள் ஒரு துகள் மற்றோரானுமைத் தாக்கும்போது, அதுவும் பிளக்கப்பட்டு, அங்கு தொடர்ச்சியான இயக்கம் நிகழ்கின்றது. இதனால் அளவிடற்றிய வெட்டமையிறந்து சத்தியாக - ஆற்றங்காக - வெளிப்படுகிறது. இதுவே அனுவார்தல் எனப்படும். இவ்வாற்றல் கட்டுப்படுத்தப்படாத நிலையில் அனுக்குண்டாக வெடித்து அழியுண்டாக்குகிறது: கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் மனிதகுலத்தில் மாபெருஞ் சேவகங்கள் தொண்டு புரிகிறது.

இன்று நாம் காணும் உலகநாகரிகம், பெருகிவரும் பலவேறு தொழிற்சாலைகளையும் அவை உற்பத்தி செய்யும்பல வாழ்க்கைச் சாதனங்களையும் அடித்தனமாகக்கொண்டு கட்டப்பட்டது. மனிதனின் ஆடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள்மாத்திரமன்றி. ஏனைய உல்லாச சாதனங்களைத்தும் அதி தொழிற் கூடங்கள் நந்த பெருங் கொடைகளாகும். இத் தொழிற்கூடங்களின் இயக்கத்திற்கு நிலைகளி, பெற்றோல், முதலிய பல எரிபொருள்கள் ஆற்றல் அவீக்கின்றன, நிலமகள் உள்கணிந்து தரும் நிலக்கரியும் பெற்றோலும் என்றுமே வற்றாத செல்வங்களைக்க. உலகில் மக்கட் பெருக்கத்தையும் அப்பெருக்கத்திற்கேற்ற தேவைப் பொருள்களையும் அவற்றை ஏற்பத்தி செய்யும் எந்திர சாதனங்களின் வளர்ச்சியையும் எண்ணுங்கால், அவ்வெரிபொருள்கள் என்றோ ஒருநாள் வற்றிவறண்டு இல்லையாகி விடலாம். அதனால், அவற்றுக்குப் பதில்டாக, அனுவார்தலை மனிதகுலம் பயனி படுத்துவது மிக இன்றியமையாத

தொன்றாகிறது. அதனால், அனுவாற்றலைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய அனுவலைகளையமைத்து, அவற்றைக்கொண்டு பெருமளவில் மின்சக்தியையுண்டாக்கலாம் என அறிவியலாளர் கண்டுள்ளனர். ஒரிறாத்தல் யூரேனியத்தினின்றும் பெறக்கூடிய அனுவாற்றல் பதின்மூலாயிரந்தொன்றி நிலக்கரியிலின்றும் பெறக்கூடிய ஆற்றலுக்குச் சமனாகும். அனுவாற்றல் மூலம் தொழில் நிலையங்கள் இயக்கப்படுமானால், உற்பத்திச் செலவு குறையும்; பொருளுற்பத்தி பெருகும்; அதனால் மக்கட் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யுமளவுக்குப் பொருள்கள் மலிவாகக் கிடைக்கும்.

அனுக்கள் பிளக்கப்பட்டு, சத்தி வெளிப்படும்போது, அனுவலையிலே, கதிரியக்கச் சாம்பல் உண்டாகிறது. அதனொளி கட்டுலனுக்கசப்படாத ‘ஏக்ஸ்’ கதிர், ‘காமா’ கதிர் போன்றது! பொருள்களையும் மனிதவுடையையும் ஊடுருவிச் செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தது; சாதாரண நிலையில், மனிதனுக்குப் பெருந்தன்பஞ்செப்வது. இச் கதிரியக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கையாண்டால், அனுக்கத்தி மூலம் எத்துண்ணையெதன்று அளவிடற்கரிய பெரும்பயணப் பெறலாம். சாதாரண தனிமங்கள் அனுவலையில் வைக்கப்படும்போது அவை கதிரியக்கம் பெற்றுக்கொள்ளல். கதிரியக்கம் பெற்ற அபபொருள்கள் ‘ஜஸ்டோப்புக்கள்’ எனப்படும். அறிவியலார் இதுவரை நீர்மறுக்கு மேற்பட்ட ஜஸ்டோப்புக்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இக்கதிரியக்கப் பொருள்கள் மருத்துவத்துறையிற் பெருமளவு பயன்படுகின்றன. மாற்று மருந்தற்ற பெரும்பின்னிகள் பலவூ. அவற்றுள் அதிபயண்கரமானது புற்று தோய். இதைக்கதிரியக்கப் பொருள்களின் கதிர் வீச்சு மூலம் குணமாக்கமுடியும்; அன்றியும் உயிரைக் குடிக்கும் நோய்களின் உண்மைக் காரணங்களை அறிதல் முடியும். இருதயம், ஏரல், கயாசப்பை ஆகியவற்றில் இரத்தம் எத்தகைய அழுத்தத்துடன் ஒடுக்கிறதென்பதையும் அதனால் இரத்தோட்டஞ் சம்பந்தமான கிக்கல் வாய்ந்த நோய்களுக்கு எத்தகைய பரிகாரங்கு செய்ய முடியும் என்பதையும் மருத்துவரிகள் இக்கதிரியக்கப் பொருள்கள் மூலம் அறிவர். இவற்றால், கதிரியக்கப் பொருள் மருத்துவர்களுக்குச் சிறந்ததொரு துண்ணயாக விளங்குகின்றது.

விவசாபத்துறையில், நிலத்துண்மை, பருவாலம், பயிர்வகை எனிலும் மற்றும் ஏருவிடும் முறையினாலேயே விளைவு பெருக கிக்கிறது. கதிரியக்கப்பொருள்களான ஜஸ்டோப்புக்கள் மூலம் நிலத்துண்மையை ஆராய்ந்து எவ்வளவும் குறைந்த அளவு ஏருவட்டுப் பெரும்பயன் பெறலாம் என ஓராய்ந்துள்ளனர். தாவரங்களில் இவைகள் உணவு தயாரிக்கும் முறையையும் அவ்வள

வின் தனியையெயுங் கதிரியக்கப் பொருள்கள் தெளிவாகச் சாட்டுகின்றன. அவ்வறிவு, ஆப்பு கூடத்தில் அவ்வித உணவுப் பொருள்களத் தயாரித்து மனிதனுக்கு வழங்க வகை செய்கின்றது. மிகுங்கள், பறவைகள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி இயல்லபோதும் கதிரியக்கப் பொருள்கள் குளிட்டுக் காட்டுவதனால், அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு எவ்வித சத்துப்பொருள்கள் வேண்டுமென்பதை இலகுவில் அறியமுடிகிறது.

உணவுப் பக்குவப்படுத்தும் முறைகளிற் கதிரியக்கப்பொருள்கள் சாதனங்கள் பல புரிந்துள்ளன. எளிதிலே, தொற்றங்கூடிய கிருமிகளினாலே கிழங்குவகை, பால், இறைச்சி என்பன விரைவிற் கெட்டுவிடுகின்றன அனுவாற்றல் உணவுப் பொருள்களைப் பழுதடையச் செய்யுங் கிருமிகளைக் கொண்டு, மக்கட் குலத்திற் குப் பெருந்தொண்டு புரிகிறது. உணவுப் பொருள்களை நன்கு குளிர்ச்செய்து, அவற்றின்மீது கதிரிவீச்க விழும்படி செய்தால் அப்பொருளின் குவை சிறிதுங் கெடுவதில்லை எனவும் மிகை குறைந்த கால அளவில் அவை அனுவாற்றல் மூலம் பாதுகாக்கப்படுகின்றன எனவும் ஆராய்ந்துள்ளனர். கப்பக்களிற் காணப் படும் குளிர்ஜற வசதிகளின் றியே இறைச்சியைக் கதிரிவீச்க மூலம் பக்குவப்படுத்திப் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்பல் முடியும். இவ்விதம் கதிரிவீச்சு மூலம் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட உணவுகள் மனிதனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்குமா விளைவிக்காதா என்பது பற்றி விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ந்து வருகின்றனர்.

பகையைச் சூழவில் அனுக்கண்டென்னும் உருவிற் பிறந்த அனுவாற்றல், தொழிலியல் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிகிறது மாற்று மருந்தறிற பெரும் பின்களை மாற்றும் மருத்துவங்களை விளங்குகிறது. உணவுத்தறையிலும் உணவுப் பொருள்களைப்பழுது இன்றிப் பாதுகாக்குந் துறையிலும் பேருதவி புரிகிறது. அழிவுத்தறைக்காகத் தோன்றிய அனுவாற்றலை மக்களுக்கு நலம் பயக்கும் உயர்நெறியிற் பயனிப்பதச் செய்து, பல பல புதுமைகளை அறிவியலாளர் கண்டுபிடிக்கின்றனர். இம் முயற்சிகளை மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையச் செய்து உலகமக்கள் துண்பின்றி வாழ வழிவகுத்தல் அறிவியலாளர் கடனோகும்.

முடநம்பிக்கைகள்

(வரலாற்றுக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: நம்பிக்கை இன்னதென்பது; அறிவுக்குச் சொருத்தமான நம்பிக்கைகளும் முடநம்பிக்கைகளும்.
2. முடநம்பிக்கைகள் தோன்றிய விதம்: காரணங்கள்.
3. சமூகத்திற் காணப்படும் முடநம்பிக்கைகள்.
4. முடநம்பிக்கைகளைப் புதங்காணும் வழிகள். (முடிபு)

நம்பிக்கை மாபெருஞ் சத்திகளுள் ஒன்று. அஃது அனுவாற்றலில் உண்மையிலும் மிக்கது. குகைகளிலே வாழ்ந்த மனிதன், கோளிகளின் இயல்பைக் கண்டறிய, வான்வெளிப்பயணங்களையுமளவுக்கு வளரி ந்துள்ளான்றால், அவ்வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன நம்பிக்கைகள். அவை மனிதன் சிந்தனையிலே புடமிடப்பட்டு, உண்மையினடிப்படையிலெழுந்த நல்ல நம்பிக்கைகள். இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்பது ஒருங்கை; அஃது அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை நம்பப்படுகிறது. எப்படி நான் காயிற்று? என்ற வினாவுக்கிடமில்லை. இத்தகைப் பூண்மைகள் சந்தேக விபரிதம் கடந்து. அறிவியலாக மரீந்து உலகோரால் நம்பப்பட்டு உலக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாயின. இவையன்றிச் சமுதாயக்கட்டுக் கோப்புக்காக. ஏற்படுத்தப்பட்ட சில நல்லெறி களும் காலப் போக்கில் நம்பிக்கைகளாயின. சுற்றுத்திராது மரண, ஐனை ஆசௌகங்காத்தல் அறிவுக்குப் பொருத்தமற்ற தாயினும், அந்நம்பிக்கை அவர்களிடையே ஒரு வகைப் பாச்தொடர்பையுண்டாக்கி, ஒன்றுமையைப் போன வகை செய்கிறது. இவ்வகை நம்பிக்கைகள் அறிவுக்குப் பொருத்தமற்றவாயினும் பயனுள்ளவை. எள்ளளவு உண்மையுமின்றி. பொய்மையிலேயே பிறந்து பொய்மையிலேயே வளர்ந்து, காலகதியிலே பழக்கமாகி, நம்பிக்கையென்னும் பெயர் பெறுவனவுஞ் சிலவுள். அவைகளே முடநம்பிக்கைகள். அவை மனித வளர்ச்சிக்கு எக்கந்தரிப்பத்திலும் உதவுவனவுல்ல.

அறிவியல், மிகுந்த வளர்ச்சியடைந்த தன்மையால், எதனையும் கீர்ந்து நோக்கிக் காரணங் காணமுயலும் இந்நாளிலும்

உலகங்கும் பலவகைப்பட்ட மூடநம்பிக்கைகள் உயிரி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மிகவுயர்ந்த நாகரிக வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அவற்றின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கலாமே யன்றி, இவ்வையெனக்குறல் இயலாது. இந்நிலையிலே பிறபோக கான் நாடுகளிலே அவற்றினாதிக்கம் அதிக அளவிற் காணப்படுவதில் வியப்பில்லை. மனிதன் இயற்கையில் திருவினங்யாடல் கருகிகுக் காரணங் காணவியலாத் போதும் இயற்கைச் சத்து கண்ணயடக்கியாள வழிகாணாத போதும் அவற்றினுக்கஞ்சி, அவற்றைத் தன்னிலும் மேம்பட்டதொன்றாகக் கருதி, வணங்கத் தொடங்கினான். கண்ணனப் பறிக்கும் மின்னவைக் கண்டு அவன் மருஷ்டான்; கரினா ரேமான் இடியோசையைக் கேட்டு அவன் கலங்கினான்; பெருமழைபை அனுபவித்துப் பயங்கொண்டான். பெருவள்ளும் பெருக்கெடுத்து வந்தபோது அச்சமடைந்தான். இவ்வாறு காரணங்கண்டு தெளிய முடியாமல், அச்சங் காரணமாகப் பலபல எண்ணங்கள் அவன் மனத்திற் பதிந்து, காலப்போக்கில் மூடநம்பிக்கைகளாக வளர்த்தொடங்கின. அங்கியுஞ் சில சந்தரிப்பங்களிலே, சிறங்கேற்பட்ட அனுபவங்கள் அவர்களில் சிந்தனையற்ற போக்கினாலே நாள்டைவில் மூடநம்பிக்கைகளாக வளர்ந்தன. எனவே, மூடநம்பிக்கைகளுக்குரிய அடிப்படைக் காரணம் அச்சமுஞ் சிந்தனைத் திறனின்மையுமேயாம்.

இந்று தமிழரிடையே காணப்படும் மூடநம்பிக்கைகள் பல, தமிழர் வாழ்க்கையில் நிகழும் சம்பவங்களைக் கூர்ந்து நோக்கிக் காரணகாரிய முறைப்படி ஆராய்ந்தால், பலபல மூடநம்பிக்கைகள் அவர்களிடையே பரவிக்கிடப்பதைக் காணல்முடியும். அவற்றை வகைப்படுத்திக் காணுதல் சாஸ் சிறப்புடைத்து. சகுணம் பாரித்தல், சாத்திரங்கேட்டல், போவித்துறவிகளால் ஏமாறுதல், பேய் பிசாசுகளுக்கு அஞ்சுதல், செய்வினை குனியத் தகிக் நடுங்குதல், பலியிடல், மனிதருள் ஒரு பகுதியாரைத் தீவிடாதாரென ஒதுக்கல் முதலியனவாக அவற்றை வகைப் படுத்தலாம். பூணவுஞ் சாரையுங் குறுக்காதல், ஒற்றைப் பாரிப் பானும் இரட்டைச் சூத்திரங்கும் எதிர்ப்படுதல் முதலியனவாகத் தீச் சகுணங்கள் நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒரு கழந்தை பிறந்தபோது, அதன் தாய் தந்தையர், நோய்காரணமாகவோ பிற காரணங்களாலோ இறந்து விட்டால், அது தன் தாயைத் 'தின்று' விட்டதென்றும் தந்தையைத் 'தின்று' விட்டதென்றஞ் சமூகந் திட்டங்களும் ஒருவகை மூடநம்பிக்கையே. இவ்வகையான மூடநம்பிக்கைகள், செவி வழியாகப் பரப்பப்பட்டு மக்களிடை

தில் நிரந்தரமானதோர் இடம் பெற்றுவிட்டன. சோதிடமென்னும் அறிவுத் துறையின் அரிச்சுவடிதானுந் தெரியாதவரிகளும் கைரோகை நிபுணர்களும் மரத்தடிச் சோதிடர்களும் அவ்வகையினராய் பிறரும் பாமரமக்களில் அறியாமையைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு பிழைக்கின்றனர். மக்களும் தங்களை எதிர்காலம்பற்றி அவர்கள் கூறவல்லவர்கள் என்ற மூடநம்பிக்கை கொண்டு, தங்கள் பொருள் பண்டங்களை அவமே அறிக்கின்றனர். வீடுகளிலே காசங்கள் கீழே பார்த்தும் மேலே நோக்கியும் தலைவளைத்தும் சத்தும்போது, அவற்றினுக்கு ஒவ்வொரு பொருள் சற்பித்து மயங்குவது, நாம் சாதாரணமாகக் காணக் கூடியதொன்று. வீட்டுச் சுவர்களிலும் உத்தரங்களிலும் உள்ள பல்லி, சத்தஞ் செய்யும்போது, சத்தம் வந்த திசையைக் கணித்துப் பலன் காணும் வழக்கம் நம் நாட்டிலுண்டு. காசமும் பல்லியும் மனிதனது எதிர்காலச் சுதநுக்கங்களைக் கூறவல்லனவேன் நம்புவதைப் போன்ற அறிவினம் நகைப்புக்கிடமானது. தொற்று நோய்கள் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கிவிட்டால், மருத்துவர்களின் வழி காட்டலுக்கைமற்று நடப்பாரே அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் சிறந்தவழி; அதனை வீடுத்த ஏந்நோய்கள் தெய்வத்தின் சிறந்ததால் உண்டாயின என நம்பி 'குளிர்த்தி' செய்தலும் பலியிடலும் மனிதனின் பகுத்தறிவை எனின் நகையாடுஞ் செயல்கள், மனத்துள்ளே ஆசையும் மோசமும் உடையவரிகளாய், வெளியே தவவேடம் பூண்டு திரியுஞ் சந்தீயாசிகளின் அலங்கார வாரித்தைகள். பாமர மக்களை மயக்கிக் கொடுக்கின்றன. அவர்களது போலி மந்திரங்களாலும் மருந்து களாலும் அவர்கள் ஏமாற்றப்படுகின்றனர். மக்கள் மனத்திலே ஆழப்பதிந்துள்ள பேய் பிசாகங்களப் பற்றிய நம்பிக்கை, அவர்களை அஞ்சியஞ்சிச் சாகசி செய்கிறது; குழந்தைகளையும் பெரியவரிகளையும் கோழைகளாக்குகிறது. பேய் பிசாகங்களுக்குப் பெயரி வைக்குமளவுக்கு நமது மூடநம்பிக்கை வளர்ந்துள்ளது. ஆலமரத்திலே முனியன்; அரசமரத்திலே மாடன்; குளிக்கரையிலே மோகினி என்று எங்கெங்கும் பேய்பிசாகங்கள் உலாவுவதாக நம்பிப்பந்து வாழ்கின்றனர். அவர்களது அறியாமையை மூடநம்பிக்கையைக் கண்ட பாரதியார்,

“நெஞ்சுக் கொறுக்கு தில்லையே — இந்த
நினைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்
அஞ்சி யஞ்சிச் சாவார் — இயர்
அஞ்சாத் பொருளில்லை அவனியிலே”

“வனிகளைப் பேய்க் கொள்பார் — இந்த
மரத்திலென் பார்வந்துக் குாத்திலென்பார்
வனிகளு முகட்டி வெள்பார் — மிகத்
துயர்பீபு வரீள்ளளிப் பயப்படுவார்”

எனிற பாடி மனம் வெதும்புகிறார். மீண்டும்,

“மந்திர வாசதி யென்பார் — சொன்ன
மரத்திரத்தி வேமனக் கிலிதிடிப்பார்
இயந்திர சூனி யங்கள் — இன்னும்
எத்தனை யாயிரம் இவர் துயர்கள்”

எனிற மந்திரவாதிகளைப்பற்றிக் கூறுகிறார். “அருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்” என்ற பழமொழியை ஈன்று நினைவுக்கருதல் நன்று. எல்லாவகையான முடநம்பிக்கைகள் குகி அறியாமலில் விளைந்த அச்சமே காரணம் என்பதை அது காட்டுகிறது.

இவ்வித முடநம்பிக்கைகளைப் புறங்கண்டு, தினணிய மனம் கொண்டு உயர்வடைந்த மக்கள் வாழும் நாடே, சிறப்புடைய நாடாக சிலாங்குதல் முடியும். நம் நாட்டிலே ஆழமாக வேர் விட்டு, வளர்ந்து, அறியாமை வித்துக்களைப் பரப்பி, மக்கள் மனத்தை நன்சாக்கிக் கெடுக்கும் முடநம்பிக்கையென்னும் பெருந் தனுவை வெட்டிச் சாய்க்கும்போதான் நம்நாடு உயர்வடைய முடியும். எனவே, கதனை வெட்டிச் சாய்த்தற்கு அறிவென்னும் அவிழமயிக்க கோடரி வேண்டும். அறிவொளி முலவருடுக்கென் கும் பரவுதல் வேண்டும். அதனால் மாத்திரம் முடநம்பிக்கை பென்னும் பேரிருளைப் போக்கிலிட முடியாது. காரண காரியத் தோடு எதனையுஞ் சிந்தித்துத் தெளியுந் திறங்கொண்ட பெரி பொர்களும் இளைஞர்களும் இத்தலையில் ஈடுபடுதல் வேண்டும். பொதுமக்கள் முடநம்பிக்கையினால் அஞ்சியஞ்சிக் கலங்கும் பேரதெல்லாம் அவற்றின் வளிபின்மையைக் காட்டி, அவர்கள் ஆச்சத்தை நீக்குதல் வேண்டும். சிந்தனைத் திறனற்ற அறிவால் முடநம்பிக்கையை அறிந்தல் முடியாதாகையால், மக்கள் மத்தி விடே அறிவோடு சிந்தனைத் திறனையும் வளர்க்க முயலுதல் வேண்டும்.

எனது மனங்கவர்ந்த ஒரு கிராமம்

(வருணான)

குறிப்புக்கள் :

1. ஆரம்பம்: கிராமம் இன்னதென்பதும், எல்லையிலுள்ள காட்சிகளும்.
2. தென்னநோட்டமும் வயல் நிலமும்.
3. மக்கள் வாழ்ந்தமும் மக்கள் வாழுக்கையும்.
4. கணல்யழுகும் பத்திப் பெருக்கும்.
5. மனங்கவர்தர்க்காள பிது காரணங்கள் (முடிபு)

நீவார் என்பது அந்தக்கிராமத்தின் பெயர். அது யாழிப் பாளை மாவட்டத்திலுள்ள பன்னாற்றுக்கணக்கான கிராமங்களுள் ஒன்று. அதன் தென்னெல்லையில் ஓர் உப்பாறு கிழக்கு மேற்காக நீண்டு கிடக்கிறது. அதனை உப்பங்கழி எனவும் அழைப்பார். அது ஆண்டு முழுவதும் நீர் நிறைந்து காணப்பட்டாலும், உலோபிகளின் செல்வம் போலத் தண்கும் பிறர்க்கும் பயனில் நிக் கிடக்கிறது. அதன் கரையிலே ஊர்க்குப் பொதுவான மேய்க்கல் நிலமுண்டு. ஏனைழசிறுவர்கள் ஆரவர்களின் மாடு களைத் திரட்டிவந்து அங்கு மேய்க்கின்றனர். அவர்களின் விலை பாட்டிடமாகவும் அது அமைகிறது. அங்கே, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தாழஞ் சோலைகள் காணப்படுகின்றன. இவைகளை ஆவை செழித்து மதர்த்து நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. இவைகளை மூங் கூரி வாள் ஏந்திக் கூட்டங்கூட்டமாக நிற்கும் வீரர்கள் போலத் தோன்றுகின்றன, அவைதாம் ஊரைக் கண்ணிமையாது காக்கும் காவலரோ!

அவற்றினையடுத்து, தென்னநோட்டமிகள் காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றினிடையே சுடையிரித்து நிற்குக் கரிய அரக்கியர் போலப் பண்நோப்புக்கூடு தோன்றுகின்றன. தென்னொமரங்கள் இனந்தென்றல் வருடிச் செல்லும்போது ஆடியனசகின்றன; இன நீர்க்குலை சமந்துறிந்துகின்றன; பச்சோலைசலசலப்பதனால் இதை மீட்டுகின்றன. அதனாலே, அவை அழுதகவசமேந்து ஆடிபாடிச் சிரித்து மதிமும் நடன் மங்கையரைப்போலக் காட்சியளித்து மனத்தை மயங்குகின்றன. அதனையிலே உணவுட்டும் வள்ளு

கணப்போன்ற செந்தெறி கழவிளன், கிழக்கிலும் வாணவினியிலை முத்தமிட்டுக்கொண்டு பரந்துகிடக்கின்றன, மாநிக்காலத்திலே அவ்வயல்வெளி, பச்சைப் பசேலெனக் கண் கொள்ளாக் காட்சியளிக்கின்றது மாசு மறுவற்ற பிரமாண்ட மான மரகதக் கம்பளமொன்றை, இயற்கைத்தேவி விரித்துசிட்டு அமர்ந்திருப்பதுபோல, அது வளினவிக்கின்றது. செழித்த யளர்த்த செந்தெறி பயிரிளன், வாண்டுக் காற்றிலே அசைந்து அலைபெறிவதனால், அவ்வயல்வெளி பகங் கடவைப் போவவும் மினிரிகின்றது. சில வயல்களிலேயுள்ள நெற்பயிரிளன் குல் கொண்ட பாம்பைப்போலக் கருக்கொண்டு காணப்படுகின்றன. சிவைற்றிலே கதிர்கள், வெளிவந்து நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. அவை பெருஞ் செல்வப்படைத்த கீழ்மச்கள் இறுமாந்து தலைநிமிர்ந்து நிற்பதை நினைவுடூகின்றன. சிவைற்றிலே கதிர்கள், பால் பிடித்து முற்றி விணைந்து, தலைவண்ணிச் சாய்கின்றன. அவை கூனியிலே தறைபோய் கறிஞரிளன், கெருக்கின்றித் தாழ்ந்து நிற்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அச்செந்தெறி கழவிளனில் இடையிடப்பே. நீர்நிறைந்து தனும்பும் பொய்க்காலன், மரகதக் கூம்பளத்திலே பதிக்கப்பட்ட நீவமணிகள்போல ஓளிரிகின்றன. அவற்றிலே செந்தாமராயும் குழுதமுன் செங்கழுந்தும் மலர்ந்து சித்து, மனத்தைக் கொள்ளுகின்றன.

அந்தச் செந்தெறி கழவிளனை படுத்து, அக்கிராம மக்களின் விடுதல் காணப்படுகின்றன, அவை பெரிய மாளிகைகளை; சிறியவும் பெரியவுமான மன் குடிசைகள், அக்கிராமத்திலுள்ள ஒரு விட்டையும் அங்கு வாழ்வோரையும் அறிந்து கொண்டால், பெரும்பாலும் அக்கிராமத்தையும் அக்கிராம மக்களின் வாழ்க்கைமுறையையும் அறிந்துகொண்டது போலாகி விடும்; அதோ, தெரியும் அந்த வீடு, சிவராமனுக்குச் சொந்த மானது. அவ்விட்டைச் சூழவரப் பரந்த நிலமுன்டு. அதன் மேற்றிசையிலே பத்துப்பண்ணின்டு தண்ணைமரங்களும் அவற்றி னிடையே அடிப்பெருத்து நுனிசிறுத்து. சிறியவும் பெரியவுமாகத் தோன்றும் வைக்கோற் போர்களும் காட்சியளிக்கின்றன. வட கிழக்கு முலையிலுள்ள கிணற்றைச் சூழவர, வாழும் தோட்டமுன்டு, வாழும்களிற் சில, பருவமங்கையரப்போல மதார்த்துப் பூரிந்து மனத்தை மகிழ்விக்கின்றன, சில, தாழ்மை யடைந்த குழல கமந்து தலை வண்ணக்குகின்றன. அவ்வாழும் தோட்டத்தின் காவலர்போல, கழுகுகள் அணியனியாய் நிற்கின்றன. அவற்றின் உச்சியிலே, செய்யனவான பழுஷ்களும் பசி யனவான காய்களும் குதுகுவயலாகத் தொங்குகின்றன. கழு கென்ஜுங் கணியிலே கழுத்திலுள்ள பவன மாலைபோவவும்,

மரதமனிமாகல போலவும் அவை மினிரிகின்றன, நாலைற்ற எலுமிச்சைகளுந் தோட்டகளும் வாய்க்காற் கரைப்பிலே செழித்த நிறகின்றன. வீட்டுக் கெண்புறத்திலே, மாமரங்களும் பல மரங்களும் விண்ணதோட வளர்ந்து, நாற்றிசையிலும் கிளைகளைப் போக்கி இறுமாந்து நிற்கின்றன. வரையரத வழக்கும் வள்ளுக்களைப்போன்று தின்களின் பல சுமந்து கிளைக்காக்கள் அசைத்து 'வருக, வருக' என அழைக்கின்றன. குதோ, அறதப் பலாயர நிழலிலே இரு ஏருத்தமாடுகள், கண்களை முடியும் திறந்தும் அடிக்கடி தலையாட்டியும் அசைபோடுகின்றன. நலையாட்டும் போதெல்லாம் கழுத்திற் கட்டப்பட்டுள்ள சுந்தரைகளைக் கல்லக்கின்றன. பள்ளாக்குங் கரிய ஜோக்குகளும் பறுத்த யர்ந்து ஏற்றுப் பிச்சரிந்த 'ஏரி' யும் மொழுமொழுவென்ற உடலும் அவற்றின் கம்பீற் தோற்றுத்திற்குச் சான்ற பார்கின்றன. அவற்றினாலிலே பாற்பக்கிகள் கட்டப்பட்டு நிற்கின்றன; அவற்றின் இளங் கண்ணுக்கள் ஆச்சமின்றி அங்குமிகிகு துஞிலி விளையாடுகின்றன; 'ஆம்மா' என்ற நாயிக் குருக் கேட்டு ஒடிவந்து மடிமுட்டிப் பால் குடிக்கின்றன. வீட்டுக் கோடியிற் கட்டப்பட்டுள்ள தாயாடு, தன் குடிக்களைக் கட்பிடுகின்றது. குடிகளிரண்டும் தாயின் குரலைக் கொஞ்சமல் துணித்திடுகின்றன. மாமர நிழலிலே நிற்கும் வண்டியில் நலைந்து சிறுவர் இருக்கின்றனர். ஒருவன் ஆசனத்திலமர்ந்து. நன் கையிழுன் தடியால் துவாவில் அடித்து "ஓய், கு, ஹ" என்ற மலமாகக் கத்துகிறான். வண்டி வேகமாக ஓடுவதாக என்னிச் சிறுவர் கைகொட்டி மகிழ்கின்றனர். "ஜேயா.....ஆம்மா, ஆக்கா இன் சூகிரான்" என்று, சுஞ்சவாட்டிக் கொண்டிருந்த தலைக், வீறிட்டுக் கூடுத்துகிறான். நெடுநேரமாகத் தங்கை, தமக்கைவையைஞ்சு காட்டிடாமையால் ஏற்பட்டசிறுக்கைக் காது. உடனே வண்டியிலிருந்த சிறுவர்கள் வேடிக்கையார்க்கை கடிதிடுகிறார்கள். அந்தச் சிறுவி அழுதுகொண்டு வீட்டைநோக்கி ஓடுகிறான். நன் கை வனுக்கு உணவு பரிமாறிக்கொண்டிருந்த தாய், நன் கிளைகளை அணுவதித்துக்கொள்கிறான். அந்தக் கணவன் மன்னியின் டம் எவ்வித ஆடம்பரச் சின்னமும் இல்லை, எனினமுக் கோவலே நலைதூக்கி நிற்கின்றது. அவர்கள் உழைத்து உழைத்து உருபே நிய உடனினர். அவர்களது உழைப்பு, பலபல உருவாக்கின் விடெங்கும் நிறைந்து கிடக்கிறது. மாரிக்காலத்திலே கழுளி களில் விளைந்த நெல் இரு கூட்டகளில் நிரம்பியிருக்கிறது. உரத்தினக் கம்பளம் விரித்தாற்போல மின்காய்ப்பாறத் தாய்கிறது. புகையிலை பதப்படுத்தப்பட்டுத் தலைவாயிலில் கடுக் கப்பட்டிருக்கிறது. தோட்ட நிலத்திலிருந்து அந்தக் காய்:

சிறஞ்சிறபோலக் குவிக்கப்பட்டுள்ள குருக்கை எதிரும் பயற்றின் தெற்றும் உருட்டிவிடப்பட்ட புசினிக்காய்களுக்கு கோடையிலே வயதித்து செல்வங்கள். அவர்கள் தாழைமுன்னு பிறரிக்கும் அளித்து இப்பங்களை காணுகிறார்கள். இத்தகைய காட்சிகளை அக்கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கரண்ணாம்.

அன்று, திருக்காரித்திகை. அது வே அக்கிராமத்திலுள்ள முருக்கை கோவிலில் நடக்கும் பெருவிழா; ஷரவர்கள் ஏது ஆவலோடு காத்திருக்குந் திருவிழா, அன்று மாலையிலேயே அவ்வூர் மக்களைவருங் கூடியிடுகின்றனர். அயலூரவர்களும் பெயர்பெற்ற அத்திருவிழாவைக் கண்டுகொள்கிக், சாரிசாரியாக மாட்டுவதெடுக்களில் வந்து சேர்கிறார்கள். ஜயாயிரத்துக்குமேற் பட்ட மக்களைக்கொண்ட சண்சமுத்திரம் அலைமோதுகிறது. உள்ள விதியிலே பக்திப் பெருக்குடையோர் கூடிய சபையிலே, அறிஞர் ஒருவர், “முருகன் பெருமை” என்னும் பொருள்பற்றிக் கதாப் பிரசங்கம் நிறுத்துகிறார். அதில் மனஞ்செல்லாதவர்கள், மேற் புறத்து வெளிவித்தியை நோக்கிச் செல்லுகின்றார்கள். அங்குள்ள கொட்டகையிலே பல கலைநிகழ்ச்சிகள் அரங்கேறுகின்றன. முதலில் கிராமத்துச் சிறுவர் சிறுமியரின் கிராமிய நடனங்கள் அரங்கேற்றப்படுகின்றன, அதனைத் தொடர்ந்து கிராமத்துக் கட்டிடங்கள் காணலயரின் சிலமிய வித்தையும் மற்போரும் இடம்பெறுகின்றன. அவை நிறைவெய்தியதும் நாட்டுக்கூத்து ஆரம்பமாகிறது. அது “காத்தவராய்கள்” கூத்து, அத்தினத்துக்கெல்லே கிராமத்து வாவிப்பரியல் முறைப்படி. அண்ணாவியின் கொற்றேட்டுப் பழகிய கூத்து. அது முடிவடையுந் தருணத்திலே கிழக்கு விதியிலே மேள்கைச்சேரி ஆரம்பிக்கிறது. வெளியூர்களிலிருந்து வந்த புழப்பெற்ற மேள்கொரின் இன்னிசை வெள்ளம் அச்சுமென்னிக்கும் பருக்கிறது. நேரம் போனதை எவரும் உணர்விக்கை. கோவில் மணி “டான், டான்..... டான், டான்” என்ற ஒத்தபோதுதான் எல்லோரும் உட்கோயிலை நோக்கி விருக்கின்றனர். முருகப்பெருமானுக்கு முறைப்படி பூசை நிறுப்பிறது. பின்னர் முத்துப்பல்லக்கிலே கவாமி விதிவலம் வருகிறார். அப்பூசுச் சட்டியைத் தலையிலே தாங்கிக்கொண்டு பெண்கள் மற்று செல்கின்றனர். ஆவேசங்கொண்டு ஆண்களும் பெண்களும் ஆடுகின்றனர். “முருகனுக்கு அரோக்ரா; அந்தனுக்கு அரோக்ரா; என்ற ஒவ்வொன்றை முட்டுகிறது. மேளவாத்தியம் ஒடுபுறம் முழுக்கிறது; ஒரு புறம் கருவங்களுக்கு காவடிகளுற் காணக்கூடோடு ஆடுகின்றன; பொய்க்காற்குதிரை நடனம் ஒரு புறம் நிறுப்பிக்கிறது; இத்தனை அரிசங்களோடு முருகப்பெருமான்

பயனியருகிறார். அங்கு கணையழகும் பக்திப் பெருக்கும் இணைந்து பின்னந்து மனத்தை மயக்குகின்றன.

ஆகிராமத்தில் விவசாயிகளோடு கொல்லவேலை, தசை வேலை, நெசவுவேலை முதலிய பல தொழில் செய்வோருக்கடி வாழ்கின்றனர், ஒவ்வொருவனுந் தன்தன் தொழில்களைச் செல்வனே செய்வதன்மூலம் தானும் வாழ்கின்றான்; பிறரிக்கு உதவிபுரிந்து மற்றவர்களையும் வாழவைக்கிறான். அங்குள்ள கிராமத்தேர்ந்த சங்கங்களுக்கூ் விவசாய முயற்சிகளையும் பிற தொழிற்றுக்கரகளையும் நவயுக இயல்புக்கேற்ப மெல்ல மெல்ல மாற்றுவதிலே பெரும்பனி புரிகின்றன. சமய அறிவை வளரிப் பதிலும் மூடநம்பிக்கைகளை அகற்றுவதிலும் தொண்டுபுரி கின்றன. அங்குள்ள மருத்துவ நிலையம் மக்களின் நோயற்ற வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக விளங்குகின்றது. கிராமத்து மகா வித்தியாலையத்தில் ஏட்டுக் கல்வியோடு, விவசாயக் கல்வியும் தொழிற்கல்வியும் போதிக்கப்படுகின்றன. அது செல்வனே நடை பெறுகற்குக் கிராமமக்கள் ஒத்துழைக்கிறார்கள். அறிவுத் துறை யிலும் பண்பாட்டுத்துறையிலும் அங்குள்ள சனசமூக நிலையம் செய்யுள்ளேவ அளவிடற்கிறது. இத்தகையதொடு கிராமம் என் மனத்தைக் கவர்ந்து கொள்ள கொண்டதில் ஆசிரிய மில்லையல்லவா?

11

நான் விரும்பும் ஒரு நால் திருக்குறள்

(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள் :

1. ஆரம்பம்:
2. ஆசிரியர் வரலாறு.
3. திருக்குறளின் பொதுச் சிறப்புக்கள்.
4. அதன் அமைப்பு:
5. அதன் அகச் சிறப்புக்கள்:
6. முடிபு.

இறவாத புகழுடையஎண்வும் மக்கள் வாழ்வை உயர்த்துவ எவ்யான் பெருநால்களை உலகிலிரு ஆக்கித்தந்த, அதனிலும் என்றும் வாழுந் திறம்பெற்றுவிட்ட புலவர் பெருமக்கள் மிகச் சிலரேயாவர்; அவர்களே உலக மகாகவிஞர்களி என்னுஞ் சிறப்புப் பெறத்தக்கவர்கள். அவர்களுள் ஒருவர் திருவள்ளுவர் என்பது உலகனைத்தும் ஒப்புக்கொண்டதோருண்மை. அவர் தமிழர்; தமிழ்நாட்டிற் பிறந்தவர்; அவரியற்றிய நூல் திருக்குறள். அது உலகிலே வளம்பெற்ற மொழிகளன்னதிலிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதனால், உலகனைத்துங் குறளொளி கேட்கிறது. உலக மக்கள் குறள் குறும் அறங்களைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்கிறனர். இந்த உண்மையை அமரகவி பாரதியார். “வன்னாவன் தன்னை யுலகினுக்கே தந்து வாண்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” எனக் கருத்துச் செறிவோடு பாடியிருக்கிறார், இந்த உண்மையைக் கொண்டே திருக்குறள் தமிழிலக்கியத்திற் பெற்றுள்ள தகுதியையும் கணித்தல் முடியும். இதனால், தமிழன் னையை அழுபடுத்தும் எல்லா இலக்கிய அணிகளிலும் தலை சிறந்த கவின்மனியாய் விளங்குவது திருக்குறன்.

திருக்குறளாசிரியரான திருவள்ளுவர்பற்றிய கருணாபரம் பரைக் கணதைகள் பலவுளவேனும், அவை வரலாற்று நெறி க்குட்பட்டனவாதீ தொன்றவில்லை. அவை பகுதிதறிவுக்குப் பொருந்தாதனவாய், மனம்போன போக்கிற புன்னயப்பட்டு உலவு

கின்றன. அவரது பிறப்பு வளர்ப்புப் பற்றியும், குலம் பற்றியும், சமயநெறி பற்றியும் பலபல வாதங்களும் ஆராய்ச்சிகளும் இன்றும் நடைபெறுகின்றன. இவைகள் மூலம் உண்மைத் திருவன்ஞாவரின் வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை. அவர் பிறப்பு, வளர்ப்பு, குலம், மதம் என்பன எவ்யாயினுமாக, அவரீதமிழ் நாட்டவரென்பதும் அவர் தமிழரென்பதும் அவராக்கித்தந்த அருட்பெரும் நால் திருக்குறள் என்பதும் மறக்கமுடியாத உண்மைகள். உண்மை வரலாறுகளைப் போற்றிப் பாதுகாச்சிகுந்திரண்ற தமிழ் நாடு. கற்பனைக் கதைகளைச் சோடிப்பதிலும் பார்க்க இவ்வண்மைகளை மனத்துட் கொள்ளலே அமைவுடைத்தாரும், எனவே, இன்று உண்மைத் திருவன்ஞாவரை உணர்க்குடிய ஒரேயொரு கருவி, அவரியற்றிய திருக்குறளாகும்; அதனாலேதான், திருக்குறளுக்குத் திருவன்ஞாவர் என்ற பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

உலகிலே தோன்றும் நுக்களைத்தையும் முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். தோன்றியபோதே மனத்தை மயக்கிப் பின்னரித் தேடுவாரர்று அழிந்து விடுவன் ஒருவகையிலே. நாலெழக் காரணமான சந்தர்ப்பமும் தேவையும் உள்ளவரையும் உயிர்வாழுந் தகையன் இன்னேர் வகையிலே. மூன்றாம் வகையில் காலத்தை வெல்லுந் தகுதியுடைய சிரஞ்சிலி நால் களி. அவை எக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டனவாயினும் அக்காலத்துக்கு மாத்திரமான் முக்காலத்துக்கும் வந்துதவிப் பயன்திருவன். இவ்வகை நால்கள் மிகச் சிலவே. அவற்றுள்ளனர்று திருக்குறள். திருக்குறட் கருத்துக்கள், பொய்யில் புலவர்களான சான்றோர்களது நாவிலும் நூவிலும் மேற்கொள்களாகப் பெரிதும் பயின்று வந்துள்ளன. அவ்வாறு பயின்று வந்தமை திருக்குறங்குரியதோர் தனிச்சிறப்பு. உதாரணமாக, “தெய்வதி தொழா அன்” என்ற குறளை, மனிமேகலை ஆசிரியரான சித்த ஸைச் சாத்தனார், சதுக்கப் பூத்தின் கற்றாக, “தெய்வந் தொழாஅன் கொழுநற் றொழுதெழுவான், பெய்யெனப் பெய்யும் மழை யென்னும் பொய்யில் புலவன் பொருஞ்சர் தேராய்” என்று எடுத்தாண்டுள்ளார், எனவே, புலவர் பெருமக்களில் உள்ளன கவரிந்த உயரிந்த நால் திருக்குறள். சங்க நூல்களும் பிற்காலத்தெழுந்த காவியங்களும் பெரும்பாலும் தெய்வங்களையும் அரசர்களையும் அவர்கள் நடத்திய போர்களையும் பெருங்குடி மக்களையும் பற்றியே பேசிச் செல்கின்றன. ஆயின், திருக்குறள் நன்றாக தீதங் காட்டுதல் மூலம் கொள்ள வேண்டியனவற்றை வலியுறுத்தி, மக்கள் அறநெறியில் வாழ வழிகாட்டுகிறது. அதனால், அது மக்கள் நூலிட உகைப் பொது

நால்; உலகணத்துக்கும் பொருந்தும் அறநால். அதன் கண் மினிரும் பலவகைப் பண்புகள் காரணமாக, அதற்குப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் குட்டப்பட்டுள்ளன. உண்மைகளேயன்றி வேறுதனையும் கறானியல்பினாற் பொய்யாமொழியின்றும் அறம், பொருள், இப்பம் என்னும் முத்திரப் பகுப்புடையமையால் முப்பாலென்றும் மனிதனுக்கு நற்கதிகாட்டித் தெய்வீக நிலைக்குயரித்தும் பண்புடையமையாலே தெய்வநூல் என்றும் அஃது அழைக்கப்படுகிறது.

உலக இலக்கியச் சோலையிலே, மணம் மிக்க மலராக விளங்குந் திருக்குறை முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை; அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்பன. இம்மூற்று பிரிவுகளிலும் உயிரோட்டமாக ஒளிருக்கொள்கை, உகை ஒருக்கமாதல் வேண்டுமென்பது. அக்கொள்கை உதயமாகுமிடம் காமத்துப்பால். உலகவாழ்க்கை ஆண் பெண் கட்டுறவிலே முகிழ்த்துப் பின் விரிவடைந்த செல்கிறது. காதனிருவர் கருத்தொருமிக்க ஆதரவு படுதலிலே அரும்பித்த தழைக்கிறது, அங்கே, அங்கு -தெய்வீகமான காதல்-பிறக்கிறது. அதவே உலகம் ஒரு குலமாதல் வேண்டும் என்னும் கொள்கை முனை கொள்ளும்படி. இந்தக் காதல் நெறியை, அகவாழ்வை, அமிழ் என்னும் அங்கு நெறியைக் காமத்துப்பால் பேசிச் செல்கிறது, அங்கிலே மலர்ந்த காதல் வாழ்வு, தம்மும் மறந்து மற்றவருக்காக வாழுந் தியாகவாழ்வாகிறது; நுஞ் விய உணர்ச்சித் துடிப்புக்கணன் விருந்தாக்கித் தருவது. கந்த ஒரு வனும் ஒருத்தியும் கணவனும் மனைவியுமாகி இல்லறம் நடத்துகின்றனர். அங்கே மக்கள், சுற்றும் எந்த தொடர்பு பெருகி ஆவர்களது உலகம் விரிவடைகிறது; கடமைகள் பெருகின்றன. செய்க்கள் பரிணமிக்கின்றன. அவைகளுக்க் கடிப்படையிலே அங்கு இருக்கிறது; “மனத்துக் கண் மாசிலனாதல்” ஆகிய பண்பிருக்கிறது; அந்தப் பண்பே அறங்களைத்தின்றுந் தாயா ஏது தோற்றுமளிக்கிறது.

“மனத்துக்கண் மாசில ஸாத வினாத்தறன்

‘ஆகுல நீர் பிது’

“அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாக்கொல் நான்கும் இழுக்கா வியன்ற தறும்”

என, அறம் இன்னதென்பதையும் அதன் பண்புக்களையுந் திருவன்னுவரி தென்வரக விளக்குகிறார். மனமாசின்மைபாகிபப் பண்பில் குந்து ஏனைய அறங்கள் வளர்வி வேண்டும்; அங்கேல் அவையெல் வரம் மறமாகின்டும். மனமாசின்மையினின்றும் விரிவடைந்த அறங்களுள் இல்லறத்தார்க்கு வேண்டியன இல்லறவியலிலும் தறவறத்

தாரிக்கு வேண்டியன் துறவறையியலிலும் விளக்கப்படுகின்றன. இவையிரண்டு இயக்கனஞ் சேர்ந்து அந்தூப் பாலாகிறது. இல்லறத்தார் இனிப்பாழ்வு வாழ்வதற்கு நல்லாட்சி அமைப்பு வேண்டும்; பொருள்டடும் வழிகள் வேண்டும்; சட்டியபொருளை நெறியோடு துய்க்கத் தெரிதல் வேண்டும். இம்முன்றும் பொருட்பாலிற் பேசப்படுகின்றன. நாட்டை வளமாக்கிக் குடிகளைப் போற்றிக் காக்கும் நல்லாட்சி முறை, ஆரசியல், அமைச்சியல் என்றும் இருபகுதிகளிலும் ஏனையன் ஒழிபியலிலும் கறப்படுகின்றன.

திருக்குறளிலுள்ள ஒவ்வோர் அதிகாரமும் ஒவ்வொரு பொருளைப்பற்றிப் பேசகிறது. விளக்கப்படும் பொருள், பலபவமாக்கி களாகப் பிரிக்கப்பட்டு மனத்திற் பதியும் வண்ணம் உடன்பாட்டாலும் எதிர்மறையாகும் கறப்படுகிறது.

“கள்ளுடையார் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புள்ளுடையார் கல்லா தவர்”

எனக் கற்றார், கல்லாரியதிபுகளை இருவகை வாய்பாட்டாலும் விளக்குகிறார். சொற்றெட்டுடன் கருத்தாழ்முந் தெளிவும் நிறைந்து ஒவ்வொரு குறஞ்சும் பொலிகிறது. கல்வியின் பயனைப் பற்றி அறிஞர் பலர் தத்தம் நூல்களில் வரித்து விளக்குவதை,

“கற்றதாரா ஸாய பயனெங்கொல் வாஸந்திவன் நற்றான் தொழு அரெளின்”

என, இரத்தினக் கருத்தகாராக விளங்கவைக்கிறார். உலகறிந்த உவமைகளைக்கொண்டு கருத்தை விளக்குமாற்றில் பெற்ற கவிஞர் மிகச்சிலரே, அச்சிலரில் வள்ளுவர் தலையாயவர்.

“தொட்டளைத் தூறும் மணற்கேளி மாந்தர்க்குச் கற்றளைத் தூறும் அறிவு”

“தலையி விழித்த மாரினையார் மாந்தர் றிலையி விழிந்தக் கடை”

இக்குறள்களிலே பொருளை விளக்க, வழக்கிலுள்ள உவமை களைப் புலவர் கையாண்டுள்ளார்.

திருவள்ளுவர் உலகுக்கு விலைமதிப்பரிய மாணிக்கமிகள் நிறைந்த பேழையாகிறதை நந்தனார், அதுவே திருக்குறள் அப்பேழை நூற்றிழுப்பத்தூறு அறைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவையே, திருக்குறளிலுள்ள அதிகாரங்கள், ஒவ்வோர் அறையிலும் ஒன்றற்கொன்று தரத்திற் குறைவுபடாத பய்பத்து மாணிக்கங்களுள்ளன. அவையே ஒவ்வோர் அதிகாரத்துமுள்ள பய்பத்துக் குறள்கள். அவற்றைக் கற்றுவார்ந்து பயக்கொள்வது உலகின் தலையாய கடமையாகும்.

“பணவளம் பெருக்கிப்
பொருள்வளம் காண்போம்”
(மேடைப்பேச்சு)

குறிப்புக்கள்:

1. அனம்பு;
2. பணாயின் தனிச்சிறப்பு;
3. பணாயின் பயன்கள்: பலவகை உணவுப்பொருள்கள்.
4. பணாயின் பயன்கள்: ஓஸல், மரம் முதலியன.
5. பணாயின் பயன்கள்: மழைக்குக் கருணியாதல்.
6. இன்றைய நிலையும் பணவளம் பெருக்கும் விழிப்புணர்வும்
7. பணவளம் பெருக்க மேற்கொள்ளப்படும் செயற்பாடுகள்.
8. முடிபு.

அறிவு சான்ற அவைத்தலைவர் ஆவர்களே, பணாயின் மாண்புகளை எடுத்தியம்ப வந்திருக்கும் பேச்சாளர்களே, ‘பணவளம் பெருக்குவோம்’ என்னும் உறுதி கொண்ட உள்ளத்திட்டன் இங்கே குழுமியிருக்கும் அவையோர்களே, அனைவரிக்கும் எனது பணவின்பான வணக்கம்.

விண்ணுலைக்க கற்பகதரு ஏற்றி நீங்கள் அனைவரும் கற்ற திருப்பிரகள்; மாண்பு மிகச் சம்மரம் வேண்டுவோர் வேண்டு வணவற்றை அளித்திட வல்லது என்பதையும் கேள்விப்பட்டிருப்பிரகள். ஆனால், ஆஃது எத்தகைய வடிவும் வனப்பும் கொண்ட தெளக் கண்ணாற் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆக, கற்பகதரு என்பது புளவர்கள் புனர்ந்ததொரு அழியை கற்பண எனவே கொள்ளல் வேண்டும். கற்பகதரு என்னும் கற்பணக்கு அடித் தளமாய் அனமந்த உண்மை எது? அடிமுதல் முடிவரை அளப் பறிய பலபல பயன்களை அளிக்கவல்லமரந்தான் - பணவளம், ‘கற்பகதரு’ என்னுங் கற்பணக்கு முனையற்றாயிற்று என்றால் கொள்ளலாமல்லவா? அதனாலே, பண ‘பூலோக கற்பகதரு’ ஆயிற்று. அன்பர்களே, முதலிலே பணவளரிப்பதைப்பற்றிச் சிறிது எண்ணிப்பார்ப்போம். உங்களிலே யாராவது பணவை உண்டாக்குவதற்காக நிலத்தைக் கொத்தியோ உழுதோ பண படுத்தியதுவா? பணம் விவத்தைப் புதைத்த பின்னர் அகற்று

நீர் பாய்ச்சியதுண்டா? ஏருவிட்டதுண்டா? எந்த நிலத்தி ஹம்—
குறிப்பாக நீர் வளமற்ற வறண்ட பிரதேசங்களில் — மழைக்கால
ஆரம்பத்திலே பனம் விதைகளை நிலத்திலே புதைத்து விடுத
கொன்றே நீங்கள் செய்யும் முயற்சி; நீங்கள் செய்யும் நன்றி.
இந்தத் தினைத்துணை நன்றியைப் பணை என்றுமே மறப்பதில்லை.
பனம்விதை முளைத்து வளர்ந்து, அளப்பரிய பலபயண்களை
உங்களுக்கு வாரி வழங்குகிறது.

பனையென்னுங் கறபகதரு நமக்கு வாரிவழங்கும் பெருநிதி
யங்களைப்பற்றி நீங்கள் சிந்தித்ததுண்டா? வடக்கு, கிழக்கு
மாகாணங்களிலே வாழ்ந்த நம்முன்னோர், தம்மறிவெல்லைக்
கமைந்த வகையிலே, பனை தந்த செல்வமனத்தையும் பயனி
செய்து வளமாக, திடமாக வாழ்ந்தனர். கடுங்கோடைக் காலத்
திலே பனை தந்த நூங்கும், பதநீரும், களிஞரும் ஊட்டச்சத்துமிக்க
குளிர்பானங்களாய் அமைந்தன. வெம்மை காரணமாகத் தோனி
நூம் பலபல நோய்களை நீச்சி அவை ககஞ்செய்தன. பனம்
பழத்தினைச் சட்டு, கறந்த பழப்பாகினைச் காலவயன்வாகச்
கொண்டனர். பனம் களியைச் கறந்து பாயிலே பரப்பி, வெயிலிர
காயவிட்டுப் பனாட்டு ஆக்கினர். மழைக்கால ஆரம்பத்திலே
மண்ணிலே பாத்தியமைத்து, பனம் விநைகளைப் புதைத்து
அவை கன்ற கிழங்குகளைக்கிண்டிடாடுத்தனர். பனதிகிழங்கு ஒடிய
ஸாயும் புழுக்கொடியலாயும் உருப்போற்றது. பனாட்டு, ஒடியற்
பிட்டு, ஒடியற்றாழ் என்பனை நமது முன்னோரின் உணவில் ஒரு
கறாக அமைந்தன. இவை இன்றைய உணவியலாயின்படி,
ஏரதம் நிறைந்த சிறந்த உணவு வகைகள் எனக் கருதப்படுகின்றன.
இவ்விடயங்கள் உங்களிற் கிழவுக்கு அதிசயமானவையாகத்
தோன்றலாம்; ஆனால் உண்கை.

எமது முன்னோர்க்குப் பனைதற்கு மற்றொரு செல்வம் பகல்
போகல். அது விடுவேய, வேவியடைகிற, பசந்தழையுரமாகப்
பலவகையிற் பயன்பட்டது. பசம்புலைற்ற ரோடைக் காலத்தில்,
மாடுகளுக்குகந்த பச்சிலையுள்ளாகவும் பகல்போகல் பயன்
பட்டதை நீங்கள் அறிவிர்கள். குருத்தோகை பாயாய், பெட்டி
யாய், கடகமாய், சளகாய் விசிறியாய் எத்தனையோ வண்ண
வண்ண வடிவங்கள் கொன்றுகின்றன; இவ்வாறாய பன்னவேகை
குடிசைத் தொழிலாய்ப் பலருக்கு வேலை வாய்ப்பளித்தது. பகல்
மட்டையினில்லை மறப்பட்ட நார், கயிற்றுக்குப்பதில்டாய்
விளங்கியது. இன்றும் பனையரம் வகையாகவும் ககம்மரமாகவும்
சலாக்கயாகவும் விடுகூட்டப்பயன்படுவது நீங்கள் அறிந்ததே.

இக்காலத்திலே வடக்கு, கிழக்குப் பிராந்தியங்களிலே ஏருவ
மழை பொய்த்து வறட்சி நிலவுகிறதே! இதற்கான காரணம்

தைப்பற்றி நீங்கள் சிந்தித்த துண்டா? இப்பிராந்தியங்களிலே மழைவளர்க்கப் பணங்கூடல்களஞ்சும் ஒருவகையிற் காரணி யாய் அமைந்தன என்றால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள், ஆனால், அது விஞ்ஞான பூர்வமான உண்மை. ஆக, பணங்களை வானும் வளர்ந்து, வருண பகவானை நோக்கித் தவங்கிடந்து, மனம் பொழிவித்த பெருத்தவ முனிவர்கள் என்றும் கூறலாம்.

கால சக்கரம் கழன்றது. அந்நிய ஆதிக்கமும் ஆடப்பர மோகமும் உத்தியோக வேட்கையும் எம்மிடையே வியாபித்து, அருமருந்தன்ன் எமது மூலப் பொருள்களைப் பயன் செய்யும் பண்பை அடிமைப்படுத்தின. அதனால், இவற்றின் இளந்தலை முறையினர் கண்களுக்குப் பணை, ஒர் என்னப்பொருளாயிற்று. பணவியிருந்து பெறப்பட்ட உணவுப் பண்டங்களும் பிற உற்பத்திப் பொருள்களும் அநாகரிகச் சின்னங்களாகச் சுருக்கப்பட்டன யின. பணவரங்கள் கண்முடித்தனமாக அழிக்கப்பட்டன. பக்கம் கொழித்த பணங்கூடல்கள் போட்டு வெளியாயின. இவ்வாறு பணவளம் அழிந்தமையால் பணை உவந்தளித்த பலபல பயன்கள் இல்லையாயின. இந்நிலையை நீங்கள் என்னிப்பார்க்க வேண்டும். இந்திலை மாறவேண்டாமா? மோகவிருஷ்ட முடிகிடந்த எங்கள் மனங்களிலே விடிவெவ்விளி முனைத்துவிட்டது! இன்று பணவளம் பெருக்கவேண்டும் எனப் பேசாத நாவில்லை; எழுதாத ஏடில்லை. பணவளம் பெருக்குதல் கோயில், குளம் அமைத்தல் போன்ற தெய்வத் திருப்பணியாகக் கருதப்படுகிறது. இதிதிருப்பணியின் அத்திவாரமாக அமைவது பணவரம் உண்டாக்குதலாகும். இவ்வுயர் பணியினை, ‘மில்க்கவற சோப் தாப எதிதினர்’ செம்மையுறச் செய்த வருகின்றவர். பணமில்லை களைச் சேகரித்துத் தேவைப்படுவோர்க்கு இலவசமாக வழங்கி, பணைநடுகை இயக்கத்துக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகின்றனர். பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒரு தொண்டு அது-உங்கள் காணிகளிலுள்ள சின்னங்களிற்கிய வெளிகளிலும் பணம் விடைக்களைப் புதைத்துப் பணங்களை உண்டாக்குகின்றன! ஒன்றாய், பத்தாய். ஆயிரமாய், இலட்சமாய் பணை மரங்கள் வளர்ந்தோமிக் கழி செய்யுகின்றன!

இன்று பணயாற் பெறப்படும் பயன்களின் எண்ணிக்கை விஞ்ஞானப்பாரிகான ஆராய்ச்சி முறையால் மேலும் பெருகி விடின்து. தென்னிந்தியாவிலே பணம் பொருள் உற்பத்தி பற்றிய ஆய்வுகள் வேகமாக முன்னேறியுள்ளன; அவ்வாய்வுகளினால் புதிய புதிய உற்பத்திப் பொருளான பனஞ்சீனி, பலவகைத் தாரிஷங்கள், அலகிகாரப் பொருள்கள், பனஞ்சு சாராயம் முதலி

யன் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலே பலபல பொருள்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுப் பெருந்தொகை அற்றிய செலாவணியைச் சம்பாதிக்கின்றன. இந்நிலையை என்ன எழும்போது வியப்புண்டாகவில்லையா? குமரப்பாபுரம், திருநெல்வேலி, பரமக்குடி முதலிய இடங்களிலுள்ள மக்கள் பண்ணை நம்பியே வாழ்கின்றனர் என்றால் உங்களால் நம்பமுடியுமா? பண்டி செல்வத்தின் வியத்தகு பயணையுணர்ந்த எம்மரகம் பனம் பொருள் அபிவிருத்திச் சபையை நிறுவியுள்ளது. அச்சபைப்பனை நடைக் கியக்கத்துக்குத் தூண்டுதல் அளிப்பதோடு, உற்பத்திப் பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்து, சந்தைப்படுத்தும் பெருந் தொண்டினையும் ஆற்றுகிறது. அதனால், பனம் பொருள் உற்பத்தியாளர் வேலைவாய்ப்பினையும் கணிசமான வருமானத்தினையும் பெறுகின்றனர். எமது நாட்டுப் பனம் பொருள் அபிவிருத்திச் சபை, இத்துறையில் அனுபவம் பெற்ற இந்திய நிபுணர்களின் ஒத்துழைப்பையும் ஆலோசனையையும் பெறுதல் தன்று. அதனால் நம் நாட்டிலும் பணவளத்தினால் பொருள் உளம் பெருகும் நிலை உற்படலாம்.

இறுதியாக,

“பலகேஷ்டி பயன்தரவே பணங்குலங்கள் இருக்கின்றோம்
பலந்தேடும் மனிதருக்குப் பயன்தரவே வாழ்கின்றோம்
குலம் வாழக் குடிவாழக் கிராமத்தின் ஏழைகளின்
நலம் வாழ வேண்டுமெனில் நம்புங்கள் எங்குலத்தை”

எனப் பணமரம் பாடுவதைக் கேள்விகள். கேட்டு, பணவளம் பெருக்கிப் பொருள் வளங் கானுங்கள் என வேண்டியிக்கொள்ளி விடைப்பற்றிறேன். வணக்கம்.

13

மது எனும் அரக்கன் மாயவேண்டும்.

(விளக்கக்கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: மது இன்னதென்பதும் வகையும்;
2. மது அருந்துவோர் கூறும் வேடிக்கையான சாரணங்கள்.
3. அறிவைக் கெடுத்தல்,
4. பஞ்சமாபாதகங்களின் தாயாதல்.
5. தனிமனித வாழ்வைக் கெடுத்தல்.
6. மதுவை விலக்கும் வழிகள்.
7. முடிபு.

நமது நாடான இலங்கையிலே கொலை, களவு, கொள்ளலை முதலிய பாதகச் செயல்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. இவ்விழி நிலையை நாளிதழ்களில் வெளியாகுஞ் செய்திகளைக்கொண்டும் ஆண்டுதோறும் 'பொலிஸ்' பகுதியினர் வெளியிடும் அறிக்கைகளைக் கொண்டுந் தெளிவாக உணர்வாம். நாட்டின் நறபெயருக்கு மாசேற்படுத்தும் இந்நிலைக்குக் காரணங்கள் பலவுள்ளே ஆம். அவற்றுட் சிறப்புடைக் காரணமாய் அமைவது மதுபானம். போகத்துட்டி, மதிகை மயக்கி, மக்களை மாக்களாக்கிக்கும் எப்பொருஞ்சும் மதுவின்பாற்படும், கன். சாராயம், சஞ்சா, அபினீரண்டி. வில்லி முதலியன் பல்வேறு உருவங்கொட்ட மது வகைகளே,

மது அறிவை மயக்குவது; கொடித்தினுக் கொடியது, இவ்வுண்மைகளை நன்கூண்டாந்தும், மக்கள் மதுவை அருந்துகிறார்களோ. என்? அதற்குக் கூறப்படும் காரணங்கள் வெகு விசித்திரமானவை. துண்ப, துயரங்களினாலும் வாழ்வில் ஏற்படும் பல வகை இன்னவ்களினாலும் மனம் அமைதியிழந்து தனிக்கும்போது அவற்றையெல்லாம் மறந்து, சிறபொழுதாயினும் மனஞ் சாந்தியடைவதற்காகச் சிலர் மதுவையருந்துகிறார்களாம்! வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலே சிக்கி, 'இன்பமெங்கே, இன்பமெங்கே' யென்ற ஏன்கித் தவித்து, அதைக்காணும் வழியறியாத சிலர் மயக்கினிலையில் ஒருவகை இனபம் அனுபவிப்பதற்காகச் சூடிகிறார்க

ளாம்! முயற்சியின் பின் ஏற்படும் கணப்பையும், சோர்க்கையும் போக்குஞ் சமயசஞ்சிவி மதுவெனக் கருதிச் சிலர் அருந்துகிறார் களாம்! மேலைத்தேச நாகரிகத்தில் மூழ்கிய சிலர், மது அருந்து வைத் உயரிவெனக் கருதிப் பருகுகிறார்களாம்! அறிவுக்குப் பொருந்தாத இவ்விந்தைக் காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, மது அருந்தபவர்கள், நாள்டையிலே பழக்கங் காரணமாக, மதுவுக்கு மீளா அடிமைகளாகி, வாழ்நாளை வீழ்நாளாக்குகின்றனர்.

“அதிர் அரிது மானிடராத ஸ்ரிது” என்றார் ஒன்றையார். அத்துணைச் சிறப்புடையது மனிதப்பிறவி. தக்கது இது, தகாதது இதுவென உணர்த் தனை புரிவதான் பகுத்தறிவு உடைமையினாலே மனிதப் பிறவி சிறப்புப் பெறுகிறது. அதனால், பகுதி துணரும் பண்பே மனிதப் பண்பு; மனிதனிடத்துள்ள மதிப்பாரிய பெரு நிதியம். இப் பெருநிதியம் எவ்விதத்திலாயினும் இழக்கப் படுமானால், மக்கள் இழிநிலையடைந்து மாக்களாகிவிடுவர். எனவே, மனிதனை மனிதனாக்கி ச் சிறப்புத் தருகின்ற அறிக்கை மயக்கி, பிருக நிலைக்குத் தள்ளும் எப்பொருளாயினும் — அது விண்ணோரமிழ்தாயினும் விலக்கப்படவேண்டியதே. மதுவும் மனிதனது சீரிய அறிவை மயக்கி, அவனை விவங்கு நிலைக்குத் தாழ்த்திவிடுவதனால், கண்டிப்பாக ஒதுக்கப்பட வேண்டிய தொழ்நாகிறது.

பொய், கொலை, கள், களவு, காமம் என்பவற்றைப் பஞ்சமாபாதககிக்கென அறிஞர் கருதுவர்; “காதல், கவநாடல் கள்ளுண்டல், பொய்ம்மொழிதல், சதல் மறுத்தல்” என்னும் இவை விலக்கப்படவேண்டிய பாதகங்கெளன் நால்வெண்பா கூற கிறது. இங்கும் பாதகங்களின் நடுநாயகமாக மது விளங்குவதோடு, பாதகங்களைத்திற்கும் பெற்றதாயாகவும் அது காட்சியளிக்கிறது. மதுவுண்டோரின் அறிவு மயங்குவதனால் அவன் நன்மை திமையுணராமல் குருதியோட்ட வேகநிகுடுவதனாற் காமுகனாக மாறிப் பாதகஞ் செய்யத் தனிகிறான். அதனால், உத்தமர்களால் என்னப்படாத இழந்தவனாகிறான். கைப்பொருள்ளைத் தழுயும் மதுவிலே கரைத்து, பின்னர் மது வுக்குந் தனக்குஞ் குடும்பத்துக்குமாகப் பொருளீட்டக் குருக்கு வழிகளிலீடுபடுகிறான்; அதனாலே குதாடத் துணிந்து, கையிலுள்ள சிறிது பொருளையு மிழந்து, நடைப்பினமாகிறான். பொருள்ளற நிலையிற் பொய்பேசதலுங் கடன்படுதலும் பிறரை இரந்து பின்னிற்றலுமாகிய இழிகுணங்கள் அவனைத் தொடருகின்றன. குடிபோதையினால் அறிவு மயங்கிய நிலையில், பிறரது சொற்களையுஞ் செயல்களையும் பகுத்தனர் முடியாத பெருங் கங்கிராரனாகவுஞ் சிலவேளைகொலைகாரனாகவும்மாறுகிறான்.

இவ்வித இழிநிலைகளாலேற்படும் பயண வளருவப் பெருந்தகை இரத்தினச் சுருக்கமாக,

“உண்ணறக கள்ளன; உணிலுண்க, சான்தோரால் உண்ணப் படவேண்டா தார்”

என்ற கருகிறார். எனவே, மது விலக்கப்பட வேண்டிய தொழிற்.

மனிதனின் குடும்ப வாழ்வைச் சீர்க்குலைத்துவிடும் இழிகுணம் மதுவுக்குண்டு. மதுவருந்தும் பழக்கமுடையோன், பாடுபேட்டுக் கம்பாதித்த பொருளை மதுவுக்காகச் செலவிடுகிறான். அதனால், அவனுழைப்பை நம்பியிருக்கும் மனைவி மக்கள், பசி பசியென்று துடித்துப் புலம்பவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. தனது வருவாயை மதுவரக்கனுக்குப் பலியிட்டுப் போதாமற் போகவே, முன்னோர் தேடிவைத்த பொருள் பண்டமிகளையும் நிலத்தையும் விற்றுவிடுகிறான். மனைவி மக்களின் அவிகலன்களையும் விற்றுவிடுகிறான். மங்கையர், மங்கலமாக, உயிராகப் போற்றும் தாலியினையும் பறிக்கத் துணிகிறார்வென்றால், மதுவின் கொடுமை எத் துகணையென்று வருவாயிக்க முடியுமா! இந்திலையில் இன்பழும் அமைதியும் குலவுவேண்டிய குடும்ப வாழ்வு, சகிக்க முடியாத நரகத் துணிப்பாய் மாறிவிடுகிறது. ஆகவே, குடும்ப வாழ்க்கை வைச் செடுத்து அதனை நாசமாக்குகின்ற ஒடி, விலக்கப்பட வேண்டியதாகிறது.

மது அருந்தியவனது குடும்பம் அழிவது மாத்திரமன்று; அவனது வாழ்வும் அழிசிறது. மது அருந்தியவன், மதுவின் ஆதிக்கெத்துக் குட்பட்டிருக்கும் வேள்ளயலே சோர்வு நீங்கிச் சுறு சூறுப்புடையவன் போலத் தோன்றுவது உண்மையேயாயினும், அதனாதிக்கந் தீர்ந்தபின், நீங்கிய சோர்வினும் பார்க்கப் படுமட்டுக் கடிய சோர்வுடையவ னாகின்றான். இச்சோர்வு கால சதியில் எத்தொழிலுஞ் செய்ய இயலாத நரம்புத் தளர்ச்சியை யுண்டாக்குகிறது. மது அவனது உடல் உள்ளுறுப்புக்களின் செம்மையான இயக்கத்தைப் பாதிக்கிறது; ஈரலைச் சுருக்குகிறது. அதனால், அவன் நோயாளியாகிறான். எனவே, மது மனிதனை மாய்க்கும் நஞ்செனக் கருதப்படுகிறது.

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறுல்லர் என்னான்றும் நாகன்பாரி கள்ளுங்கள்பவர்”

ஏக்கரி திருவள்ளுவர். எனவே, மது மனிதனால் தீண்டப்படாத இழிபொருள்; இவ்விதம் தனிமனிதனும் குடும்பழும் மதுவினால்

ஏழிக்கப்படவே நாட்டின் நல்வாழ்வுங் கேட்டைகிறது. அதனால்நோர் நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கு மதுவிலக்கு மிக அவசியமென்று கண்டார் காந்தியன்னால்.

நம் ஈழத் திரு நாட்டிலேயும் மது ஒழிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. இங்கும் மதுவிலக்குச் சித்திபெற வேண்டுமோனால், மது அருந்தும் மக்களிடையே மனமாற்றம் ஏற்படவேண்டியது மிக அவசியம். மதுவரசிகள் நாட்டில் நிகழ்த்தும் கோர நர்த்தனங்களை மக்கள் புத்தி பூர்வமாக உணர்தல் வேண்டும். தனிமனித வாழ்வையும் குடும்ப வாழ்வையும் சிர்குலைத்து அழிவு செய்ய தனால், தினமைகளிற் பெருந்தினமை, மதுவென மக்கள் சந்தேக விபரத்தை உணர்தல் வேண்டும். மக்களிடையே மனமாற்றம் ஏற்படாதபோது, ஆட்சியாளர் மது விலக்குச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தினும் பெரும் பயன் விளையாது. சட்டத்தின் கண்ணில் மன்னைத் தூவிலிட்டு, மக்கள் கள்ள வழிகளில் மதுவை உற்பத்தி செய்து அருந்துவர். எனவே, மக்களிடையே நல்லுணர்வு வளர்ந்து வரும்போது மது விலக்குச் சட்டத்தினாற் பெரும் பயன் விளையலாம். பாரமர மக்களிடையே மதுவின் தினமைளப்பற்றிப் பலபல வழிகள் மூலம் பிரசாரஞ் செய்தல் வேண்டும். இம் முயற்சிக்கு எந்நானும் குடும்பப் பெண்கள் பெரும்பலமாக நின்று உதவிபுரிவார்கள். ஏனெனில், தாய்க் குலத்தான் மதுவரச்களின் கொடுமையினாலே பெரிதும் நலி வடைகிறது.

மது அறிவை மக்கியனிதனை விளங்கு நிலைக்குத் தாழ்த் துகிறது; பஞ்சமா பாதகங்களைத் தினுக்கும் காரணமாகிறது; குடும்ப வாழ்வையுந் தனிமனித வாழ்வையும் கெடுத்து, நாட்டைச் சிரழிக்கிறது. இக்காணங்களால் அது விலக்கப்பட வேண்டிய பொருள்களிலே மிக முக்கியமிடும் வகிக்கிறது. மது விலக்குச் சித்தி பெறுதற்கு மக்களின் மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்போடு, மதுவிலக்குச் சட்டமும் நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டும். அவ்விதம் மது விலக்கப்படுமாயின், தனிமனிதன் நோயற்ற சிறப்பான வாழ்வு வாழ்வான்; குடும்பங்கள் அழைத்தும் பொருள் வளமும் பெற்றுச் சிரபெறும்; அதனால் நாடு நலமுறும்.

“பென்சனியர்” ஒருவர்
(சொல்லோவியம்)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்; எந்தித்த இடம்.
2. அவரது வரலாறு.
3. அவரது தோற்றும்.
4. அவரது தில செயல்கள்.
5. முடிபு.

எங்கென் ஜாரில் ஒரு விநாயகர் ஆஸயம் உண்டு. அதன் கோபுரவாயிலையடுத்து, வெளிப்புறமாக விசாலமான மண்டபம் ஒன்று இருக்கிறது. அது உருளை வடிவமான பெருந்துங்களைச் சொன்ட திறந்த மண்டபம். காற்றோட்டமான இடம், அங்கே கடுங்கோடையிலும் ருள்ளுன் வெளிறு மந்தமாருதம் விசிக் காம் பேசும். அங்கே மத்தியான வேலையிலே, கதிரவனின் வெம்மை யைப் பொறுக்கப்படுயாமல் அயவிலுள்ள ஆடுகள் படுத்திருந்து ஆனந்தமாக ஈசுபோடும், சூட்டிகள் ஒன்றையொன்று தரத்தி யும் முட்டியும் மோதியும் துள்ளி விடுவதாடும். சோம்பலை பரமானந்தம் என்ற என்னும் வானிபர் சிவரூப் வயோதிபர் சிவரூப் ஆனந்தமாக நித்திகர செய்வர். ஒருநாள் மாலை நாள் அங்கு சென்றபோது அந்த மண்டபத்தின் ஒரு தனிர் காய்ந்த கொண்டு ஒருவர் இருந்தார்,

அவர் அரசாங்க ஒப்புதியம் பெறுவவர். ஒரு “பென்சனியர்”: அவர் தம் பெயர் குமரேச எனக் கற்கி வேட்டதுண்டு. இவற்காலத் தனிர் வேறு விபரங்கள் எதுவும் தெரியாது. அவர் எனகள் ஊரைச் சேர்ந்தவரல்லர்; எந்த ஊரவர் என்பதும் தெரியாது. அவருக்கு மனைவி உண்டா? மரிசு உண்டா? என்ற விபரம் களும் தெரியா. எங்கிருந்தோ வந்தவர், அந்த மண்டபத்தின் குறிப்பிட்ட தூண்டியையே வசிப்பிடமாகச் சொன்டார். அவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தவரவாறு அவ்வளவுதான்! என்றாலும், எனின் மனத்திலே ஒரு சிறுசந்தேகம் முளைகொண்டு

பெரு விருட்சமாக வளர்த் தொடந்தியது. குமரேசரி நாம் ஓன்றும் போதெல்லாம் அந்தக் குறிப்பிட்ட தாண்டியே எதி பென்று இருக்கிறாரே! அப்படியால் அவர் எங்கே சாப்பிடு கிறார்! அயவிலுள்ள எந்த வீட்டுக்கும் செல்வதில்லையே! யாரா வது உணவு கொடுத்தாலும் வாங்க மறுத்து விடுகிறாரே; எங்க ஞாரில் உணவுக் கடை ஒன்றுமிக்கவையே! இந்தச் சந்தேகம் எங்கள் மனத்தை அறித்தது. எங்களில் உத்தமங் என்பவன் உளவு ராரிப்பதில் வீரன். அவன் ஒரு நாள் “கண்டுபிடித்து விட்டேன்: கண்டுபிடித்து விட்டேன்” என்று சிரித்தான். “என்னடா” என் நோம். “எங்கள் குமரேசரி மாதவன் வீட்டிலேதான் சாப்பிடு கிறார்” என்றான். மாதவன், எங்களாளல்லன்: எங்கள் பெற்றோ ரால் எனிய சாதி என் ஒதுக்கப்பட்டவன்; பரும ஏழை, அவனை அவர் எப்படி அறிந்தாரோ தெரியாது! அவனுக்கு உதவிசெய் வதற்காகச் கணிசமான அளவு பணங் கொடுத்துச் சாப்பிடுகிறாராம். இதையற்றதும் அவர்பால் நாங்கள் கொண்ட மதிப்பு இருமடங்காய் உயர்ந்தது.

அவருக்கு அறுபத்தைந்து வயது இருக்கவாம். முதலமை அடைந்தாராயினும் வினாயாட்டு வீரனைப் போன்று கட்டுறுதி கொண்ட உடலமைப்பு உடையவர். அவருடைய தலையில் மகுந் துக்குக் கூட ஒரு தலை மயிரைக் காண முடியாது. குத்தமான வழுக்கத் தலை; குரிய ஒளியில் கண்ணாடிபோலப் பளபளக்கும் முகம்பார்த்துத் தலைசிவலாம்; ஆனால் முத்திலே காடுபோலதி தாடியும்மீசையும் வளர்ந்திருந்தன. அவற்றிலே பாதிக்குப் பாதி வெள்ளிச் கம்பிகள் போல நாரை மயிர்கள் வளர்ந்திருந்தன. இது தலையை முகத்திலே விளங்கிய அவரது கண்களிலே சாந்தம் தவற்றது. உட்டிலே ஏந்தேரமும் புனினகை மலரிந்திருந்தது.

ஆரம்பத்தில் எனக்கும் என் தோழருக்கும் அவர் ஓரி எதி செய் பொருளாய் விளங்கினார். எங்களுக்குச் சிற்று பயனிக்கட இருந்தது. எப்படியோ, சிலநாளிகளில் நாலும் எவ்வளைப் போன்ற சிறுவர்களும் அவரது நெருங்கிய நண்பரிகளாக மாறினார்கள். வள்ளிக்கடம் முடிந்ததும் வீட்டுக்குப் போய் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிடுவோம். அதன் பின் எங்களைச் சோலிக் மண்டபத்திலே, அவருக்கு அயவிலேதான் காண முடியும். எங்களின் வருகைக் காக ஏங்கித் தவம் கிடப்பவர்போலக் காஸப்பாவர். எங்களைச் கண்டதும் அவரீ முகம் குரியனைக் கண்ட தரமாக போல மலரும்.

தை சொல்வதில் அவருக்கு நிராக வேறொரையும் காண முடியாது. இது என் அப்பிராயம், உண்மையிலேயே ஆகீ

ஒரு கதைக் களஞ்சியம். அப்பப்பா! அவருக்கு எத்தனை ஆயிரம் கதைகள் தெரியும்! முதலில் சில நாள்கள் சிறிய சிறிய நகைச் சுவைக் கதைகள் சொன்னார். அவற்றைச் சேட்டு நாங்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். சிரித்துச் சிரித்துச் சிலருக்கு வயிற்று நோக்கட வந்ததுண்டு! அதன் பின்னர் ‘பாரதக் கதைகள்’ சொல்லத் தொடங்கினார். கதை சொல்லும் போது சில கட்டங்களை எழுந்து நின்று நடித்துக் காட்டுவார். திரெளபதி திரு மணத்திலே அருச்சனன் மச்சயந்திரத்தை எய்து வீழ்த்தினான் வில்லவா? அவர் அதை நடித்துக்காட்டினார். அந்தக் காட்சி இப்போதும் என்மனத்திலே பசுமரத்தாணி போலப் பதிந்திருக்கிறது. கதை நேரம் முடிந்ததும் தூணோரம் இருக்கும் பை ஒன்றை எடுப்பார். அதற்குள் வறுத்த நிலக்கடலை இருக்கும். அதை எல்லாரிக்கும் பகிரிந்தவிப்பார். ஒவ்வொருநாளும் நிலக் கடலை எப்படிக் கிடைக்கிறது என்பது பரமரக்கியம்.

கதை முடிந்ததும் கோவில் வீதியில் விளையாடத் தொடங்குவோம். கோவிலின் தெற்கு வீதியில் ‘கிரிக்கற்’ விளையாட்டு நடைக்கும். அந்தச் சமயத்தில் அவருடைய சுறுசுறுப்பைப் பார்க்க வேண்டும்! நீங்கள் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கி விடுவீர்கள்! தெற்கு வீதிக்கும் வடக்கு வீதிக்குமாக மாறிமாறித் திரிவார். அவருக்குக் ‘கிரிக்கற்’ விளையாட்டின் நுட்பங்களும் தெரியும்; உதைபந்தாட்ட நுட்பங்களும் தெரியும். ‘கிரிக்கற்’ விளையாடுப்போது தடுப்பை எவ்வாறு பிடிக்கவேண்டும்; எப்படிப்பட்ட பந்தைத் தடுத்தாட வேண்டும்; எப்படிப்பட்ட பந்தை அடிக்கவேண்டும்; எப்படிவந்த பந்தை அடிக்கக்கூடாது என்ற நுட்பங்களைக் காட்டித்தருவார். வேகப்பந்தை வீச்சுமுறை, சுமறிபந்தை வீசுக் குறை என்பனவும் அவருக்குத் தெரியும். செயல்மூலம் காட்டித் தருவார். உதைபந்தாட்டத்தில் பந்தை எவ்வாறு முன்னோட்கிக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும்; எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எவ்வெவ்வாறு பந்தை உதைக்கவேண்டும் என்ற நுட்பங்களைக் காட்டித் தருவார். சில நாளில் எங்களுரீச் சிறுவர்களுக்கும் அடுத்த ஊரிச் சிறுவர்களுக்குமிடையே கிறிக்கற் போட்டியோ உதை பந்தாட்டப் போட்டியோ நிகழும். அவ்வேலைகளிலே அவர் நடுவராகப் பணியாற்றுவார். அந்தப் போட்டிகளிலே எங்களுக்காக அவர் ஒரு சிறிதும் சலுகை காட்டமாட்டார். சிலசமயம் அவருடைய நேரிலை எங்களுக்கு ஏரிச்சலைத் தருவதுண்டு!

எங்கள் மா வித்தியாலை அபிவிருத்திசபை, வித்தியாலை முடிபகுதிக்கு மதில் கட்ட வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தது. ஆராரீகளிடம் பணம் சேர்க்கத் தொடங்கியது. இச் செய்தியை

எங்கு வாயிலாக அறிந்தார் குமரேசர். எவ்வித தயக்கமுயின்ற அத்தொண்டுக்காக நூற்றுப்பா பணத்தை அனிபளிப்புச் செய்தார். அவ்வளவோடு “சிவனே” என்று இருந்தாரா! மதிலுக்கு அத்தி வாரம் வெட்டுதல், கலைருத்தல் என்பன சிரமதானப் பணியாக நடைபெற்றன. அந்தச் சிரமதானப் பணியில் முன்னியில் நின்று இயந்திர மாய் இயங்கினார். இனினுமொன்றைக் கூற வேண்டும். காலையிலே சித்திவிநாயகருக்குப் பூசை நடைபெறும் போது நீராடி நீறணிந்து ‘சிவப்பழ’ மாயத் திருமுறை ஒதி வழி படுவார். மாலை ஏழுமணியளவில் எங்களுர் புனித அந்தோனி யார் கோயி லுக்குச் சென்று, முழுங்காலில் நின்று செய்யாகவை உருட்டிச் செபஞ்சு செய்வார்.

பாரதக் கதையும் இராமாயணக் கதையும் சொலில் முடித்து விட்டார். அவ்விரு கதைகளும் எங்கள் மனத்திற் கல்மேல் எழுத்துப்போலப் பதிந்து விட்டன. சிரதானப்பணியும் முடித்து விட்டது. அதே சமயம் நாங்கள் கிறிக்கற விளையாட்டிலும் உதைபந்தாட்டத்திலும் கணிசமான அளவுத்திறமை பெற்று விட்டோம். இந்த வேலையிலேதான் அந்தப் பேரிடி எங்கள் தலையில் விழுந்தது! ஒரு நாள் பாடசாலையிலிருந்து வந்ததுக் கூக்கம் போலக் கோவில் மண்டபத்தை நோக்கி ஒடினோம் அவரைக் காணவில்லை. குறிப்பிட்ட அந்தத்தாண்டி வெறிச் சோடிக் கிடந்தது. எங்கெங்கும் தேடினோம். அவரைத் தெரிந்தவரீகள் எவ்வாறிடமும் சிசாரித்தோம். மாதவன் வீட்டுக்குச் சென்று துருவித் தருவிக் கேட்டோம். பாவும்! மாதவன் கழுத்தொடங்கி விட்டான். எந்த விபரமும் கிடைத்தவில்லை. இப்பொழுது அந்தப் பெண்சனியர் எந்த ஊரிலே, எந்தக் கோவில் மண்டபத்திலே, எந்த ஊரிசிறுவர்களுக்குப் பாரதக்கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாரோ! எந்த ஊரில் சிரமதானப்பணி செய்கிறாரோ! உள்ள யையிலே குமரேசரைப் போன்ற சமரசமனப் பாஜிகம் கொடுவரை எங்குமே காணமுடியாது.

மலைப்பீதாருநாள்

(வருணனைக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்;
2. மலைப்பீதாரும்போது கண்ட காட்சிகள்;
3. சூரியோதயமும் காலைக்காட்சியும்;
4. நன்பகந்போதில் மலையகம் காட்சிகள்;
5. மாஸலமிற் கண்ட காட்சிகள்.
6. மலையினின்றிதங்கும்போது கண்டவை. (முடிபு)

இலங்கையின் மத்திய பகுதியான மலைநாட்டிலே, பலமலைச் சிரங்கங் விண்ணனைமுட்டி, வியப்பூட்டி நிமிர்ந்து நிற்கின்றன; அவற்றுள்ளன்று சிவனோளிபாதமலை. அது சமுத் திருநாட்டி ஊள்ள புண்ணியத் தலங்கள் பலவற்றினுள் ஒன்று, அதன் உச்சி மீதுள்ள அடிச்சுவட்டை ஒவ்வொரு சமயத்தினருந் தத்தம் கடவுளரின் பாதகமலமெனக் கருதிப் பணிந்து போற்றுகின்றனர்.

சென்ற மாசிமாதம் பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த அம்மலைச்சிகரத் தகத் தரிசிப்பதற்கேற்ற அருந்தருணம் எனக்குக் கிடைத்தது. இரவு ஒன்பது மணியளவில் நான்மலைப்பீதேறத் தொடங்கினேன். வழியெங்கும் யாத்திரீகரிகள் கூட்டம்; எங்கெங்கும் பத்திப்பாடல் களின் இன்னிசை; உள்ளத்தைத் தொடும் ‘வழிநடைச் சிந்து’ களின் கிழவோலி; இடையிடையே மெய்சிலிர்க்கச் செய்யும் ‘சாது, சாது’ என்றும் பேரோசை; இவையெல்லாம் விண்ணமுகட்டைத் தொட்டன. தயிழ்வாவிப்பன் ஒரு வன் நடக்கவியலாத சிகிகளைக் கிழவரைத் தூக்கிக் கொண்டு பீடுநடை போடுகிறான். சிங்கள வாவிப்பன், நடந்து நடந்து கால வீங்கிப்போன தயிழ்க் குழந்தைகளிரண்டை இரு தோள்களிலும் சுமந்து செல்கிறான்: முள்ளிம் பெண்ணொருத்தி படிகளிற் சருக்கி விழுந்த வபோதிப் மாதைச் சைத்ததாங்கலாக நடத்திப் போகிறான். சாதி, சமய இனபேதமற்ற மனிதர் தன்மையும். ‘ஒன்றே குலம்: ஒருவனே தேவன்’ என்ற சமரச நெறியும் அங்கே தெளிவாகத் தெரிந்தன.

மலைபோலக் கப்பிரமாக உயர்ந்து நிற்கும் மக்களது மனப்பான்பு உள்ளத்தை உருக்கிப்பது. நாட்டின் எப்பாகத்திலும் காணற்களிய இக்காட்சியை அனுபவித்துக் கொண்டு, அதிகாலை நாளையென்னிடமில் மலையுச்சியைடைந்தேன். அங்கே, உடலிலுள்ள ஒவ்வொரணுவையும் ஊசியாற் குத்தித் துளைப்பதுபோலக் குளிர் தன்புறுத்தியது. அதனால், எப்போது இப் பணிக் கொடுமை நீங்கும் என் எண்ணினேன். அம்மலையுச்சியிற் காணப்பட்ட பிரமாண்டமான திருவடியை மலர் தூவி, காணிக்கை செலுத்திப் பணிந்தபின்னர், குரியோதயத்தைக் காணு மாசையுடன் தக்கதோர் இடத்தில் நின்றேன்.

கீழ்த்திசை மெல்லமெல்ல வெளுக்கத் தொடங்கிற்று. அந்த மங்கலொளியிலே தாரத்தே காணப்பட்ட மலைகள், பெரியன் வஞ்ச சிறியனவுமான கரும் பூதங்கள்போற் காணப்படுகின்றன. அவை குரியதேவனை எதிர்த்து, அவன் வரவைத் தடுத் துவிடும் தீர்மானத்தோடு நிமிர்த்து நிற்பனபோற் காட்சியளிக்கின்றன. கணத்துக்குக் கணம் காட்சிமாறும் நாடகவரம்காகச் கீழ்வாண் கோலங்காட்டுகின்றது. கணப்போதிற் சோதி வெள்ளம் வானப் பெரு வெளியெங்கும் பெருக்கெடுத்துப் பாய்கிறது. கீழ்வான வீளிப்பிலே கண்ணப்பறிக்குஞ் செந்திறந் தாதகக் கிறது. அதனைச் சூழவர மஞ்சளுஞ் சிவப்புங் குழம்பித் தோற்றுகின்றன; அங்கே ஒட்டிக்கிடந்த பஞ்சவைய மேகத் திரளிக் கொல்லாஞ் சரிகை வீளிப்பு கட்டப்பட்டன போன்ற காட்சியளிக்கின்றன. செவ்வன்னமான அந்தக் கீழ்வானத்து எல்லையிலே, உருக்கிவிட்ட தங்கக்குழம்பு, ஏழு நிறங்களின் ஒளி கலந்து துடிதழிப்பது போன்ற தோற்றுகிறது. அஃதாவது கண்கவர் எழிலுடன் பால குரியன் உதயமாகிறான்; அவனே அசைவது போல எமது ஊனக்கண்ணுக்குத் தென்படுகிறான். வண்ணக் கலவை சேர்ந்த வரனப் பின்னணியில் உதிக்கும் பால குரியனைப் பார்க்கும்போது, நீல மயிலிவாகனான முருகக் கடவுளைக் கண்ணாற் காணிப்பது போன்ற எண்ணம் எழுகிறது. பாலகுரியனின் அழுதமயமான ஒளிவெளிம் மலைமங்கையை அணக்கிறது; அதனால், இரவு முழுவதும் மலை மங்கையை மறைத்திருந்த இருஞ், பயந்து மேற்றிசை நோக்கி ஓட்ட மெடுக்க, மலைமங்கை பணிப்படல மென்னும் மிக மெல்லிய நீலப் பட்டுடுத்தி, கணவனைச் கண்ட காரிகைபோல் நாணிச் சிரிக் கிறான்; இயற்கை யண்ண உருட்டி எறிந்துவிட்ட தங்கத் தட்டம் போல ஆதவன் மேலே மேலே வருகிறான். மலைமங்கை நீலப் பட்டைக் களைந்துவிட்டுத் தன்னைழில் முழுவதையுங் காட்டும் மரக்கப்பட்டுடுத்திப் புதியகோலங் கொள்ளுகிறான்; எங்கெங்கு

நோக்கினும் ஒப்புயரிவற்ற பசுமை விரிந்து கிடக்கிறது. பண்டி தாங்கும் புலவளிகள், எல்லையறியாப் பெருங்கடல் போன்ற தேயிலைத் தோட்டங்கள், அவற்றிற்கு வரம்பிட்டது போல நிமிர்ந்த நிற்கும் மலைக்காடுகள் முதலியன் எல்லாம் பசுமை பொதிந்த அழகுக் கொள்ளளவாக மனத்தை மயக்கு கின்றன. தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஆங்காங்கு சிறைக் கிடக்கு சூந் தொழிற்சாலைகளும் குடியிருப்புக்களும் அந்தப் பசுமையிலே தூவிவிட்ட செந்நிறமவரிகள்போல மினிகின்றன. காலையின் மலர்ச்சியோடு தோட்டங்களும் உயிர் பெற்றுத் தடிக்கத் தொடங்கி விடுகின்றன; முதகிலே கூட்டியும் மனத்திலே சுறு சுறுப்புக் கொண்ட பேணகளும், தோளிலே முனிஞம் கையிலே கத்தியும் நெஞ்சிலே உருமுங்கொண்ட ஆண்களும் சிற்றெறும்பு வரிசைபோல மலைச்சரிவிற் செல்கின்றனர். ஆதவனது வெம் மைக்கதிர்கள் பாய்வதனால் இதுவரை நோழும் பள்ளத்தாக்கில் மிதந்த பணித்திரை மாயமாய் மறைந்து விடுகிறது. மலையினின் நிழந்து செல்லும் அருளினானுச் சிற்றாறுகளும் நீண்டு நெளிந்து செல்லும் மலைப்பரம்புகளைப் போவவும் மலைமங்கையணிந் துள்ள முத்தாரங்கள் போவவும் விளங்குகின்றன; வெள்ளியை புருக்கினிட்டது போன்ற ஆருகள் மலைச்சரிவுகளில் வேகமாக ஓடி, ஏும் பாறைகளினின்று குதிர்தும் சமதரையில் மெல்ல ஊர்ந்தும் தடந்தும் செல்கின்றன; ஆருகளின் இரு மருங்கும் முங்கிற ஏதர்கள் வணங்குவதுபோலத் தலை தாழ்த்தி அணியணியாய் நிற்கின்றன; அதனையுடேது வாழுத்தோட்டங்கள் ஆலைசுமந்து காட்சியளிக்கின்றன, இவ்வாறு கண்ணதோறும் புதிது புதிதாகத் தோற்றும் அழகுக் கொள்ளளவை அனுவங்கு பாய்ச் சுவைப்ப தறிகொடையிற் பகலவன் உச்சிவானை நோக்கி வந்து விடுகிறான்.

அப்பொழுது எங்கிருந்தோ வந்த முகிற் குழந்தைகள், தென்றலிலே மிதந்து பள்ளத்தாக்குகளில் ஒன்றையொன்று துரத்திப் பிடித்து விளையாடத் தொடங்குகின்றன; தடைப்பட்டு நிற்கின்றன; மேலே மேலே ஊர்ந்து செல்கின்றன; ஆம்முகிற் கூட்டங்கள் மலைமங்கையில் இடுபைச் சுற்றி அணியப்பட்ட மேகலைபோல விளங்குகின்றன. முகிள்குழந்த மலைப் பிரதேசம் ஆகாய வள்ளியில் மிதப்பதுபோல நம்மை மயக்குகின்றது. முகிற் கூட்டங்கள் மலையிது தவழ்ந்து தேறும்போதே கருமுகிக்களாக மாறுகின்றன; காட்டு யானைகள் போன்ற அக்கருமுகிக்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதுகின்றன; காரெருமைகள் போலே அவை நெளிந்து புரவுகின்றன. மற்போதிலும் கண்ணப் பறிக்கத்தக்க மின்னல் வெட்டுகின்றது; அதைத் தோட்டந்து இடிமுழுகின் காலைச் செவி நூபடுத்து

நதி, மணமீது, பெரும் போரொன்று நிகழி சிறிது நேரத் திலே 'சோ' வெனப் பெருமழுப் பெய்கிறது. வானப்பெருந்தேவன் மனல்முகடுகளெலும் பஸ்தூறு சிவவிஸ்கங்களுக்குத் திருமஞ்சன மாட்டிப் பூசை செய்கிறானோ! அல்லது, மனமங்கை நீராடும் நேரம் இதுவோ! என்று எண்ணுமாறு மனையும் மழையும் இணைந்த அந்தக் காட்சியில் எந்தவளையோ கற்பனைகள் விரிகின்றன. மழை அடைமழையாக மாறாமற் சிறிது நேரத் திலே நின்றுவிட, மீண்டும் வண்ண வண்ணக் காட்சிகள் மலர்கின்றன.

மானவையாயிற்று: கதிரவன் மேல்வான வீளிம்பையடைந்து விடுகிறான்; மனைகளின் நிழல்கள் கீழ்த்திசைதோக்கி நிறுகின்றன. குரிய கோளம் அடிவாணத்தில் மறைகிறது; அது அளப்பரிய வேகத்தோடு சமூல்கிறது; பத்துக்கோடி மின்னல்களை உருக்கி ஒரு வட்டஞ்செய்து இயற்றகத்தேவி சமூல விட்டதுபோல அது காணப்படுகிறது. ஒளி மயமான இரு தட்டங்களை ஒன்றினுசீ ஒன்றாக அடுக்கிச் சமூல விட்டதுபோலத் தோன்றுகிறது.

ஆதவன் மறைய, இருள் படர்கிறது. சிறிது நேரத்தில் முழுமதி கீழ்வாணில் உதயமாகிறது. தன் அழகு முழுவதையுங் காட்டினால், உலகம் அழகு மயக்கத்தாற் செத்துவிடுமென்றென் விப்போலும் அது, நிலவென்று சொல்லித் தன்முகத்தை மாதி திரங்காட்டுகிறது. வெள்ளிய பாற்குடத்திலிருந்து பால் சொரி வதுபோல, மனையகமெங்கும் நிலவு பரந்து மரங்களுக்கட்டாக வந்த கோலமிட்டு விளையாடுகிறது. வழியெங்கும் பஞ்சத்திரன் தூவிவிட்டதுபோல, நிலவொனி தோற்றமளிக்கிறது. அந்த வழி யின் மோகனக் காட்சிகளை அனுபவித்துக்கொண்டு கீழ்றங்கி வேண், ஒரு நாளை மனையீது கழித்த பெருஷிகளிப்புடன், அம் மனையைப்பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்துவந்தேன்,

16

செய்தித்தாளின் தனிச்சிறப்புக்கள் (விளக்கக் கட்டுரை)

துறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. பல துறைப்பட்ட செய்திகளையும் தெரிவித்தல்.
3. பல தீர்ந்தினரதும் அறிவை வளர்த்தல்.
4. மக்களின் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தல்; மக்களுக்கு நல்வழி காட்டல்.
5. பேரிப் பாதுகாத்துப் பயன்கொள்ளல்.
6. முடிபு.

வெகின் முலவருக்கு எங்களும் மக்கள் பரந்த வாழ்கின் நோர். அவர்கள் பலபல நாட்டினர்; பலபல இனத்தினர்; பலபல மதத்தினர்; பலபல மொழினர்; இவ்வாறு வேறுபாடு கொண்ட மக்களை ஒருவரோடொருவர் இணைத்துப் பின்னத்துத் தொடர்பு கொள்ளச் செய்வதற்குப் பலபல சாதனங்கள் உள். அவற்றை மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்கள் அல்லது தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்கள் என்பர். செய்தித்தாள், வாணோலி, தொலைக்காட்சி என்பன அவற்றுகளே தலைசிறந்தவை. இம் மூன்றினுள்ளும் செய்தித்தாளே முத்தது; முதல்கையானது,

செய்தித்தாள் என்கே, எப்போது தொன்றியதென அறுதி யிட்டுக்கூற முடியாத பழையொன்று. ஆனால், வாணோலிடிம் தொலைக்காட்சியும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிற் கண்டுபிடிக் கப்பட்டவை. வாணோலி, தொலைக்காட்சி முதலிய ஏணைய தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்கள். ஒரளவு பணம் படைத்தோ ருக்கே பயன்படுந்தனமையின. ஆயின் செய்தித்தாள்களோ விலை மலிவானவை; ஏழைகளும் எளிதிற் பெற்றுப் பயன்பெறுந்தன மையின. அதனால், பட்டி தொட்டி எங்கும் பரந்து காணப்படு கின்றன. தொலைக்காட்சி, வாணோலி நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப் பிட்ட நேரத்திலேயே அறிந்துகொள்ளமுடியும். நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றதும் அவற்றின் ஒருபகுதியே மனத்திற் பதிகிறது. முழுவிட பங்களையும் மணம் கொள்வதில்லை. செய்தித்தாள்களோ அப்படி

யன்று: விரும்பிய நேரங்களில் அவற்றை வாசிக்கலாம்; பாது காத்து வேண்டியபோது பயன்படுத்தலாம். அகவ எழுதித்திருக்கிக் குமந்திருப்பதாலே திரும்பத்திரும்ப வாசித்து விடயங்களைப் பூரணமாகக் கிரகித்துச் சொன்னாராம். அன்றியும் வாணை, தொலைக்காட்சி போலன்றிச் செய்தித்தானிகள் விடயங்களை விரிவாக வெளியிடுவதால் அவற்றை விளக்கமாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

செய்தித்தானிகள் உன்நாட்டுச் செய்திகளையும் வெளிநாட்டுச் செய்திகளையும் கமந்துவருகின்றன. அரசியல், சமூகம், ஆக்கங்கள், அழிவுகள், கலைக்காலாசாரம், விளையாட்டு முதலிய பலதுறைச் செய்திகளையும் எமரிகு விருந்தாக அளிக்கின்றன. இவற்றை நான்தோறும் வாசிப்பதனால் மனைற்றேனி போன்ற எமது அறிவு பெருகுகின்றது. இந்தப் பொது அறிவு வளர்ச்சி மாணாக்கரின் கல்விவிருத்திக்கு உறுதுணையாக அமைகிறது. கிணற்றுத்தவண்ணங்களாக மக்கள் மாறாமல் நாட்டுவளர்ப்பந் தெரிந்து நற்குடியக்கால வாழுவும் துணைபுரிகிறது.

செய்தித்தானிகள் செய்திகளை மாதிரியம் அறிவிக்கும் கரு விகளில்; அவை அரசியல், சமயம், இலக்கியம், விஞ்ஞானம், விவசாயம் முதலிய பலதுறைசார்ந்த ஜிய கருதிதுக்களை வெளியிடுகின்றன. அக்கருத்துறைகள் அந்தந்தத்துறைகளிலே துறை போய அறிஞர்களில் சிந்தனைச் செவ்வங்களாய் விளங்குகின்றன. அதனால், வாழ்க்கையிற் பல திறத்தினரையும் அறிவுச் செவ்வரி களாக்கும் பெரும் பணியைச் செய்தித்தானிகள் செய்கின்றன. உதாரணமாக மாணாக்கரீகளுக்குப் பாடங்கள் சம்பந்தமான பலபல விளக்கங்களை அளித்து நல்லாசிரியராய் விளங்குகின்றன இலக்கியக் கலைஞர்களுக்கு இலக்கியக் கட்டுரைகள். வீமரிசனங்கள், சிறுசதைகள், நாட்டங்கள் முதலியனவற்றை மழுகி விருந்து படைக்கும் உபகாரி ஆகின்றன. விவசாயிகளுக்கு நல்ல விவசாய முறைகளையும் அவற்றை மேற்கொள்ளுவதால் அமையும் நற்பயண்களையும் விளக்கும் வழிகாட்டியாய் அமைகின்றன. இவ் வாறாக ஒவ்வொரு துறைசார்ந்த மக்களின்தும் சிறப்பறிவை வனர்க்கின்றன.

சன்நாயகம் தழைத்தோங்கும் நாடுகளிலே மக்களில் எழுதுத் துச் சுதந்திரம் பொன்னேபோற் போற்றப்படுகிறது. சன்நாயகத்தில் மக்களே மறைமுகமான ஆட்சியாளர். அவர்களாலே தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளே ஆட்சிநடத்துவோர். அவர்களின் ஆட்சியே அரசு ஏன்பதும், அரசு மக்கள் நல்லைக்

கருத்திற் கொண்டு கொள்ளக் கூடுதிதுச் செயற்படுமானால் மக்கள் அதனைப் பாராட்டவும் உரிமை உண்டு; மக்கள் தவணைக் கருத்திற் கொள்ளது தான் தோன்றித்தனமாக நடக்குமானால் அரசின் போக்குக்கு எதிராகக் கண்டனக்குரல் எழுப்பவும் உரிமையுண்டு. மக்களின் பாராட்டையும் கண்ட ஜங்களையும் சமந்து செல்லும் ஊட்கங்கள் செய்தித்தாள்கள். அவற்றின் மூலம் வெளிவரும் மக்கள் குரலுக்கு அரசியலாளர் செயிசாய்த்தல் வேண்டும், மக்கள் குரலை அலட்சியஞ் செய்யும் அரசு விழும்; மாற்றப்படும். இத்தன்மையால் ஒரு நாட்டின் ஆட்சியை நேர்மையான வழியில் நடத்தும் கருவியாகச் செய்தித் தாள்கள் விளங்கின்றன. ஒருநாட்டின் அதிவல்லமை படைத்த சுதியாகவும் இருக்கின்றன.

இச்செய்தித் தாள்களின் இருகண்கள் போல விளங்குவன் நேர்மையும் கதந்திரமுமாகும். ஒருபக்கஞ்சாரர்ந்தோ உண்மைகளை மறைத்தோ கற்பணைக்கல்பிடுனோ செய்தித்தாள்கள் செய்தி கணைப் பிரசரித்தல் நன்றான், உண்மைகளை உள்ளவாரே வெளி யிடும் நேர்மைப்பண்பு செய்தித்தாள்களுக்கு இன்றியமையாதது. அன்றியும் ஒரு குழுவுக்கோ ஒரு இனத்திற்கோ ஒரு கட்சிக்கோ அரசுக்கோ அடிபணிந்து செய்தித்தாள்கள் செயற்படுதலும் அழகன்று. கதந்திரமான செயற்பாடே செய்தித்தாள்களில் உபிரிநாடி. இவ்விருவகைப் பண்புகளும் கொண்ட செய்தித் தாள்களே மக்களின் பெருமதிப்பைப் பெறுகின்றன. இத்தகைய செய்தித்தாள்களே, தங்கள் செய்திகளாலும் கட்டுரைகளாலும் கருத்துரைகளாலும் பிறவற்றாலும் மக்கள் மனத்திலே சீரிய கருத்துக்களை வளர்க்க முடியும்; நாட்டுநலனுக்கேற்ற அபிப்பிராயங்களை மக்களிடையே உருவாக்க முடியும்; ஒழுக்கம் பண்பாடு என்பவற்றை நிலவநாட்ட முடியும்.

செய்தித் தொடர்புச் சாதனங்களிலே சிறப்பிடம் பெறும் செய்தித்தாள்கள், மக்களுக்கு அளப்பரிய நன்மைகளைச் செய்கின்றன, மக்கள் குரலை எதிரொலிக்கின்றன; அறிவும் ஆற்றலும் பண்புக்கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்றன. மக்கள் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பின்னாந்துவிட்ட அரியதொரு நன்பளாகிவிட்டன.

விஞ்ஞானம் தந்தவாழ்க்கை வசதிகள்

(இந்தணக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள் :

1. ஆரம்பம்.
2. விஞ்ஞானம் இன்னதென்பது.
3. விஞ்ஞானமும் விவகாயத்துறையும்.
4. விஞ்ஞானமும் போக்குவரவுத் துறையும்.
5. விஞ்ஞானமும் வீட்டுவசதிகளும்.
6. விஞ்ஞானமும் கைத்தொழிலும்
7. விஞ்ஞானமும் மருத்துவமும்.
8. விஞ்ஞானமும் அகவளர்ச்சியும்;
9. முடிபு.

* ஆத்தமஞானம், விஞ்ஞானம், இலக்கிபம் என்னும் முத்திறைகளின் கூட்டுறவால் மனித வாழ்வு முழுமை பெறுகிறது* என்ற கூறுகிறார் பெரும் பேரறிஞரான வினோபாவே. இந்த விண்வெளியுகத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனும் சிற்தித்தன்ற வேண்டிய உண்மை இது. இம்முனிநிலூங் ஒன்றை நீக்கி, ஒன்றைப் போற்றுவதால் மனிதவாழ்வு வளம்பெறல் முடியாது. இதற்கும், விஞ்ஞானம் காட்டிலே விலக்கு நிலையில் வாழ்ந்த மனிதனை, விண்வெளியைக் கடந்து. கோள்களுக்குப் பிரயாணஞ்சு செய்யுமளவுக்கு வளர்த்தது. அன்றியும் இவ்வளர்ச்சி யத்தனை யெயும் கணப் பொழுதிலுமித்து, உலகைச் சுடுகாடாக்கிவிடப் பயமுறுத்துவதும் அதுவே. எனவே, அக்கந்திலூம் அழிவிலுமாக எவ்வகையில் நோக்கினும் வாழ்வோடு பிரிக்க முடியாவகை யிலே, விஞ்ஞானம் பின்னிப் பின்னந்து கிடக்கிறது.

விஞ்ஞானம் கடலைப்போல அகலமும் ஆழமுழுடைய அறி வுத் தொகுதி. மனிதகுலம் உலகில் முனைவிடத் தொடங்கிய நாலிமுதல் இன்றுவரை, அது பலபல துறைகளிலே பலபல வசதிகளைப் படைத்துக்கொண்ட கதையை விஞ்ஞானத்தின் கதை யென்று கூறலாம். இந்த உண்மைக் கதையின் ஒவ்வொரு

திருப்பதிலிலும் மனித சிந்தனை தூண்டப்படுகிறது, அதனால், அறிவு பிரகாசித்திருக்கிறது. இவ்வாறு பிரகாசித்த அறிவுத் தொகுதியே விஞ்ஞானம், அது மனிதனைத் திட்பநுட்பத்தோடும் சந்தேக விபரிதமற்ற தெளிவோடும் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. அதனால், வாழ்க்கைத் துறைகளுக்கு ஆதாரமான புதிய பல உண்மைகளும் கண்டுபிடிப்புக்களும் தோன்றியுள்ளன.

இன்றைய மனித வாழ்வோடு விஞ்ஞானம் உயிரும் உடலும் போலப் பின்னாற்ற காணப்படுகிறது. மிகமிகப் பிறபோக்கான கிராமங்களிற்கூட, விஞ்ஞானத்தின் ஒளி பரவியிருப்பதைக் காணமுடியும். ஏரும், எருதுங் கொண்டு நெற்றி வியர்வை நிவத்திற் சிந்த உழைத்துப் பயண்கண்ட உழவன், இயந்திரக் கலப்பையால் ஆழ உழுத, இரசாயன உரமிட்டுப் பெரும்பயன் பெறுகிறான். ஆழக் கிணற்றினிருந்து ஆவி கலங்கிச் சோர நீரி ரைத்துப் பயிர் விளைவித்த தோட்டக்காரன் எந்திரத்தால் நீரிறைத்துப் பயிர் செய்து பெரும்பயன் காணகிறான். பெரும் பண்ணைமுறை விவசாயத்தில் உழுதல், மட்டப்படுத்தல், விதைத் தல், களைகட்டல், எருவிடல், அறுத்தல், அடித்தல் ஆகிய எல்லாத் தொழில்களையும் எந்திரங்களே செய்கின்றன, இம் மாற்றங்கள் கமக்காரரின் உழைப்புச் சக்தியைக் குறைத்து விளைவை மிகுவிக்கின்றன. அன்று பயிர்களுக்கு நோயேற்பட்டு விட்டால், அதனை மாற்றவகையறியாது, அது தெய்வத்தின் சினமென நம்பி, அதற்குப் பிரிதி செய்த மக்கள், இன்று மருந்து வகைகளாலே அம் பயிர்களை அழிவினில்லை காச்கின் றனர். விஞ்ஞான முறையால் உருவாகும் அணைக்கட்டுக்கள், நீரித்தேக்கங்கள் வாயிலாக வறண்ட நிலங்கள் நீரிப்பாசன வசதி பெறுகின்றன. பயிர் வளர்த் தகுதியற்ற பாழ்நிலங்கட இன்று விஞ்ஞான முறைகளாற் பகுஞ்சோலைகளாக மாற்றப்படுகின்றன. இவை விவசாயத்துறையிலே விஞ்ஞானம் புரிந்துவிட்ட விந்தை களிற் சிலவாம்.

அன்று பயன்க்கு செய்வதற்குக் கால்நடை தனிந்தாற் கட்டை வண்டி என்றிருந்த நிலை மாறி, இன்று மனிதன் மன மீதும் மாக்கடல் மீதும் விண்மீதும் விரைந்து செல்கின்றான். பலநாட் பிரயாணங்கு சில நாளாய்ச் சில மணியாய்ச் சருங்கி விட்டது. மனமீது செல்ல, மனிதனில் பொருள்வளத்திற் கேற்ற, வகைவகையான வாகனங்களை விஞ்ஞானந் தந்திருக்கிறது. மாளிகை போலச் சுகல சௌகரியங்களும்மைந்து, கடல் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு விரைந்து செல்லுங் கப்பல்கள் தேச தொந்திரங்களை இதையக்கின்றன. வான்மீது விரைந்து செல்லும் பலவகை விமானங்கள், சிலமணி நேரத்தில் தெடுவ

தூரத்தைக் கடந்துவிடுகின்றன, இவை யாவும் விஞ்ஞானம் மனித குலத்துக்களிற்கு பெறும் பரிசுகளாம். இவ்வித போக்கு வரத்துச் சாதனங்களால் இடம்கண்ற இப்பூமி மிகவும் சுறுசுடி விட்டது. பலனின மக்கள் ஒன்றுக்கூடிப் பழகும் வாய்ப்பினால் உகம் ஒரு குலமாகும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்நிலையை மேலும் விரிவு படுத்துவனவாகத் தந்தி, தொலைபேசி, வாணோலி, தொலைக்காட்சி, 'ரெலெக்ஸ்', செய்ம்மதி முதலிய வெகுசுத் தொடரிபுச் சாதனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் விஞ்ஞானம் பெற்றெடுத்த அருமந்த முந்தையே, இவை யாவைற்றையும் விஞ்சி, கோளிகளுக்குப் பிரயாணங்கு செய்யும் நிலை உதயமாகி விட்டதென்றால், விஞ்ஞானத்தின் அற்புத சாதனங்களை வியக்காமலிருத்தில் முடியாது.

இவ்வாழ்க்கையில், மின்சாரம் என்ற உருவில், விஞ்ஞானம் படைத்துவிட்ட புதுமைகள் அளப்பில், அது இல்லற்றுக்கு ஒளி யூட்டி விளக்காரு செய்கிறது; கூட்டித் துடைத்தைக் கழுவிச் சுந்தர் செய்கிறது; இப்புட்ட வாணையியாய், பேகும்பட மாய் விளக்குகிறது; சுருங்கைகளின் நல்லதோளிலாளாய் வேலை மிகச் செய்தும் கலி மிகச் சேவாச் சேவகளாய்க் கேளாச் சேவகளாய்க் கேளவ செய்கிறது.

கைத்தொழிற்றுறையில் விஞ்ஞானம் செய்த மாற்றம் சரித் திரப் பிரசித்தி பெற்றது. நீராவியின் சத்தியும் எரிபொருட் சத்தியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபோது, கைத்தொழிலிலேற்பட்ட விபத்துக் காற்றம், சரித்திரத்தில் ஒரு திருப்பத்தையுண்டாக்கித் தொழிலியுகத்தைத் தோக்கிச் செய்தது. சத்திகளை இலகுவிற் பெறக் கூடிய இடங்களிலே பெரியபெரிய தொழிற்சாலைகள் நிருமாணிக்கப்பட்டன. மின்சக்தி கண்டுபிடிக்கப்பட்டபோது கைத்தொழிற்றுறையிலே வியத்துக் காற்றங்கள் பல நிலையாக தாயின. பிரமாண்டமான எந்திரங்கள், பலநூற்றுக் கணக்காள தொழிலாளிகள் வேலையைச் சிலமணி நேரத்திற் செய்தன. அதனால், உற்பத்தி பெருகியது; பொருள்களின் தரம் உயரிற் தனு; விலைகளுறந்தது. இந்தக் கைத்தொழில் வளர்ச்சி சமுதாயத்திலே பலம் வாய்ந்ததொரு தொழிலாளர் வர்க்கத்தையும் உருவாக்கி விட்டது.

இவை யெல்லாவற்றிலும் மேலாக, மருத்துவத் துறையில் விஞ்ஞானங்கு செய்த புதுமைகள் அந்தம், அவை யாவற்றுக் கும் மனிதகுலம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறது. விஞ்ஞானம் தந்ததவிய மருந்துகள், மனிதகுலக் கொடும்பினிகளை மாற்றும் அழித்த சஞ்சிகளாய் விளங்குகின்றன. சமுதாயத்தை அழிக்கும் தொற்றுநோய்கள் மாற்று மருந்துகள் மூலம் தடுக்கப்படுகின்

நன். மனிதனின் உள்ளுறப்புக்கை படமாக்கப்பட்டு, பழுதனின் இடங்கள் அறுவை வைத்தியத்தாற் குணமாக்கப்படுகின்றன. இதயத்தின் பழுதே, அறுவைவைத்தியத்தாற் குணமாக்கப்படுகின்றதென்றால், பரிசோதனைக் குழாய்மூலம் செயற்கை முறையில் கருத்தரிக்கச் செய்து குழந்தைகளைப் பெறச் செய்யும் முறையினையும் மருத்துவர்கள் செய்துள்ளனர் என்றால், பிறவற்று சொல்ல வேண்டுமோ! இறப்பைத் தடுக்கமுடியாவிட்டனும், ஆசி மருந்துகொலும் உயிரிச்சத்துக் குளிகைகளாலும் அறுவைக் கிளிக்கை முறையாலும் நோய்த் தலைபத்தைப் பெருமளவு குறைக்க விஞ்ஞான மருத்துவம் உதவுகிறது.

இவையன்றி, வாழ்வின் ஆத்துறையிலும் விஞ்ஞானத்தின் தாக்கம் வாழ்வுக்கு உயர்வளித்துள்ளது. உண்மைகளைத் தீவிரமாகவும் ஆவலோடும் அறிய முயலும் மனதிலை, வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. அன்றியும் கற்பனைக் கலப்பின்றி, ஏறி வோடு பொருந்தக் கருமமாற்றும் இயல்பு புதுமை வாழ்வுக்குப் பொருந்துவதொன்று. என்னும் கருத்தையுஞ் சொல்லுஞ் சொல்லையுஞ் செய்யுஞ் செயலையுஞ் திட்பநுட்பத்தோடும் நிதாநத்தோடுந் தெளிவோடும் என்னுதலுஞ் சொல்லுதலுஞ் செய்தலும் அறிவுக்கு அடையாளமாக விளங்குவன். விஞ்ஞானப் பண்புகளாகிய இத்தகைமைகள் உள்ளத்தை வளர்த்து வாழ்வுக்கு உரைப்படுகின்றன.

இவ்விஞ்ஞானம் இன்று அரசியல் ஆதிக்கத்துக் குட்பட்டுத் தனிக்கும் நிலையை உலகெங்கும் காண முடிகிறது. நல்லாட்சி நிலவும் நாட்டிலுள்ள விஞ்ஞானிகள் சமுதாயத்திற்கு நலவன் பயக்கும் நிலிலைவுகளைக்கண்டு பிடிப்பார். கொடுங்கோல் நிலவும் நாட்டில் விஞ்ஞான விளைவுகளைன்றத்தும் மனித சமுதாயத்தை அழிக்கும் அனுக்குண்டாகவும் சலவாய்க் குண்டாகவும் எவ்வகைகளாகவும் பிற பயணர் ஆயுதங்களாகவும் உருவெடுக்கும். எனவே, விஞ்ஞானிகள் ஆட்சிப் பிடத்தின் கெடுபிடிக்குள் அகப்படாத கதநிர புருட்டிகளாகத் திகழ்தல் வேண்டும். அவர்களைதொட்டு உலகந் தழைக்கும். பெருகிவருஞ் சனத்தொகை, விஞ்ஞான ஆய்வுகளை விரைவுபடுத்துகிறது சமுதாயத்துக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, உறையுள் ஆயிரவற்றை ஈந்து வளமான வாழ்வு அளித்தல், விஞ்ஞானத்தின் பெரும் பொறுப்பாகும். எனவே, உலக நாடுகளைத்தும் விஞ்ஞானத்தை அழிவுத் துறைக்குப் பயன் படுத்தாமல் வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கும் ஆக்கத்துறைக்குப் பயன்படுத்தல் இன்றியமையாத நாளிறது.

புதியதொரு நாள் மலர்கிறது

(வருணவைக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. மஸீசிசியன் ஆரம்ப அறிகுறிகள்.
2. சூரியோதய நேரத்து வர்ணங்கள் கோலங்கள்; உதய சூரியனின் தோற்றும்.
3. கடல், புட்கள், விலங்குகள், மலர்கள், மரங்கள் என்பவற்றின் நிலை
4. மனிதர் செயல்கள்: உலகம் உயிர்த்துடிப்புடையதால்,
5. முடிபு.

புதியதொரு நாள் என்னும் குழந்தை பிறப்பதற்கான பிரசவ அறிகுறிகள் ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றுகின்றன. முதலிலே சேவகிகள் களிப்புடன் சிறகுகளை அடித்து “செங்கதிரோனே, கார்க்குள் நீக்கி விரைந்து எழுக; வருக” என்ற முறையைத்து அழைப்பனபோலக் கூவுகின்றன. சேவக்களின் பள்ளியெழுச்சிப் பாடத்தோடு, காகங்கள் துயிலுணர்ந்து அங்குமிங்கும் பறந்து கரைகின்றன. கீழ்வான விளிம்பிலே தோற்றும் மெல்லிய வெளுப்பினைக் கண்ட பறவையினங்கள் பலபல குரல்களிறி சிலம் புகின்றன. அஃதாவது தினசரணின் திருவ்வாலக்குத் தினச வகைத்துங் கட்டியங் கூறுவதுபோன்று பறவையினங்கள் பலபல குரவில் ஆமந்திகை வாசிக்கின்றன.

இப்போது கிழக்குத்தினச வெளுக்கத் தொடர்ந்துகிறது. சில கணங்களில் வெளுக்கத் தொடர்ந்து கீழ்த்தினசயிலே படர்ந்து திருந்த படர் முகிலகளைக் களமாக்கி, அதிகாலையென்னும் அழகு, நங்கை பலபல வண்ணக் கோலங்களைத் திட்டுகிறால்; மஞ்சள், செம்மஞ்சள், பொன் வண்ணம், வெளிர் நீலம், கருநீலம்-அப்பப்பா! எத்தனையெத்தனை வண்ணக்கலவைகள்! சிலகணங்களிலே, அந்த வண்ணக்கோலமனைத்தும் கண்கவர் பொனிறமாய்மாறி கூழி கின்றன. இப்போது கீழ்வான விளிம்பின் ஒரிடத்திலே, தக தகக்கும் தங்கப் பிறையொன்று கண்களைக் கூச்செய்கிறது. பாலகுரியன் உதயமாகிறான். ஒருசில கணங்களில் அந்தத் தன்

கப்பிரை வளர்ந்த முழுவட்டமாய்த் தோன்றுகிறது. சீழ் வானிலே சுழுவளிட்டதொரு தங்கத் தாமிபாளம்போன்று குரியன் உதித்து வருகிறான். நீலத்தோகை விரித்து நின்றாடும் பொன் வண்ண மயிலேறிவரும் முருகனோ இப்பாலகுரியன் என்று எது மனம் மயங்குகிறது; கைதொழுகிறோம். காரிருள் கவித்த எல்லாமே இருளமயமாகிமிருந்த உலகிலே மெல்லமெல்ல உருவங்கள் தெரியத்தொடங்குகின்றன. இப்போது குரியன் சிறிது மேலெழுந்துவானமென்னும் அரங்கிலே குத்தாட வருகிறான். அந்தக் குத்தைக் கான வீரும்புகிறிர்களா?

“இரவிட மதியமேன்பான் ஆடிப்போய் மறையுமெல்லை விரியிருள் எழினி நீக்கி வீசும் பெனும் அரங்கு தன்னில் கணக்டல் முழுவமார்பபக் கதிரெனும் கைகள் வட்டித்து எரிக்கிறிக் கூத்தன் என்பான் ஆலோன் எழுந்து போந்தான்”

ஆமாம்; வான் அரங்கிலே இருள் என்னுஞ் திகரயை நீக்கி கடலொலி மத்தளமாய் இயம்ப. ஒளிக்கதிர்களை எங்குஞ் சமூற்றிக் குத்தாடி வருகிறான். ஒரும்போது பொங்கிவரும் பொன்னொளிக் கதிர்கள் நாற்றிசெயும் சிலிர்க்கின்றன. அதனால், அவன் பிடர் மயிர் சிலிர்ததெழும் சிங்கம்போலத்தோன்றுகிறான்; வானத்திலே ஏரியும் மங்காத தண்ற பிழம்பாய்த் தோன்றுகிறான்; மாணிக் கக் குவையாய்த் தோன்றுகிறான்; வானமென்னுந் தகழியில் ஏற்ற வைத்த பெருவிளக்காய்த் தோன்றுகிறான்.

இப்போது கதிரவன் கடவின்மீது கதிர்களை வீசிக் கடுகி வர்ணியிசை ஏறுகிறான். கடல் தனது ஒவ்வொரு நுண்டுளியை யும் வீழிகளாக்கிப் பார்க்கிறது; வரவேற்று வணங்கி வேதகிதம் பாடுவதுபோல ஒளிக்கிறது. இரவிலே வையத்தையும் வான் கடலையும் சூடியிருந்த அஞ்சனமை போன்ற அந்தகாரம் ஆதவன் வர்ஷவைச் கண்டதும் அதி சயிக் கந்தக்க வண்ணம் ஒடி ஒளித்து விட்டதோ! அன்றேல் இறைவனுடன் உயிர் இரண்டறக்கலப்பதுபோல ஒளியுடன் கலந்து இருஞும் ஒளியாகி விட்டதோ! இந்த வியத்தகு ஒளிவெள்ளத்தைக் கண்டு, உயிர்களைனத்தும் உரக்கங் கண்டது உயிர்பெறுகின்றன. மரஞ்சிசுடிகொடிகள் புத்துயிர் பெற்றங்போன்று புது பு பெயாலிவு பெறுகின்றன. தெற்றல் வருடக் கிளையெனுங் கரங்களை அசைத்து நடனமாடுகின்றன, இவைகளோ பொன்மூலாம் பூசுப் பெற்றுப் புது மைக்கோலம் பூங்கு மெல்லிசை மீட்டுகின்றன. அந்த மரஞ்சிசுடி கொடிகளிலேதான் எத்தனை எத்தனை வண்ண வண்ண மலர்கள்! எத்தனை எத்தனை வடிவுடை மலர்கள். ஆவையெல்

லாம் குழந்தைகளின் கண்ணிசைப்படமற்ற சிரிப்புப்போல ஆதவனுத் யங் கண்டு புதுநகை புரிகின்றன. அப்புதுநகையில் மயங்கிய வண்டுகள் சுற்றியுள்ள சுழன்றும் முரலுகின்றன. பொய்கை களிலே செந்தாமரை மலர்கள் கணவனைக் கண்ட காரிகையர் போன்று முகஞ் சிவந்து மலர்ந்து வரவேற்கின்றன. வெண்டாமரை மலர்கள் தம் வெள்ளையுள்ளங் காட்டிலரவேற் கின்றன. பொய்கைகளிலுள்ள தாமரையிலையிலே ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் நின்ற நீர்த்திவகைகள், சதிரவணோளியாற் பொன் மணிகளாகத் திகழ்கின்றன. சுருங்கக் கூறுன் உலகசைத்தும் ஆழகிள் சோதியாய், அழகுக் கொள்ளையாய் விளங்குகிறது.

பகவவன் ஒளி பாரெங்கும் மெல்லமெல்லப் பரவுகின்றது. இரவுத்தாயின் அணைப்பிலே இருட்போர்க்கவயைப் போர்த்தி, இன்துயிலிகொண்ட மக்கள் மெல்லென் எழுந்து, புதியதொரு நாளின் மலர்ச்சியைக் கண்குளிரக் காண்கிறார் கனி. அப்போது “குரியதேவன் வருகிறான்; சத்தி முதவை வருகிறான்; பாடுமின்! பரவுமின்!” என்பனபோல கோவில்களிலே மணியொளி இன்பநாத மாயக் கேட்கிறது. இவ்வினிய கண்களை காட்சியைப் புகழேந் திப் புலவர்,

“பூசர்தங் எகம்மஸ்ரும் பூங்குழுதமும் முகிழ்ப்பக்
காசினியுந் தஶமரையும் கண்விதியப்”

என்று கம்புவன இரண்டு; விறிப்பன இரண்டு என அழகோழகி காட்டுகிறார். அதோ! அந்த வீட்டைப் பாருக்குகள்! அங்கே இக் லாகி ஒருத்தி அதிகாலையில் எழுந்து, முன்றில் பெருக்கி, காலைக் கடன் முடித்து, நீராடி நீறவிந்து திலகமிட்டு இலக்குமிபோல நீர் கின்றால், கணவனையும் பின்னள்களையும் எழுப்பி அவரவர் கடமைகளைச் செய்யும்படி அங்கு கட்டுளையிடுகிறான். அப்போது தொழுவத்தில் நிற்கும் வெளிகளப்பக “அம்மா” என்கி குரல் எழுப்புகிறது. அந்த “அம்மா” ஒளி, இவ்வாகையும் தனி ஏன்றையும் ஒருசேர அழைக்கும் அங்கொலி. உடனே அவளிபள்பள்க்கும் செம்புடன் பாலிசுறக்கச் செல்லுகின்றாள்; காலை யுணவைக் கருத்துடன் ஆக்குகிறான்; பின்னைகளுக்கும் கணவனுக்கும் பரிவுடன் பர்மாறுகிறான். பார்கள் யனிலிசல்ல, கணவன் தன் கடமையிலே ஏருத்தை வைத்துச் செல்லுகிறான். வயகிகளில், தோட்டங்களில், பணிமனைகளில், கடந்தகளில், கோவில்களில், வீதிகளில் சனநடமாட்டம் கடுகிறது. ஆமாம்; உலகம் யபிர் பெற்ற இயங்கத்தொடக்கி விடுகிறது. மன்றத் தீங்கள்காலைப் பொழுதும் மெல்ல மெல்ல முதிர்ச்சி போதி தொடங்குகிறது.

காடு செழித்தால் நாடு செழிக்கும்

(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: இயற்கை வளங்கள்.
2. அன்றூள் இலங்கையின் காட்டுவளம்.
3. இன்று காட்டுவளம் அழிவடையக் காரணங்கள்.
4. மரங்கள் வெட்டப்படுவதால் ஏற்படும் விளைவுகள்.
5. புதிய புதிய மரங்களை உண்டாக்கும் முயற்சிகள்.

இயற்கையள்ளை பேரருள் மிக்கவவி. அவன் உலகநாடுகளில் அனைத்துக்கும் தன்னாவியன்றளவு இயற்கை வளங்களை அருட்கொட்டயாக வழங்கியுள்ளார். வளர்முடு நாடுகளில் ஒன்றான எமது சமூஹனித் திருநாட்டிற்கும் அவன்வஞ்ச்சனைசெய்யவில்லை. பலப்பல இயற்கை வளங்களை - மூலவளங்களை -வாரி வழங்கி யுள்ளால் இந்த மூலவளங்களிலே மிக முக்கியத்துவம் பெறுவது காட்டுச்செலவும்; மிக்க அவதானத்தோடு போற்றிக் காக்கப்பட்டுப் பயன்கொள்ளப்பட வேண்டிய செல்வும். இங்கே, 'காடு' என்னுஞ்சொல், மனித சஞ்சாரமற்ற வணப்பிராந்தியங்களை மாத்திரம் குறிப்பதன்று; குடியிருப்புப் பகுதிகளிலே, செறிந்துயர்ந்து வளர்ந்துள்ள மரக்குலங்களையும் குறிக்கும்.

ஒரு காலத்திலே எமது நாடெடுக்கணும் காடுகள் செறிந்து காணப்பட்டன. அவற்றுட் சில, வானுற வோங்கி வளர்ந்து, பகங்குடை பிடித்து விளங்கின; சில மனிதனின் அடிச்சுவடு படாத கண்ணிக் காடுகளாய் விளங்கின; கருங்காலி, முதிரை, தேங்கு, பாலை, சமண்டலை, வேம்பு, மலைவேம்பு போன்ற உயர் சாதித்தருக்கள் மிகுந்து விளங்கின, அன்றியும் குடியிருப்புப் பிரதேசங்களும் பயன்தரு மரங்கள் நிறைந்து காடுகளின் தோற்று முன் கொண்டிருந்தன. இயற்கையோடொட்டி வாழ்ந்த அக்கால மக்கள் மரங்களை அரியசெல்வும் எனக் கருதினர்; மரங்களை வளர்த்தவைத் தெசியப்பணி என எண்ணினர். தென்னே, பனை, கழுது, மா, பலா, சரப்பலா, புளி, இலுப்பை, வேப்பு, வீளா முதலிப் பயன் தரும் மரங்களை உண்டாக்கி, தாழும் தம்சந்ததி

யினரும் பலன் நுகருமாறு தொண்டாற்றினர். வீதிகளில் கிடே புறமும் வாசை, மகோக்கனி, வேம்பு முதலிய நிழல் மரங்களை நாட்டி வளர்ப்பதைத் தரும் கைங்கரியமாகக் கருதி னர். இவற்றால் அக்கால இலங்கை பக்கம் தவழுந் தீவாக, “மரக்க தலீபம்” எனப் பாராட்டப்பட்டது.

ஆணால், இன்றுள்ள நிலையிலே அச் சிறப்புப் பெயருக்குக் காரணமாயமைந்த காடுகள் வெகு வேசமாக அழிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் அவை அழிவறுதல், அவசியமான தாகவும் தடுத்த நிறுத்த முடியாததாகவும் அமைகிறது. இந்நிலைக்கு முதல்மையான காரணியாக விளங்குவது சுப்பெருக்கமே என்றால், அது மிகக்காாது. 1981ஆம் ஆண்டிலே எடுக்கப்பட்ட கணிப்பின்படி இலங்கையின் மக்கள் தொகை ஒரு கோடியே நாற்பத்தெட்டிலட்சத்து ஜம்பதாபிரத்தொண்டு (14850001). இப்பெருந்தொகை மக்களின் பெருப்பாலரன் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காக, காடுகளைப் பலியிடவேண்டிய நிலை தொல்நியுள்ளது. நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு வீதமான மக்களின் பிரதான எரி பொருளாக விளங்கும் விரும்ம மரமே; குடியிருக்கும் வீடுகளின் நிலை, கதவு, யண்ணல், தீராந்தி முதல் யளவும் மரமே; வீட்டுத்தளபாடங்களாக உருப்பெறுவதும் மரமே; இவ்வகையில் நோக்கும்போது நாள்தொறும் பல்லா யிரக் கணக்கான காட்டு மரங்கள் வெட்டி வீற்றுச்சப்படுகின்றன. அன்றியும் பெருகிவரும் சனத்தொகையின் உணவுத் தேவையை ஓரளவாவது தீர்த்தற்கு உருவாக்கப்படும் புதியபுதிய விளைவில்கள் காடுகள் அழிக்கப்படுவதால் உண்டாவனவே. வளர்ந்து வரும் மக்கள் தொகைக்குக் குடியிருப்பு வசதியளித்தல் மற்றொரு தலையாய் பிரச்சினை. அப்பிரச்சினைக்கு விளவு காண்பதற் காகவும் வேலை வாய்ப்பளித்து உணவுற்பத்தியைத் தூண்டுவதற் காகவும் ஆங்காங்கு குடியேற்றத் திட்டங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. இவை நாட்டானிய வகையிலே காடுகள் அழிக்கப்படுவதாற் பிறக்கின்றன. மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்திற்கேற்ப கிராமங்கள் வளர்கின்றன; புதிய புதிய நகரங்கள் தோன்றுகின்றன. அதனால், பலபல புதிய வீதிகளும் கட்டிடங்களும் உருவாகின்றன. இவைகளும் அருமந்த காடுகளைப் பலி கொண்டே எழுகின்றன. இவ்வாறான காடுகளின் அழிவு தவிர்க்க முடியாத தொன்றாயினும் தீர்க்கதற்கிண மற்றதெனவே கொள்ளுதல் வேண்டும். அஃதாவது வெட்டப்படும் மரங்களுக்கும் பதின்டாகப் புதிய மரங்கள் உண்டாக்கப்பட உவண்டும் என்னும் உணர்வு சிறிதுமின்றி அழிக்கப்படுகின்றன.

தீர்க்கதறிசனமின்றி நாட்டின் உயிர்நாட்யாக விளக்கும் காடுகள் அழிவறுவதனால் உண்டாகும் விளைவுகளோ பயன்கர மானவை. நாம் அடிக்கடி அனுபவித்த வரும் மின் வெட்டுக்கு அடிப்படைச் காரணம் காடுகளின் அழிவே என்றால், அது பலருக்கு வியப்பூட்டலாம். இம்மின்வெட்டு திடீரென நிகழ்வ தொன்றும்போது சங்கிலித் தொடரான நிகழ்வுகளின் கடைசி நிலை. காடுகளின் அழிவினால் மழை வளர்க்கும்போது அதனால், மின்னுறப்பத்தி பாதிப்படைக்கிறது. எனவே, மின்வெட்டு நிகழ்கிறது. காடு களில் உச்சிமீது இவைகள் கட்டபோன்றுபரந்துள்ளன. இவ்விலை களில் நாள்தோறும் நிகழும் ஆலையிரப்பும் மழைக்காரணிகளில் முகியமான தொன்றாக அமைகிறது. இதுஅறிவியளாளர் கண்ட கொள்கை. காடுகள் அழிவே, அழுதனைய மறையும் பொய்த்து விட, மின்வெட்டு நிகழ்ந்து கூத்துதொழில் உற்பத்தி குன்றுவதோடு, விவசாய முயற்சிகளும் பெரிதும் பாதிப்படைகின்றன. அன்றியுடைய காடுகள் மன்னானால் வளத்தினைப் பேணிக்காக்கும் காவலர் கள். பெருமழை பெய்யும் போது வேர்களை அவைகள் களாகக் கொண்டும் இவைகளைக் குடைகளாகப் பிடித்தும் மன்னானிப்பினைத் தடுக்கின்றன. வெபிற்காலத்தில் நிழல் பரப்பி மன்னின் ஈரவிப்புத் தன்மையைக் காக்கின்றன. கழிவுப் பொருள்களை மன்னுக்கு நல்கி, மன்னைச் செழிக்கச் செய்கின்றன. ஆக, காடுகள் அழிக்கப்படும்போது மன்னானால் குன்றுகிறது. உணவுச் சங்கிலியின் உற்பத்தியாக்கியாய் விளங்குவது தாவரமே. காடுகள் அழிக்கப்படுமானால், தாவரவுண்ணிகளும் தாவரவுண்ணிகளையுண்டும் விலங்குண்ணிகளும் அருகி, உணவுச் சங்கிலியும் அறுந்துவிடுகிறது. வணவிலங்குகளும் வண்ணப்பறவைகளும் படிப்படியாக மறையும்நிலை உண்டாகிறது. மரங்கள் குழலை மாசடையாமற காக்கும் பெருந்தொண்டுபுரிவன, மரங்களில்லையேல், ஒளித்தொகுப்பின்போது அவையுட்கொள்ளும் காபலீராட்சைப்பின் அளவு வளிமண்டலத்தில் மிகுதியாகும். அதனால், குழல் மாசடைந்து ஏவைய உயிரினங்கள் வாழுமிடயாத நிலை ஏற்படும்.

காடுகள் அழிவடைவதால் உண்டாகும் தீயவிளைவுகள் இப்போது கர்மமையாகவும் அழுத்தமாகவும் உணரப்படுகின்றன. காலங்கடந்த உணர்வாயினும் இது வாவேற்கப்படவேண்டியது. அரசுக் கலைஞர் நிறுவனங்களும் விழிப்புணர்வு பெற்று மரநடுகை இயக்கத்தில் உறுதியோடு ஊக்கமாகப் பலமுறைகளை மேற்கொள்வது பெரும் பேராகும். அரசுக்கார்புடைய வணபரி

பாலனப்பகுதி, ஏதிய புதிய காடுகள் உண்டாக்குவதில் ஆக்கள் செலுத்துகிறது முடிக்குரிய காடுகளைப் பாதுகாப்பதிலும் காடு களிலே கள்ளத்தனமாக மரம்வெட்டுவோர்க்குக் கடுந்தண்டனை வழங்குவதிலும் உறுதி பூண்டுள்ளது. பொதுமக்களுக்கு 'இப்பில் இப்பில்', வேம்பு, மா, பலா முதலிய பயனுள்ள மரக்கன்றுகளை வழங்குகிறது. தனியார் நிறுவனங்கள் சிலவும் பலவகை மரக்கன்றுகளைப் பொது மக்களுக்கு இலவசமாக வழங்குகின்றன. வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் பலவும் அடிக்கடி மரநடுகையில் அவசியம் பற்றி மக்களிடையே பிரசாரங்கள் செய்கின்றன. அதனால், பொதுமக்கள் மத்தியில் மரங்களின் அருமைபெருமைகளை உணரும் மனப்பாங்கு வளர்ந்து வருகிறது. இந்திலையிலே பொதுமக்களும் தம்மளவிற் சங்கற்பஞ்ச செய்து கொள்ள வேண்டிய தொரு சபதமுண்டு. "தவிர்க்கு முடியாத நிலையில் ஒரு மாம் வெட்டவேண்டிய நிலை வந்தால் குறைந்தது இருமரங்களை உண்டாக்கிய பின்னரே வெட்டுவோம்" என்பதே அது. மக்கள் தத்தம் காணிகளிலுள்ள சின்னங்குசிறிய இடைவெளிகளையும் விணாக்காது அவ்விடத்தில் வளர்த்தக்கதொரு மரத்தையாவது பயிரிடல் வேண்டும். மரங்களின் மேன்மைபற்றிய உணர்வு, பிஞ்ச மனங்கொண்ட பள்ளி மாணவர் மனத்திலும் பகுமரத்தாணிபோலப் பதிக்கப்படல் வேண்டும்; அவர்களும் மரநடுகை இயக்கத்திற் பங்குபெறத் தூண்டப்படுதல் வேண்டும். இவ்வாறு காடுகளை வளர்க்க முயற்சி செய்வது ஒரு தேசியப்பணி; எதிர்காலச் சந்ததியினர் சுப்பிரசமாக வாழ்வதற்கு நாம் தேடி வைக்கும் மூலதனம். ஆகவே, மூலதனமும் மூலவளமுமான காடுகள் செழித்தால் நாடு செழிக்கும். இதில் ஐயத்திற்கு இடமேயில்லை.

20

“நான் யாருமற்ற ஒரு தீவில் விழப்பட்டபோது...”
(கற்பண)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: பிரயாணமும் பிரிவத்துயரும்.
2. கப்பல் உடன்தது.
3. ஆழ்கடலில் எனது நிலை.
4. யாருமற்ற தீவையடைந்த எனது நிலை.
5. அத்தீவில் ஒருநாளாகக் கழித்த வகை.
6. முடிபு.

அவன்திரேவியாவுக்குச் செல்லுங் கப்பல், தறைமுத்தி விளைந்தும் புறப்பட்டது. என் தாய்நாட்டை விட்டுப் பிரியும் போது, என்னருமைத் தாயை விட்டுப் பிரிவதுபோலக் கலக்க முடைந்தேன்; கப்பவின் மேற்றட்டில் நின்று எனது தாயகம் வன் பார்வையில் மறையும்வரையும் பார்த்துக் கொண்டு நின் மேன். “ஓ! என் மரகதமணித் திருநாடே, நீயே என் உயிர். என் படிப்பு முடிந்த அன்றே, உன் பொன்னடியைத் தொழு ஜிடோடி வருவேன்.” என்று என் கலங்கிய மனத்துக்கு ஜூறுகள் கந்தேன். அதன் பின்னரே, பிரயாணத்திற் கவர்ச்சியும் யன் வெழுச்சியும் உண்டாயின.

ஆப்பொழுத காலை பத்துமணியிருக்கும். கப்பல் எவ்வளவிற் யாப் பெருங்கடலை மூடிக்கத்தனமாகக் கிழித்துக்கொண்டு, விரைந்து சென்றது. கரையிலே, தன் பல்லாயிர அவைக் கரங்களை மோதி, நுரைக்கக் கூர்ப்பரித்த கடற்கள்னி, நடுக்கடலிலே ஆஸ்தி நிலவு, அன்னை வடிவாய் விளங்கினால். நீல வானம், கப்பலை மையப் பொருளாகக் கொண்டு, பெருங்குடை போற் கல்ந்திருந்தது. ஆகவன் வான் அரங்கிலே, மெல்ல மெல்லப் பவனி வந்தான். சிறிது நேரஞ் சென்றது. தின்கரன் உச்சி வானையைடைந்து விட்டான். அவன் கதிர்ச்சளிலே வெம்மை ரிகுதியாயிற்று. தாங்கழுமடியாத புழுக்கம் வாட்டி வலத்தித்து. வெளி முகில்களைல்லாங் கருக் கொண்டு கார்முகிகளாயின. மத்யாகுசுகள் போன்று ஆகாயமெங்கும் அலைந்து திரிந்தன.

இடிமுழுக்கம் காதைச் செலிபடுத்தியது. பிரயாணிகள் எல்லோரும் கப்பிலிலுள்ள பெரிய மங்குபத்திற் கூடினர். பாட்டுவ கூத் துங் கலிப்புமாய் விளங்கிய கப்பலில் மாணப் பேருக்கூத் காணப் பட்டது. அடுத்த கணம் பெருமழுயோடு பெரும் புயற்காற்று மிகுந்த வேகத்தோடு கப்பலைத் தாக்கி உறுமியது. கப்பல் நிலை கொன்னாமல் வெறிகாரணப்போல ஆடி அலைந்தது; சமஸ்தா. மாலுமிகள் பெருமுயற்சி செய்துக் கப்பவைத் திசைநோக்கிச் செலுத்த முடியவில்லை. அடுத்த கணம் 'பாஸ்' என்ற பேரோசை கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 'நறநற' வென்ற சிற்றெராவிகள் எழுந்தன. கப்பல் உடைந்து மூழ்கத் தொட்டுகியது.

நான் கடவில் முழ்கியும் மிதந்தந் தத்தளித்து மரணவேதகள் யடைந்தேன்; 'இறைவா, இதுவும் உண்செயலா?' என்ற ஏங் கிணேன். ஆதரவொன்றைத் தேடிக் கைகள் அலைந்திமைந்தன. அந்தவேளையில் இறைவன் செயலால் ஏதோவொன்று கையிற் பட்டது. அதனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டேன். அது காற் றதிக்கப்பட்ட ஓர் இறப்பர் வளையம். எல்லையறியாப் பெருங் கடவிலே, கொங்கிப் புரண்டுவரும் அலைகளுக்குஞ் சீரிக்கிணந்து வருஞ் சுறாக்களுக்கு முடாக, அந்த வளையத்தினுதவியோடு மிதந்தேன்; அது எங்கு செல்லுமோ, எங்கு சேருமோ என்ற எண்ணத்துடனும் பயங்கர அச்சத்துடனும் மிதந்தேன்.

ஈற்றில் நான் ஒரு கரையில் ஒதுக்கப்பட்டேன். இறைவன் பெருங் கருணையுள்ளவன்; என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டான் என் நெண்ணி மகிழ்ந்தேன். மறைந்திருந்த பசியுந்தாகமும் என்னைச் சித்திரவகை கெய்தன. வெகு தொலைவி இவ்வள் காட்கடையடைந்து ஏதாவது பறித்து உண்சதற்குமுன் என் உயிர் போய் விடுமோ என்றெண்ணி வருந்தினேன்; பைத்தியக்காரணப்போல மண்ணை வாரி வாரிக் குவித்தேன். என்ன அதிசயம்! மனாஷ்ட புதைந்து கிடந்த தேங்காடியான்று வெளிப்பட்டது! தெளிகை மரம் இல்லாத தீவிலே தேங்காய் கிடைப்பது அதிசயமல்லவா? என்னைத் தன்மடியிலேந்தி இங்கொதுக்கி என் உயிர்காத்தித் கடவுள்ளனதான், நான் உண்பதற்காக எங்கிருந்தோ ஒரு தேங்காயையுங் கொண்டுவந்த கவத்தனோ! அந்தேங்காயைக் கூரியதொரு கல்லிற் குற்றி, இன்றைப் பருகினேன். அது தேவாயிர்தம் போல, இனித்தது. பிஸ்னர் அதனைக் கல்லிலே மோதியுடைத்துப் பருப்பையுண்டேன். என்னுடலில் மாண்டு போன வளிமை மீண்டது. மெல்லுமெல்லக் காட்டையடைந்து, நெடிதூயர்ந்து நின்ற மரமொன்றிலேறி, நவாதிசையும் நேர்க்கி னேன். அது ஒரு சிறு தீவிவங்கும் அங்கு மனித வாழ்க்கைக் னேன்.

கான எந்தச் சின்னமும் இவைகளையெப்பதும் தெரிந்தன. நானே அத்திலிலுள்ள ஒரேயொரு மனிதன் என்பதையற்றத்போது, ஏக சக்கரவர்த்திக்குரிய கம்பீரமும் பெருமையும் என்னை வந்தடைந்தன. அடுத்தகணம் குடிமக்களாற்ற சக்கரவர்த்தி உலகெங்கினும் இல்லையன்றோ எனவுணர்ந்தபோது, என்னால் வாய் விட்டுச் சிரியாமளிருக்கமுடியவில்லை. அந்தக் கசப்பான உண்மை புலப்பட்டபோதுதான் தனிமையென்னும் பயங்கரப் பேரிருள் என்னை முடிதி துண்புறுத்தியது. காட்டு விவங்குகளின் அபாயதி தினின்றுந் தப்பும் வகையறியாது தனித்தேன். அப்பொழுது தான் கற்கால மனிதன் உணவுக்கும் உடைக்கும் உறைவிடத் துக்குமாக எவ்வளவு துயருமந்திருப்பான் என்பதை அனுமானிக்க முடிந்தது. காட்டிலுள்ள பெருந்தருக்களிற் சில, காட்டிலுள்ள கனியஞ் சுமந்து நின்றன. முன்னர்க் கண்டு கேட்டறியாத ஆவை, நல்லனவோ நஞ்சுடையனவோ யாராறிவார்! அவற்றிற் பலவற்றைப் பறித்துச் கூவத்துண்டேன். காட்டாற்று வெளி எத்தை கண்ணி அழுதெனப் பருகினேன். அவ்வெளன்யில், மேற்கு வாரணத்தைக் குங்குமக் குழம்பால் வண்ணந்திட்டிக் கோவஞ்சு செய்து கொண்டு மாலை வந்தது. மனோகரமான அந்த மாலைப் பொழுதைக் கண்டுகளிக்க என்னால் இயலவில்லை.

காரிருளிலே காட்டு விவங்குகளிடந் தப்பி எவ்விதம் உயிர் வாழ்வேன் என்ற வினா, விகங்குபமெடுத்து என்னை அவைத்தது. இவ்வித ஏஷ்டநிலைகளிலே தான் மனிதனின் பகுத்தறிவு புதியன் காண முகவிக்கிறது. பட்டுப்போய் வீழ்ந்துகிடந்த நேரிய தடிகளை மும் பற்றிப் படர்ந்து கிடந்த காட்டுச் சொடிகளையுஞ் சேகரித்தேன். தனிமையாக நின்ற உயர்ந்த மரமொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதிற் பரங்குதிறை அமைத்தேன். அதன் பின்னர் தான் என்மௌம் குழமதியகைந்தது, மாலைமறந்து, இரவின்பேரிருளி குழவதற்கு முன்னாரே, எனது புதிய இல்லத்திற் குடியுகுந்தேன். அஞ்சனமையை அப்பிளிட்டாலோத்த பயங்கரப் பேரிருளிலே, திடுகுத் திடை எதுவுமே தெரியவில்லை. சீமே, காட்டில் வள விவங்குகளின் அட்டகாசம் தொடங்கியது, ஒன்றையொன்று தாங்குவதும் ஒன்றையொன்று பாரித்து உற்றுவதும் சிறுவதும் இரைவதுமாகப் பயங்கரப்பேராலி குழ்ந்தது. நான் பாதுவாப்பான இடத்தைத் தேடிக் கொண்டபோதிலும் பேர்ஸ்சத்தால் நடுங்கினேன்; திடுக்கிட்டேன்; வியர்த்தேன்; ஏற்றில் ஒருவாறு கண்ணயர்ந்தேன். காலை மலர்ந்தபோது கணவிழித்துப் பார்த்தேன். செய்பருதிக்கோளம் கடல்வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு, உலகை ஒளிமயமாக்க வெளிவந்தது. ‘காலையினம் பரிதி லீக்கி திருக்களிகே, நீங்கூடலோர் நெருப்பெதிரீ சேர்மணி போல்’

விளங்கியது மரத்தை விட்டிறங்கித் தீவைச் சுற்றிப்பாரித்து வரப் புறப்பட்டேன். நேரஞ் செல்லச் செல்லப் பசித்துண்பம் மிகுந்தது. உணவுதெடுவதற்காகக் காட்டினும் நுழைந்தேன். என்கையிலே கல்லும் பொல்லுமே ஆயுதங்களாக விவங்கின. வெகுசீக்கிரதி தில் ஒரு நீர்ச்சலையையடைந்துவிட்டேன். ஒருசிறு மிருங்கைத் தொட்டு வேட்டையாடிக் கொல்ல வேண்டுமென்ற விருப்புடல் மறைந்திருந்தேன். அப்பொழுது தன்னீர் குடிக்கவந்த முய லொன்று என்கற்களுக்கு இலக்காகி வீழ்ந்தது. என் ஆண்தம் சொல்லுந்தரமன்று கற்களைக்கொண்டு நெருப்புண்டாக்கி அந்த முயவிறைச்சியை வாட்டியுண்டேன். பசிப்பினி தனிந்தபோது பலபல நினைவுகள் படாந்தன. மேற்படிப்புக்காகப் பிரதாடு செல்லும் என்னறிசில் இடி விழுந்த விதமும் என் பெற்றேர ரைப் பற்றிய எண்ணமும் என் தாய்நாட்டு நினைவுகளும் ஒன்றுமின்பின் ஒன்றாக என் மனத்திரையிலே தோன்றி மறைந்தன.

இவ்வாறு பதினெண்நாட்கள் மனித சஞ்சாரமற்ற அத்தினிற கற்கால வாழ்வு வாழ்ந்தேன். பதினெண்நாடு நாட்களும் பதினெண்து யுகங்கள் போல எனக்குத் தோன்றின. ஒருநாட் காலையில் தீவின் அருகாக ஒரு கப்பல் செல்வதைக் கண்டேன். போன வழிர் மீண்டது போன்ற மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தோடு கல்லேன்; உடுத்திருந்த துணியை உரிந்து அசைத்துச் சைகை காட்டினேன். இறைவனின் மாபெருங் கருணையால் கப்பல் என்னை நோக்கித் திரும்பியது. கப்பல் மாலுமி என் கதையைக் கேட்டுப் பரிதா பப்பட்டான். அவனது பெருதனியால், மேற்படிப்புப் படித்துப் பட்டம் பதவியோடு திரும்பவேண்டிய நாள், ஆவ எவ்வு மின்றி என் தாயகத்தையடைந்தேன்.

21

கடற்கரையில் ஒரு பொன்மாலைப் பொழுது
(வருணனைக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:-

1. ஆரம்பம்: கடற்கரை இன்னதென்பது.
2. தொடுவானக் காட்சி
3. கடலும் அலையும்.
4. கடற்கரையில் கண்ட காட்சிகள்.
5. கடலிற கண்ட காட்சிகள்.
6. சூரிய அத்தமனாக் காட்சி.
7. முடிவு: சூரியன் மஜையும் இருங் குழிதலும்.

இந்து மாக்டல் கொஞ்சி விளையாடுங் காலி முகத்திடல், சன் தெருக்கடி மிகுந்த கொழும்பு மாநாளின் சுசல் தானம். அது மாலை வேளைகளில் உல்லாச புரியாய் விடும். ஒருநாள் மாலை அந்த உல்லாச புரிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்னும் வேட்டை என்னும் முளைத்தது. எனவே, அங்கே சென்று கலங்கரை விளக்கத்தின் அபவிலே படுத்தியுந்த கற்பாறை யொன்றிலே அயர்ந்தேன். மப்பு மாந்தாரமற்ற பொன்மாலைப்பொழுது மென் முறுவல் சிற்றி மயந்தியது. இன்றென்றால் சின்னஞ்சியு குழந்தை யாய் மாறி, மேனியெங்கும் அளைந்து மெய்ம்மறந்தச் செய்தது. இஸப்போதையில் மேல் வாணையும் கடலையும் நோக்கினேன்.

எதிரே கருநீலக் கடல் எண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பரந்து கிடக்கிறது. அறவினுக்கு எல்லையும் ஆழமும் காணமுடியாத வாறு போல இந்துமாக் கடலும் காட்சியளிக்கிறது. அந்தக் கடல் எல்லையிலே கடலும் நீலவானமும் ஒன்றையொன்று தழு விக்கொண்டு ஒன்றாய் விடுகின்றனவே! வானம் இது: கடல் இது என்று வேற்றுமை காணமுடியாத கொடு வானம், பென்னம் பெரிய வட்டத்தின் ஒரு வில்லாய் வளைந்து கிடக்கிறது. தொடு வானத்துக்கும் இக்கரைக்குமிடைபே பரந்த கடல்: அது பெரிய தொடு ஏழில் வீணையாய்க் கிடக்கிறது. வரிசை வரிசையாய் எழுந்து வரும் கலைகள் வீணை நரம்புகளாய்த் தோன்றுகின்றன. காற்று எனும் இசைப்புவவன் அவ் வீணை நரம்புகளை மீட்டு

இசையெழுப்புகிறான். கடல் வீணை பண்ணினை பொழுகிறது; இடைவிடாது ஆரவாரிக்கிறது. இவ்வெழிலினைப் பாரதிதான்,

“கடல்நீரும் நிலவானும் கைகேங்கும்; அதற்கிதற்கும் இடையிலே கிடக்கும் வெள்ளம் எழிலினை; அவ்வீணை மேல் அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை நரம்பினை அசைத்தின்பத்தை வடிக்கின்ற புலவன்; தும்பி, வணக்கடல் பண்பாடல் கேள்”
என்ற செஞ்சொற் கவியாககிக் காட்டுகிறான்.

கடல்வணை, அகண்டாகாரமான தணிமடியிலே அவைக் குழந்தைகளைத் தவழிட்டுச் சிரிக்கிறான். ஒன்றா? இரண்டா? எண்ணிலடங்காத அவைகள்! நடுக்கடவிலே அவை மெல்லவை களாய் நெளிகின்றன. பென்னம் பெரிய மலைப் பாம்புகள் நெளிந்து செல்வதுபோல அக்காட்சி தெரிகிறது. அவ்வைகள் கரையினை நோக்கி அணி நடை பயின்றி வருகின்றன. வரிசையாக முன்னேறி வரும் உயர்சாதி வெண்புரவிகளின் தவையாட்டம்போல அவை அசைகின்றன. அவை உயர் எழுந்தப் பாழ்ந்து இறங்கியும் புருகின்றன. உயர் எழும்போது வெண்பஞ்சத்திரங்கள் போன்ற வெண்ணுறுப்புறையைக் கக்குகின்றன. அதனால், கண்ணுாக்கெட்டிய தாரம், திட்டுத் திட்டாக வெண்ணுரை மிதந்து, துண்டு துண்டாக அறுத்தெறிந்து விட்ட மல்லிகைமாலை போலக் காட்சி தருகின்றது. அனிறியுன் கடற்கன்னி உடுத்திருக்கும் கருநீலப்பட்டாடையின் மீது இழைத்து அணி செய்துவிட்ட வெண்சரிகைக் கொடிகள் போவவும் விளங்குகின்றன. அனிறியும் வெள்ளிய அன்னக் கூட்டம் வினை யாடி வீழ்வதைப்போல் சுருண்டு சுருண்டு அவைகள் கரையை நோக்கி வருகின்றன. மலைபோலுயர்ந்து வெண்ணுரை கக்கி வரும் பேரவைகள் கரையை யண்மித்து விடுகின்றன. மிகப் பெரிய கடை நிறைய மூல்லை மலர்களை நிரப்பி அவைக்கரங்களில் ஏந்திக் கொண்டு கடல்மாது பூமாதேவியின் பாதம் களிலே தூவி அஞ்சலி செய்ய வருகிறானோ!

கரையைக் கழுவிச் சுத்தஞ் செய்த பின்னர், அவைகள் மீண்டும் கடலை அடைகின்றன. இந்திகழ்ச்சி ஓய்வொழுவின்றி நடைபெறுகிறது. அவைகள் கரையைக் கழுவித் தூய்மை செய்ததும், சிறிய சிறிய கண்டுப் பின்னைகள் புற்றினின்றும் வெளிவருகின்றன. அவை அந்தக்கரையிலே, எட்டுக்கால ஊன்றி, அங்கும் இங்கும் ஓடி வினையாடுகின்றன. அவற்றின் அடிச்சுவடு எட்டு இதழ் கொண்ட சின்னங்குசிறிய பூப்போல், அந்த சரமண்ணிலே பதிகின்றது. இப்போது அக்கரை அவுங்காரச் சித்திரவேலைப்

மாடு நிறைந்த வெண்பட்டுப்போலக் காட்சியளிக்கிறது. சிறு வாக் கண்டுப் பிள்ளைகள் தானா விளையாடுகின்றன! சிறுவர் சிறுமியரும் விளையாடுகின்றனர்; வேகமாகவரும் அவையினைக் கண்டஞ்சி ஒடு ஒதுங்குகின்றனர் சிலர்: “இந்த அகை என்ன சொய்யும்” என்ற தனியோடு அவையில் வீச்சைத் தாங்கி நின்று வள்ளிக்கின்றனர் சிலர்; தாய்தந்தையரின் எச்சரிக்கையையும் பொறுப்படுத்தாத, அடவிக்கிறங்கி அவைக்கருமிகளால் ஏற்றுக்கூட உருவடு புரவு மகிழ்ச்சிக்கின்றனர் சிலர். அதோ! சிறுமியர் அவை வந்து தோடாத எந்த நாம் எண்ணிய தூரத்தில், கரையிலே சிறநில் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர். தத்தம் கற்பண்ணக்கேற்ற வண்ணம் சிறநில் கட்டி முடிகிறார்கள். சிறுசோறு சுமைக்க வேண்டியதுதான்! அப்போது அவையாகிய குறும்புக்காரர் சிறு வாக் கிரிக்கிறான்; தனிப்பகுதிகளைப் பட்டுமொட்டாகப் போல உயர்ந்து பாய்ந்த ஏருகிறான்; மூரிக்கத்தனமாகக் கரையில் மோதுகிறான். அவ்வளவுதான்! மீணவர் வீசி எறியும் வலைபோலக் கடல்நீர் கரை யிலே நீண்ட நெடுந்தாரம் பரந்த செல்கிறது. பாவும்! சிறுமியரிடத்திய சிறநில் மாயமாய் மறைகிறது. சிறுமியர், அந்தக் குறும்புக்காரர் சிறுவனைத் திட்டுகின்றனர்; கண்ணக் கச்சிக்க கொண்டு வெம்புகின்றனர்.

கடலின் கடியமிழ்றில் அந்தபோடி வேராசிகள் வாழ்கின்றன. மல்திரிப்பேயே நடைபெறும் போராட்டம்போல, அவற் றிடையேயும் போராட்டம் உண்டுபோ ஆகி பெரிப்பவ சிறிய அறைந்த தாக்கச் சிறியவை துள்ளிப்பாய்கின்றன. அவை போகு வெயிலிலே மின்னற்றங்காவும் தங்கசிக்கடியாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. அக்கிட, தூரத்திலே வெண்ணிறப்பாய் விரித்தபட்டுக்கூடு, கடல் மடியிலே ஆடியசைந்து செல்கின்றன. அவை ஏருநிலக் கம்பளத்திலே குவித்து வைக்கப்பட்ட வெஸ்பஞ்சக் குவிபகுபோலக் காட்சியளிக்கின்றன. அந்த ஆழம் நெடுங்கடலிலே கட்டுமருசுகளில் மீணவர்கள் மனத்துணிவுடன் மீன் பிடிக்கச் செல்கிறார்கள். அவர்களைக்கண்ட என்மனம் ‘அவர் கூட தனியிலும் உழைப்பும் வாழ்க! வாழ்க!’ என வாழ்ந்துகிறது. இக்கொடுபால் பிரமாண்டமான கப்பல்கள், தழைமுறச்சுதுஞ்சு நுழைவதற்கான அனுமதியேண்டி வரிசையாய் மிதந்து தவங்கிடக்கின்றன.

இப்போது ஆதன் தொடுவான விளிம்பைத் தொட்டுவிடுகிறான். பரிபுரணமாக செம்பொற்குடம் போலவும், கூழிவாகதோரு தங்கத் தாம்பரங்கும் போலவும் அவன் தோற்றங்

கொள்கிறான்: பத்துக்கோடி ஒவ்வுமின்னலை ஒன்று திரட்டி உருசிகி வார்த்தை ஆக்கப்பட்ட முழுவட்டம் போன்ற காட்சிதருகிறான். அக்காட்சியைக் காணக் கண் கோடிவேண்டும்! இப்போது அப்பரிதி கோளத்தைச் சூழ்த்திருந்த படர்முகில்கண் தீப்பட்டெரிவன் போலத் தோன்றுகின்றன; நீலய்பொய்யையிலை மிதந்திடும் தங்கத்தோனிகள் போலவும் கட்டுரொளிப் பொற் கரையிட்ட கருஞ் சிகரங்கள் போலவும் எழில் கூட்டுகின்றன. அவ்வேளையிலே வாணமங்கை மஞ்சள் குளித்து முகமயினுக்கி வரும் அழகு தெரிகிறது; அடுத்த கணம் செஞ்சாந்து பூசி செவ்வண்ணப் பட்டுடூத்தி வரும் அழகு தெரிகிறது; அடுத்தகணம் பலபல வண்ணப் பட்டுடூத்திவருங் கோலம் தெரிகிறது. அவன் தனிச்சம்பளத்தையும் கடல் என்ற கண்ணாடியிற் கண்டு கணிந்தான் போலும்! கடல், வானின் வண்ணக் கோலங்களைக் காட்டி மினிர்கிறது.

செம்பருதிக்கோளம் தொடுவானத்தில் அனுங்குவாகக் கணந்தோறும் மறைந்த கொண்டிருக்கிறது. வட்டந்தின் பாதி மறைந்த நிலையிலே கடவில் முளைத்தெழுந்த அபூர்வமான செந்தாமலர் போலத் தோன்றுகிறது. இப்பொழுது ஆதவன் முறிறாகக் கடல் மடியில் மூழ்கிவிட்டான். என்றாலும், அவனது ஒளிக்கருக்கின்ற வானிலே வண்ண வண்ண ஒவியங்களைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. காலம் கணமும் நில்வாது ஒடுக்கின்றது. இப்போது இருள் மெல்லென வெளிப்பட்டுக் கடவிலும் வானிலும் கணிகிறது. இருளின் ஆட்சி தொடங்குகிறது. அந்த இருளிலே ஏும் கடவின் வெண்மை மங்கினிடவில்லை; கடவின் ஆர் வாரம் குறைந்துவிடவில்லை,

அச்சில் வருவனவெல்லாம் இலக்கியமா?
(விமர்சனக் கட்டுரை)

ஆறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: நாளிக வளர்ச்சியில் அச்சியந்திரக் கண்டு பிடிப்பு ஒரு மைற்கல்.
- 2: அச்சியந்திரங்களும் நூல்களின் பெருக்கமும் — குறிப்பாக இலக்கியக்கள்.
3. இலக்கியப் பேரினவையில் அச்சில் வரும்நூல்களின் தன்மை.
4. நல்லிலக்கியங்களையும் ஏனையவற்றையும் இளங்கானும் வழி.

தீந்தனைத் திறன் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில், ஆதிமனிதனி தன் விழுமிய எண்ணங்களைச் சுடுகளிலே ஏழுத்தான் தொன்று எழுதினான். இம்முயற்சி, உண்மையிலே அறிவுக் கருவுலங்களை நிலைபெறுவதையவாங்கி, செய்து ஆரம்பமுயற்சி. அத்தகைய சுடுகள் விரல்கிட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலகுக்கே கிடைத்தன, அதனால், மிகச் சிவரி பயன்டைய, மிகப்பலர் அறியாகமையிருளில் ஆழ்ந்த கிடந்தனர். அந்த அறியாகமையிருளை யாற்றும் அற்புத சத்திவாய்ந்த ஆதவங்கள் உதித்தது அச்சுப்பொறி எனவாம். அந்த அபூர்வமான எந்திரம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதும் ஏடுகளாய்கிடத்த அந்நூல்கள் பெருந்தொகைக் காகிதநூற் பிரதி கணாக வெளியத்தன; பலரது அறிவுப்பசிவைத் தீர்த்தன. அதனால், மனிதனின் அறிவு வேகமாக வளரத் தொடங்கியது. எனவே, இதைப் நாளிக வளர்ச்சிப் பாதையிலே குறிப்பிடத் தக்கதெந்தரு மைற்கல். அச்சுப்பொறி எனில் அது மிகவுமாகாது.

ஆறிப்புக் குருவான் அச்சுப் பொறிகள் காலப்போக்கினே அதிசயிக்கத்தக்க பலப்பல மாற்றங்களைப் பெற்றன. விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் நவநவமான உதித்திருவைகள் புகுத்தப்பட்டு நவீன மயப்படுத்தப்பட்டன. இதனால், சில நூல்களிலே ஒரு நூலின் பல்லாயிரக்கணக்கான நூற்பிரதிகளை அச்சிட்டு வெளிக் கொண்டுகூடியநிலை சித்தித்தது. இந்நிலையால் இன்று உலகெங்கனும் ஒரு நூலிலே எத்தனை புத்தகங்கள் வெவ்வகுகின்றன எனக்

கணக்கிடுவது, கடற்சரை மன்னாலே கணக்கிடும் ரூபத்தி போகுறது. இத்தகைய நல்ல அச்சுப் பொறியில் கோத்தாலும் பயத்தைப்பட்ட அறிஞர்களிட பகடப்படுவதாலும் பதத்தை நாம் கூட பல்கிப் பெருகிவிட்டன. இலக்கியத் துறையிலும் ஒவ்வொரு மொழியிலும் புற்றிச் சல் போலப் பலபல கூடுதல் கெள்வது கிண்ணன. அவ்வாறு வருவனவெல்லாம் கணமயான இலக்கியங்களா என ஜூன்கொள்ள வேண்டியநிலை உண்டாகிவிட்டது: காக்காய்ப் பொன்னையும் மாற்றுவார்ந்த நங்கத்தையும் இனங்காணவேண்டியநிலை உருவாகி விட்டது.

இன்ற எது தமிழ் மொழியிலே சிறுகதை, தாவுக், நாடகம், கவிதை, காவியம் முதலிய இடுகோரளை இலக்கியமுயற்சிகள் மேற்கொள்ளபடுகின்றன. ஆகவெய்க்கலாம் நாம் வடிவு பெறுகின்றன. இலக்கியம் என்றும் பொன்முகாம் பூசப் பட்டு மக்களை மயக்குகின்றன; மக்கள் மயக்குகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் படித்துத் தகிஞரிதார்கள். குமிக்குத்தை காக்காய்ப் பொன் என்பார்கள்; காக்காய்ப் பொன்னைத் தங்கம் என்பார்கள். அதனால் வாசகரிடையே தகைதடுமாற்றம் என்னும் வியாதி பரவத் தொடங்கிவிட்டது. அதனால், ஏச்சிக் வருவனவெல்லாம் இலக்கியங்களா என ஆராய வேண்டியநிலை உண்டாகிறது.

“விழுமிய கருத்துக்களை, நல்லுணர்வுகளை, வெளிப்படுத்துவனவாய் எக்காலத்திற்கும் பயனிப்படுமாறு பாட்டாலோ உரையாலோ செய்யப்படுவது செய்யுத்; அஃதாவது இலக்கியம்” என்பது நாவரை சோமந்தர பாரதியாரின் எழுத்து. “மக்களுக்குக் கவர்ச்சி அளிப்பது எதுவோ, அதையே சிறந்த இலக்கியம் எனக் கறல் இயலாத. இலக்கியத்தை ஒடுக்கபோத, அதன் விழுமிய உணர்ச்சி, சிரிய கற்பகை, அழகிய வடிவம் ஆகியவற்றைப்பற்றி ஆராயவேண்டுமேயன்றி, மக்களின் உண்ணங்கவுரும் நூல் என்னும் காரணம் பற்றிப் போற்றுதல் கடாது” என்று கறுகிறார், பேரற்றுர் மு. வரதாராஜ அவர்கள். “இலக்கியம் எவ்வாறு வாழ்கிறோம் என்பதைப் படம்பிடுத்துக் காட்டாத, எவ்வாறு வாழ்வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவது வாய் அமைதல் வேண்டும்” எனகிறார் வேறோர் அறிஞர்: இவர்கள் உற்றுக்கைள் ஆராயும்போது உண்மையான இலக்கியம் எத்தகையதாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை அறிதல் இயலும். மனித வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு இக்கியம் எழுகிறது. இலக்கியம் புகைப்படம் போற்றுதலும் உண்ணபடி காட்டுவதுறு. மனித வாழ்வின் பலபல சேரங்கள்

—

கணமும் சீரில் ஏற்பகுதியாகக் கூடுமாடுத்தி, கூற மாற்றுவத் வாய்னாக நாம் எனுபவித்திராத் பக்வேற உணர்வுகளை எனுபவிக்கும் வள்ளுவதை காட்டுவதே நல்லிகையியம்.

இன்று சிறுக்கத்தனும் நாவல்வழும் கல்கத்தனும் புதுக்கியோத் தனும் நாடங்களுமே பெரும்பாள்ளமொராகி இலக்கியகிள்ள என்ற எண்ணப்படுகின்றன, மனிதன் மனப்பகுதியமுடையவன், அவனது பலவினத்துக்கு இசைறைப் பெருக்கியங்கள் அட்டமளிக்கின்றன. மனிதப்பகுதியின்றிராமச்சுவைமுதலிடம் பெறுகிறது. முக்கியமாக இனாயத்தலமுறையினர் இதனைப் பிரும்புகின்றனர். அதனால், இக்கால வார, மாத இதழ்களில் வெளியிடும் நாவல், சிறுக்கத் துறவியனவற்றில் சில, அமச்சுவையைத் தாங்கு வேணவாய் அமைகின்றன. ஒழுக்கம், பண்பாடு துறவியனவற்றை ஒருபுறமொதுக்கி, மேஜாப்படு முறையைத்தழுவி 'எப்படியும் வருமா' என்ற கொள்கையைப் பகுவாக்கி இக்கியங்கள் படைச் சப்படுகின்றன. வேறுசில ஏடுத் தச மற்ற மாடிவிழுப்பால், வாழ்க்கையை ஒதுக்கியிட்டு வேறுங்கறப்பகுவுகளைச் சுடப்படுகின்றன. இன்னுஞ் சில பகுவகாஸப்பவைச்சிட்டுக் கொல் சமாவை நிறுவுக்களை மேலோட்டமாகி காட்டுகின்றன. எந்திருவுள்ளின் தாக்கம் குறையுதய அவையும் காலின்றன. இங்கெல்லாவையும் காலத்தை வென்று நிகழ்த்துகின்றங்களும் கடிப் பெறுகின்றன. ஆயினும் அஞ்சிக்குப் பற்றுப்பாட்டத் தோற்று அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தரமான இயக்கியங்களுடுத்தோன்றுகின்றன, அவை உணர்விகளாகி உள்ளதை கூட்டுப்படுத்தி உயர்த்துகின்றன; கணத்துக்குக் கணம் மாற்றுவதையும் வாழ்வுப்பிரச்சினைகளையும் பொருளாதாரச் சிக்குவதையும் உறவு முறையில் நிகழும் விகந்பகுதையும் உயக்கியமுறையில் ஆராய்ந்து வாழ்வுக்கு விளக்கமளிக்கின்றன. இத்தகைய இயக்கியப்பகுதைப்புக்கள் சமுதாயத்தை நல்வழியில் ஆற்றப்படுத்துவதனால் வாய் அகமையும். இவ்வாறான இயக்கியங்களையே பகுப்பாகி கூட்டப்படுத்துவது என்கணக்கடியிட்டால், வாரதானும் வேறு வழியின்றி அவற்றைப் படித்துச் சிற்கித்துச் செபற்படுத் தகுதி பெறுவான். சமுதாயமும் இயக்கியத் தகுமயிலே குரோக்கிய மான ஒரு நிலையிக்கைப் பெறும்.

எனவே, வாரதக் தரமான இயக்கியம் எது, தரமாற்ற இயக்கியம் எது என இயக்கண்டு படித்துக் கேள்கிறும். அதிலே வருவதையென்னால் இயக்கியங்களாக என்ற உணர்வுபெறுவேண்டும்.

மனிதனை உருவாக்குவதில் விளையாட்டின் பஞ்ச
(விளையாட்டுக்கால கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம். விளையாட்டும் வேலையும்.
2. விளையாட்டின் வகைகளும் பண்பும்.
3. போட்டி விளையாட்டுக்களும் அவற்றின் பண்பும்;
மனிதனை உருவாக்கும் முறை:
4. உடற்றுறுதி அளித்தல்.
5. நேரமையையும் தியகமளப்பாக்கையும் வளர்த்தல்.
6. வெற்றியையும் தொல்லியையும் சம்பாக மதித்தல்.
7. குழந்தை மனம்பாங்கு உண்டாதல்.
8. முடிபு. (தொகுப்பு)

இன்றுள்ள கல்வித்திட்டத்தில் விளையாட்டுக்களை தனித் திறப்புடைய ஓரங்கமாக விண்ணக்கின்றன. ஏட்டுக் கல்வி, செப்குமிக்ராக் கல்வினப்பளவுவற்றிற்கு எத்துணைச்சிறப்புக்கூடோ. எத்துணைச் சிறப்பு விளையாட்டுக்களுக்கும் உண்டு என்று கல்வித் திட்டம் வளியுறுத்துகிறது. அன்றியும், கல்விச் சாலைகளிலே மாண்பாக்கர் மனத்தைப் பெரிதும் வயர்ந்துள்ள துறையும் அதுவே யாகும். ஒடிய விளையாடுவதில் நாட்டம் கொள்ளாத குழந்தை களிடஞ்சு சில குறைபாடுகளுள்ளன என்பது உண்பிப்பினால் வல்லார் கண்ட முடிபாகும். கல்விச் சாலைகளிலே விளையாட்டு நேரமே மற்றெல்லா நேரங்களையுமில்லை மனமகிழ்ச்சியுஞ் சறுக்கறப்பும் வாய்ந்ததோர் இன்பப் பொழுதரக்க காட்சியளிக்கிறது. எனவே தான், மனமகிழ்வோடு தங்களிச்சை கொண்டு, வெளிக்கிற வாகச் செய்யப்படுவது விளையாட்டுடென்றும் பரிபூரண விருப்பின்றி, ஓரளவு சிரமத்தோடு செய்யப்படுவது வேலையென்றும் எண்ணப்படுகிறது. அதனால், எந்த வேலையும் மனமகிழ்வோடு சிரமமின்றிச் செய்யப்படுமானால், அது விளையாட்டாகிறது. எந்த விளையாட்டுந் தன்னிச்சையின்றிச் சிரமத்தோடு செய்யப் படுமானால் வேலையாகிறது;

விளையாட்டெந்த கூறும்போது ஏதற்குரிய சில சிறப்புப் பண்புகளை நாம் அவதானித்தல் வேண்டும். மணமலர்ச்சியோடு இவகுவாகச் செய்யப்படுவது மரத்திருமல்ல, அது உடலுறுப் புக்களுக்கு உரமளிப்பதாயும் அமைதல் வேண்டும்: குழுமதை பிலோ தனிமுறையிலோ போட்டியுணர்வு நிலவுதல் வேண்டும்; இத்தகைமைகள் நிறைந்து, விதிவளினாலே நெறிமுறையாக அமைக்கப்பட்ட விளையாட்டுக்கள் எல்லா நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. கிளித்தட்டு மறித்தல், கெந்தியடித்தல், கிட்டியடித்தல், சடுகுடு முதலிய சுதேச விளையாட்டுக்கள் நம் நாட்டிற் பெருமையுடன் விளையாடப்படுகின்றன. ‘கிரிக்கட்’ பற்றாட்டம், உதைபந்தாட்டம், மெஸ்பந்தாட்டம், வலலப்பற்றாட்டம், கரபந்தாட்டம் முதலிய பலவகைப் பந்தாட்டங்களை எல்லாம் மேலைத்தேச விளையாட்டுக்களெனப்பட்டு மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன. இவ் விளையாட்டுக்கள் யாவும் திறம்பட அமைக்கப்பட்ட இரு வேறு குழுக்கள், ஒன்றையொன்றைத்து வெல்ல முயலும்போதே பெரிதஞ்சிறப்படைகின்றன. இம்முயற்சி விளையாட்டுப்போட்டி எனப்படும்.

போட்டி விளையாட்டுக்களில், ஒருக்கு நன்னிதிக்குப்படிவ எதிர்ப்பதிற் காட்டும் வேசமும் திறமையும் ஈட்டும் வெற்றியும் மாத்திரமல்ல, எதிர்க்கும் எதிர்ப்பைத் தாங்கிப் போராடும் மண்பும் கணிக்கப்படுகின்றன. போட்டியிடும் போது ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் வெற்றியே குறிக்கோள். அக்குறிக்கோளையடைவதற்குத் தப்புவழிகளைப் பின்பற்றுதலும் மாற்றுக் குழுவினரை வெறுத்துப் பொறாமைப்பட்டுக் கோபங்களைக்குதலும் இழுக்காகும். இவ்வித சீரான போட்டி விளையாட்டுக்கள், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பலவகை அமைப்பட முறைகளுக்கேற்ப விளையாடப்படுகின்றன. அன்றியும், ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டை எதிர்த்துப் போட்டியிடுதலுமிருக்கு. உலக நாடுகளுக்கிடையே நடைபெறும் உதைபந்தாட்டப் போட்டியும் இங்கிலாந்து, அவுட்பிரேவியா, இந்தியா, மெற்கிண்டியதீவுகள், பாகிஸ்தான், இலங்கை என்பவற்றுக்கிடையே நடைபெறும் ‘கிரிக்கட்’ மோட்டிகளும் உடைப் பிரசித்தமானவை. பண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, கிரேக்க நாட்டிலே கிரேக்க வீரரிடையே நொழுறி வளர்ந்த ‘இலிம்பிக்’ விளையாட்டுப் போட்டி உலக நாடுகளாற் போற்றப்பட்டு, சாலத்துக்குக் காலம் பல பக்கங்களில் நடைபெற்று வருகிறது. இவ் விளையாட்டுப்போட்டி களிலே உலக நாடுகள் நாடிக்குத் தாபிக்குத் தாத்துக்கு கிலை உலக சாதனங்களைக் கற்றாடுகளுக்கு கழியாப் புகலைக் கொடுக்கின்றன.

வினாயாட்டுப் போட்டியளில் பங்குகொள்ளும் வீரர்கள் நடவடிக் கிணவாடுகளை அவர்களின் இருத்தம் தூப்பும் கூற்று இச்சோட்டமுஞ் சுற்றுப்பட்டுகிறது. எதனால், செய் முயனால் இரண்டின் சிற்றிகிறது. டட்டெங்குமுள்ள தலை நார்க்கு நொழிரப்பட்டு வழுக்கட்டிகிறன. நிமிஸ்ந்த முத்துக் கூற்று மார்புற் தின்னியிப் போக்கஞ்சும் அளவளவான் பிற அங்க ஏழப்பும் காப்புக்கப் பெற்றுக் கட்டுறுதியும் வணப்பும் நிறைந்த ஒத்துக்காடு, நோயற்ற வாழ்வு வாழ்முடிகிறது. இவையளவேற் றப் பின்னாயாட்டுப் போட்டிகள், வினாயாட்டு வீரர்களுக்கு உட்கி எம்ப்ரதமாக இயிக்கும் உயிரிய பரிசுகள்.

இவைக்கவான் டட்டிரப்புக்கூடும் மாத்திரமன்றி, உணப்புவன் என் பலவும் வினாயாட்டுப் போட்டியாக வினாக்கிறன. தன் திருமை கெளிப்பட வேண்டும்; நானே பஸராற் புகழப்பட வேண்டும் என்ற மனிதன் ஒவ்வொருவனும் என்னுவது இயல்லே. தனிக்கூம் மற்றத் தகுமமாற்றுவது மிக அந்த. ஓதுவையான வேண்டகளிற் காணப்படும் தனிக்கூலமறப்புற் தியாக மதுப்பாளிக்கமயும் வாழ்க்கையிற் பெறக்கூடிய இருபெரும் பேரு கூடாம். போட்டி வினாயாட்டுக்களிலே, நான் குழுவின் ஒர் குழுத்தைக்கறும் தன் குழுவின் வெற்றியே தன் வெற்றி பெற்றும் ஒவ்வொருவனும் குதுகி வேண்டும். இவ்வளவில் ‘நான்’ என்ற கூதை என்னைம் மறைந்துவிட, நமத குழு என்ற பொதுதலமே மேம்பட்டு நிற்கிறது. நமத குழுவின் உயிரிழைகள் ஒவ்வொருவனும் நன்ற கொள்கைகள், என்னைப் பாக்குகள் குபியற்றறத் தடத் தியாக்கு செய்யவேண்டி ஏற் படுகிறது. இப்பகுபே வாழ்க்கையில் அவனை நல்லதொரு குடிபதியாக்கி மேல்கை அளிக்கிறது.

‘குறிக்கோளின் சிறப்பு குறிக்கோளை குடையும் வழிகளின் சிறப்புக்கேயே பெரிதற் தங்கியிருக்கிறது’ என்ற மேற்கோள் வினாயாட்டுப் போட்டிகளுக்கும் பொருந்தும். வெற்றியே வினாயாட்டுக்கு குறிக்கோளாயிலூம், அது நேர்க்கொள் வழியிற் பொறப்பட்டதாயிருந்து வேண்டும்; அழுகாறினாற் கோபன் கொண்டு எதிரிகை மதியாமல் வஞ்சலை வழிகளைக் கூயாண்டு சட்டப்படாததாயிருக்கி வேண்டும். அப்போதுதான் வெற்றி உண்மையான விளைமதிப்பரிய வெற்றிபாக மதிக்கப்படும். வெற்றி சிறப்புக்கூடும் பெண்ணிலூம் குதுகிலூம் பார்க்க வினாயாட்டுக்குரிய இறுதிப்புகளைப் போற்றுகி அது சிறப்புக்கூடும். இல்லீணாயாட்டுப் பாளிகளே வாழ்க்கை வழிகளாகின்றன,

வெற்றியைக் கண்டு மனம் மிகக் களித்து ஆரவாரித்தலுந் தோல்வியைக் கண்டு துக்கந்தாற் சோம்புகலும் மனத்தினி சம நிலையற்ற தன்மையையே காட்டும். வெற்றியையுந் தோல்வியையுஞ் சமமாக மதித்த இரண்டிடத்துஞ் சிரித்து மகிழ்பவனே உண்மையான வீரன். இவ்வித பண்பே வாழ்க்கையிற் சகிப்புத் தன்மையாய், ‘இடுக்கன் வருங்கால் நகும்’ பண்பாய் வளர்கிறது. எனவே, உள்ளத்தைத் திருத்தி, நற்பண்புகளை விதைத்து வளர்க்கும் நல்லேருமுவனாகவும் விளையாட்டுப்போட்டி விளங்குகிறது.

“வாழ்க்கை மலர்க் கோலையன்று; மேடு பளினம் நிரம்பிய மலைவழி” என்று சான்றோர் கூறுவரி. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலுந் தின்றினம் பயபல போட்டிகளும் இன்னல்களும் எதிர்ப்படுகின்றன. அவற்றையும் விளையாட்டுக்கள் போலக் கருதி வெல்ல முயல்வேண்டும். அவற்றை வெல்லமுடியாது. தோற்றாலும் கட்ட, மனந் தளராது மனமலர்ச்சியோடு மேலும் முயலுதல் வெண்டும். சூழ்ந்தைகள் விளையாடும்போது எதிர் பாராதவிதமாக ஒருவரையொருவர் தாக்கிச் சண்டையிடுவரி; அடுத்தண்மை சமாதானம் ஆடைந்து சேர்ந்து விளையாடுவர். அவர்களிடையே “சள்ளட உண்டு; ஆனாற் கோபமில்லை”. இதுவே குழந்தைப்பண்டு. இக்குழந்தை மனத்தையை வளர்த்து வாழ்க்கையை வளம்படுத்துவது விளையாட்டுப் போட்டியே. இச்சீரிய பண்பு வாழ்க்கையிற் கைகூடி விட்டால் வாழ்வு கவர்க்கமாகி விடுமா?

விளையாட்டு, சமுதாயத்திலே பிரிக்கமுடியாத ஒரு அங்கமாக அமைந்திருக்கிறது. அது மனிதப் பண்புகளையுஞ் சமுதாயப் பண்புகளையும் வளர்ப்பதோடு, உறுதிபெற்ற உடலையுந் தந்து ஒவ்வொருவனையும் முழுமனிதனாக்குகிறது; வனமான சீரிய வாழ்வுக்கு வேண்டிய நற்பண்புகளைப் பயிற்றிப் பண்படுத்தி விடும் நல்லதோராசாணாக விளங்குகிறது.

24

கல்விச் கற்றுலர்வும் அதன் பயன்களும்
(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:-

1. ஆரம்பம்:
2. கல்வி சம்பந்தமான கற்றுலா தீந்துமைக் குரிய காரணங்கள்.

காரணங்கள்:

3. பாடசம்பந்தமான அறிவை மனத்திற் பதித்தல்.
4. சமூகத்தோடு உறவுபடல்.
5. இலக்கியப் பயன்கள்.
6. மாணவர்களின் யோறுப்புணர்வு ஏற்பாடல்.
7. ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் உளப்போக்குகளை அறிதல்.
8. கற்றுலாவுக்குமுன் அறியவேண்டியவை.
9. குடிபு (தொகுத்தல்).

குன்றதோறாடிய குமரன் கோயில் கொண்ட குதிர்காமதி திற்கு எனிமைக்கோலம் பூண்டு, ஆனந்த பரவசத்தோடு செல் கிணறனர் பக்தரீகள்; மடு மாதாவைப் பணிந்து போற்றிசெய்ய வும், பாதபநிகய மலையின் அடிச்சுவட்டைத் தரிசிக்கவும் செல் கிணறனர் பல்லாயிர மக்கள். அவர்கள் எல்லாரும் பக்தியை இலட்சியமாகக் கருதிப் பிரயாணஞ்சு செய்கின்றனர். செல்வப் பெருமக்கள் ஒய்வுகாலங்களிற் பலபல இடங்களைப் பார்க்கச் செல்கின்றனர். அவர்கள் புதுமை விழைவு குறித்துப் பிரயாணஞ்சு செய்கின்றனர். இவ்விதம் அவரவர்கள் கொண்ட குறிக் கோளினாற் பிரயாணங்களையும் பலவகையாகப் பிரிக்கலாம். இவ்வகையினாலோன்றே மாணவர்களின் கல்வி சம்பந்தமான கற்றுப் பிரயாணம்.

பிரயாணங்களின் உயர்வைப்பற்றி, பேச்மன் என்றபேததை “இனமையிற் கல்வியும் முதுமையில் அனுபவமும் பிரயாணத்தாற் கிடைக்கின்றன” என்று கற்றியுள்ளார். இனமையிற் கல்விபெற அனைத்து உயரிய சாதனங்களுடெளான்று கல்வி சம்பந்த

மாண சுற்றுப்பிரயாணமாகும். நாலு சுவரிகளுக்குக்கே, 'சித்திரப்பாவையின் அத்தக அடங்குக்' கல்வி பயிலுவதனால் ஒரு மாணவன் பூரண அறிவைப் பெறுதல் முடியாது. புத்தகப் பூச்சிகளாய், கிணற்றுத் தவளைகளாய், நாட்டுவளப்பமறியாது, கல்லூரியே கதி மோட்டுமென எண்ணுவதனாலும் அறிவு வளராது. இந்த நூற்றாண்டிலே விஞ்ஞானம், அறிவு வளர்ச்சிக் கான பல அரிய சாதனங்களை அளித்துள்ளது. வாணோவி, தொலைக்காட்சி, பேசும்படம் என்பன அவற்றிற்கு சிறந்தன. இவை எவ்வாவற்றிலும்குறித்தாய், உண்மைகளைத்தீர்ப்பியே காட்டி, அவற்றை அனுபவமாக மாற்றி அறிவாக மலரச்செய்வது கல்வி சம்பந்தமான சுற்றுப்பிரயாணம். அதனால்தான், காட்சிமுறை உண்மையான அறிவிற் பெரும்பகுதி சித்திக்கிறது எனக் கருகின்றனர் உள்ளாற் புலவர்.

பெருமளவிற் காட்சி தொழிற்படும் பாடங்கள் புளியியல்: வரலாறு, தாவரவியல் முதலியன், புளியியலும்வரலாறும் மிகுந்த தொடர்புடையவை. புளியியலைத் தாயெனில், வரலாற்றை அதன் குழந்தையென்னாய். பூமியின் இயற்கையைமூந் தட்டு வேப்ப நிலைமாந்தங்க்கும் மனித சுறுதாயத்தைத் தாக்குகின்றன. அந்தத் தாக்கத்துக்கியைய அவன் வாழ்கிறான். அந்த வாழ்க்கை வரலாறே சரித்திரம் என்பபடுகிறது. வகுப்பறந்திலே தேசப்படங்களின் துணைகொண்டு புளியியலைக் கற்கமுயலும் மாணவன் எவ்வளவு திறமையோடு கற்றாலும் உண்மையறிக்கையைப் பெற்றாட்டான். ஏனெனில், அவன்றிவு அனுபவத்தோடொடொட்டு மலரவில்லை. 'லக்ஷ்மானா' நீரிழிச்சியின்சாரத் தீட்டக்கத்தியா அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட மகாவளி அபிவிருத்தித் திட்டத் தையோ, 'விக்ரோஹியா', 'மதுராஸா' திட்டங்களையோ நேரிற கண்டுள்ளாத மாணவன் அதன் அமைப்பைப்பற்றி எத்தனை விளக்கப்படங்கள் வரைந்து கற்றாலும் உணர்மாட்டான். அவனிதமே பண்டாரவளை, இயத்துலைபோன்ற இடங்கள் காத்து உள்ளங்களாக விளங்குவதற்குரியகாரணங்களை அவனிடங்களைத் தரிசியாதவன் உயர்ந்துகொள்ளல் முடியாது. போலந்துவை, சிகிரியா, தம்பதேவியா, கோட்டை என்பன ஏன் காலதிதுக்குச் சாலம் தலைநகரங்களாக்கப்பட்டன; கண்டியாச அந்தியர் தாம் மாதிக்கத்துக்குப்படுத்துவது ஏன் கடினமாயிருந்தது என்பதை போன்ற விளாக்களுக்கு விடைகாண வேண்டுமானால் அந்தந்த இடங்களைக் கண்டு அவற்றின் நிலையத்தை அறிதல் வேண்டும்; சோழ மன்னர்களின் தொடர்பினால், இலக்கையிச்சிகளைவளர்ச்சி யிலேற்பட்ட மாற்றங்களை அறியவேண்டுமானால், பொறுப்பு கவுசி சிவங்கோவிலைக் காணக்கேண்டும். தாவரவியல் கற்கும்

மாணவரிகளுக்கு, கல்லூரி ஆய்வுகட்டங்கள் உதவிபுரிவதிலும் பாரிக்க, பேராதனை, கக்கலை என்னுமிடங்களிலுள்ள தோட்டங்கள் மிகப் பெரிய ஆய்வுகடங்களாய் விளங்கி உதவிபுரிகின்றன. நேரிலே இடங்களையும் பொருள்களையும் கண்டறிவதாலே, அவை பசுமரத்தாணிபோல் ஆழமாகவும் கலபமாகவும் மத்திற் பதிகின்றன.

“நற்றுப்பிரயாணங்கள் செய்யும்போது, பல சமுதாய மக்களுடன் தொடர்புகொள்ளவேண்டியறிலை ஏற்படுகிறது. அவரிகளுடன் பழகுவதனால், அவரிகளது பழக்கவழக்கங்கள், பண்டுகள், மொழி, கலை, கலாசாரம் என்பனவற்றை அறியமுடிகிறது; அவரிகளுடன் எம்மை ஒப்பிட்டு, எம்மைத் திருத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிட்டுகிறது; அன்றியுஞ் சமுதாயத்தைப்பற்றிய அறிவுவளர், பரந்த மனப்பான்மை அரும்புகிறது. இலங்கையின் இன்றைய பொருளாதாரநிலை என்ன? அதன் அடிப்படை யாது? எதிர்காலத்தில் எவ்விதம் இலங்கையின் இயற்கைச் செல்வங்களைப் பயன்படுத்திப் பொருளாதார விருத்தியை உண்டுபங்கண்வாம் என்பன போன்ற நுட்பங்களை உணர்வதற்குச் சுற்றுப்பிரயாணம் போன்ற நல்வாசியின் இல்லை.

“மஞ்சளாவிய மாட்டுகள் தோறும்
மயில்கள் போன்று வார்களையும் குழும்
அஞ்ச ரோருகம் பள்ளியின் மிமிசு
அன்ன வன்னக் குழாம்வினள் யாடும்
துஞ்ச மேதி சுதாக்களாக சீந்த
சுதாக்க ளோடும் பலாக்களி கீறி
இஞ்சி வெளியின் மஞ்சளிற் போய்விழும்
ஆம் மண்டல நாடுடங்கள் நாடோ”

எனக் கவிஞர் கழவளத்தை அழகொழுகு தமிழ்ற பேசுகிறார்: கழவளத்தின் இயல்பைக்காணல் வேண்டும்; கண்டு கடவுத்தல் வேண்டும்; அதன்மூலம் கவித்துவ உணர்வு பிறத்தல் வேண்டும்; இவைகளுக்கு நல்லதோரு கருவிபாய் அமைவது சுற்றுப்பிரயாணம்.

மாணவர்களிடையே நல்லம் பிக்கையையும் பொறுப்புணர்ச் சியையுஞ் சுகிப்புத்தன்மையையும் வளர்ப்பதற்குச் சுற்றுப்பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய பலவேறு ஒழுங்குகளாக செய்யும் போதும், தங்கள் தேவைகளைத் தாங்களே யுணர்ந்து அவற்றை நிறைவேற்ற முயலும் போதும் இவ்விதப் பண்டுகள் வளச்சி

யடைகின்றன. இவ்விதச் [கற்றுப்] பிரயாணங்களில், ஆசிரியர் வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டுமேயன்றி, அதிகாரியாக விளக்கி கூடாது.

வகுப்பறையிலே மாணவர்கள் தமது கை குணங்களையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்துவது மிகக்குறைவு. இவ்விதப் பிரயாணங்களிலிருந்து, மாணவர்கள் கட்டுப்பாடு நின்கி, கதந்திர வுணர்வுடையோராய்த் தம் இயற்கையாற்றல்களை வெளிப்படுத்துவார். இத்தக்கைகளை உற்றினாரும் ஆசிரியன், வகுப்பறையில் மாணவர்கள் பெரும்பயன் பெறும் வகையிலே கல்வி பயிற்சியில் முடியும்.

கல்வி சம்பந்தமான கற்றுப் பிரயாணங்கு செய்யவர்கள், முன்கூட்டியே அதற்கான திட்டங்களை அமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்; பாரிசுவேண்டிய இடங்களையும் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் ஒருங்கில் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்; வேண்டிய முன்னறிவைத் திரட்டித் தமிழகம் முன்கூட்டியே ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். கற்றுப்பிரயாணங்கு செய்யும்போது ஆசிரியர் துணையுடன் வேண்டிய குறிப்புக்களையும் விளக்கப்படங்களையும் தயாரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விதச் சுறிப்புக்கள் கற்றுப்பிரயாணத்தின்பின் விரிவான், மிகப் பயனுள்ள கட்டுரை எழுதுவதற்கு உறுதுணையாய்வையும்.

எனவே, கல்வி சம்பந்தமான கற்றுப்பிரயாணம் கிணற்றுத் தவணையை நாட்டு வளப்பம் அறியச் செய்கிறது; உண்மைகளைக் காணச் செய்து, அறிவிலே நிறைவை ஏட்டாக்குகிறது. இவ்விதம் பெரும்பயன் விளைவிக்கக்கூடியன், திட்டமிட்டு மிக அவதானத்தோடு ஒழுங்குமிசெய்யப்பட்ட கற்றுப்பிரயாணங்களோ. இன்றைய கல்வித்திட்டத்திலே இவ்வித பிரயாணங்கள் குறிப்பிடத்தக்க இடம்பெற்றுள்ளன வென்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதாலும்.

25

அறுகம்புல் (சுயசரிதை)

(கற்பணக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.
3. அது அடைந்த, அனுபவித்த கூ அனுபவங்கள்.
4. இப்போதுள்ள நிலை.
5. பெருமையுக்கு சிறப்பும் (முடிபுரை)

என் பெயர் அறுகம்புல். நான் இவ்விட்டு முனிரினில் வாயிற்படி யோரமாகத் தழைத்துச் செழித்து வளர்ந்திருக்கிறேன். பெற்றுப் பெருகிப் பெருவாற்று வாழ்கிறேன். என்னை இலகுவில் அழித்துச்சிட முடியாதபடி நிலமென்றும் நல்லான் எனக்குப் புகல்டமலித்துள்ளான். எனது பூரிவிக்கெம்பற்றிய விபரங்களெல்லாவற்றும் எனக்குத் தெரியாது. எந்த நல்ல நாளில் என் குல முதல்வன் இங்கு வேறுள்ளினாடுவோ, அன்றெடாட்டு வாழும் யடி வாழும்யாக என் குலத்தவர்கள் இங்கு வசற்றது வருகிறார்கள். ஆதி தெரியாத அந்தக் குலக் கொடியில் வந்த நான், இந்தத் தலைமுறையைக் காப்பாற்றி வளர்த்துவிடும் பொதுப் புத்துரியவன் என்பதைப் பூரியொக்க உணர்கிறேன். சொல்லொன்னாதி துண்பங்கள் குழந்தபோதிலும், விண்ணஞ்சும் மண்ணஞ்சும் காட்டும் பேரருளினாலும் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பெரும்கருணையினாலும் எனக்குலம் தழைத்துச் செழித்து வளம்பெற்று வாழ்வதை என்னிடி மகிழ்கிறேன்; பெருமைப்படுகிறேன்.

இந்த விட்டு வாயிற்படியருகே, மண்ணுட புதைந்து கிடந்த என் குலக்கொடியின் ஒரு கணுவிலிருந்து நான் தோன்றினேன். நிலமென்றும் நிதிய கனவி நந்த அமிர்தமயமான உணவை உண்டு, வெண்பத்தை இவைகளை நாற்பறமும் ஏற்படி, நீண்டு நிமிஸ்ரது வளர்ந்தேன். எனக்கு விதித்த விதியை உணராமல், அபவிதுள்ள பெருந் தகுக்களைப் பார்த்து, அவைகளைப் போல வளர்ந்துவிட வேண்டுமென்று தடித்தேன். இந்தினையிலே தென்றல் என்னுந் தேவன் எனக்குச் சுக்கு செய்யவன்போன்ற மொலை கெல்ல வருடி, குந்தையைப் போக்கிற் தலைசாயக்

செய்துவிட்டான். நான் மன்னோடு மன்னாகச் சாய்ந்தபோது, என்னுள்ளே பருவத்துடிப்புப் பரவியது. விவரிக்க முடியாத இன்பவேதனையடைந்தேன். என்ன அதிசயம்! அப்போது எனது அடிக்கனுவிலிருந்து என் முதற் குழந்தை பிறந்தது. என் பின்னைகளின் எண்ணிக்கையே எனக்குத் தெரியாதென்றால் பேரன் பேர்த்திகளின் எண்ணிக்கையோ, கொள்ளுப்பேர்க் கேர்த்திகளின் எண்ணிக்கையோ எனக்கெப்படித் தெரியும்! என்னைத் தலைவனாகச் கொண்ட மிகப் பெரியதொரு குடும்பம் இவ் வாயிற்படியருகே வாழ்ந்து வந்தது.

என் குடும்பத்தின் சிறப்புஞ் செழிப்புமே எனக்குத் தினினை விளைத்தனவென்றால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படக்கூடும்! எனது வளமான வாழ்க்கையைக் கண்ட இந்த வீட்டு மனிதருக்குப் பொறுக்கவில்லை. மற்றவர்களின் நல்வாழ்வைக் கண்டு அழுகி காறு கொள்ளும் குணம் இந்த மனிதரை விட்டு என்றுதான் அகலுமோ! என்மீது பொறாமல் கொண்ட இவ்விட்டார் என்கிமூத்து துணப்பன் கொலிவிடங்கா. எனினை அழித்துவிடுவதற்காகச் செய்த கொடிமைகளை எண்ணும்போது என்மனை வேதனையால் வருந்துகிறது. பச்சைப்படிசெனக் கதமூதிது நின்ற என் தலையிறி சிறிதேனும் ஈவிரக்கமயின்றி மிதித்தனர். அவர்கள் கால்களுக் கடப்படாது தப்பித் தவறி நின்ற என் தலையை அரிவாள்கொண்டு அரிந்தெடுத்தனர் அதிதப்பாவிகள். தலையறுபட்டநிலையில் துடிதுடித்துக் கவந்தக் கூத்தாடிய என்குமுறை நிலையை என்னையன்றி வேறுயார் உணர வல்லார்? என் தலை எதிதனையாயிரம் முறை அறுக்கப்பட்டாலும் நான் மீண்டும் மீண்டும் உயிர்த்தெழுக்குடிய வரபலம் பெற்றுள்ளேன் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை! இரண்டொரு நாளிற் சிறிது பச்சை பிடித்துத் தலை நியிர்ந்தேன். அதனைக் கண்ட அக் கொடியவர் கள் மால் கோபங்கொண்டு, என்மீது ஆட்டையும் மாட்டையும் யிரட்டிவிட்டு மேய்த்தனர். அவை என் தலையைப் பற்றி இழுத்த இழுப்பிலே, என் உடலின் சில பகுதியும் அவற்றின் வாயிலகப்பட்டன. அவை தம் வலிய குளம்பினால் என்னை மிதித்தன. அதனால், என்னுடலின் பல விடங்களில் முறிவேறி பட்டது. கற்பனையிலும் அனுபவித்திராத பெருந்துன்பத்தை அனுபவித்தேன். என்னை எது செய்தும் இலகுவில் அழித்து விடக் முடியாது என்ற நம்பிக்கைதான். அத்தனை துவிபங்களை யும் பொறுக்குஞ் சுக்கியை எனக்கீந்தது. பகுத்தறிவற்ற வாயிக்காலப் பிராணிகளால் ஆட்டையும் மாட்டையும் குறைக்கும் விளக்கும் மனிதர்களே இத்தினினைக்குக்காரணர்களென்றால் என்ன யான?

யாரிடம் முறையிடுவது! அவர்கள் இத்தனை துணபங்களைச் செய்த போதிலும், அவன்றோன்ன் குருபதுமளின் தலை வெட்டவெட்டத் தழைத்ததுபோல நானும் பக்கமொடும் பொலிவோடும் மீண்டும் மீண்டும் தழைக்கத் தொடங்கினேன். இத்தகைமையைக் கண்ட வீட்டுக்காரர் பெருஞ் சினங் கொண்டனர்; தங்களது பலவகைப்பட்ட அழித்தற் றொழிலாலும் இவர்களிய புல்லை நாசமாகிக்குழியிலையேனாக் கொதித்தெழுந் தனர். மறுநாள் மாங்கவெட்டி யென்னுங் கொடியபடைக்கல மொன்றைக் கைப்பிலேந்திக்கொண்டு, காலனைப்போலத் தோற்ற மயிக்கும் ஒருவன் வந்தான். பாவம்! அவன் என்ன செய்வான்! அவர்கள் ஏவிய எந்த வேலையையும் பாவ புண்ணியும் பாராது செய்தாற்றான் அவன் கலிபேறல் முடியும். அவன் குடும்பம் அரையபிற்றுக் கண்ணியாவது குடித்தனியலும். அவன் நான் ஆக சிரமித்திருந்த இடம் முழுவதையுக்கொத்தத் தொடங்கினான். ஒவ்வொரு கொத்தும் என்னையும் என் குடும்பத்தினரையும் தறித் துப் பிரித்துவிடும் காவபாசமாய்த் தோடு நியத. சிற்ற நேரத் தில் அவனது முயற்சியால் ஒரு பெருங்குடும்பமாய் வாழ்ந்த நானும் என்னைச் சாரிந்தயரிக்கும் சிகிள்பிள்ளைப்பட்டோம். அவன் கொத்திப் புரட்டியதோடமையாது, நிலத்துன் அஞ்சுாத வாசஞ் செய்த எமது முறிந்த உறுப்புக்களையுங் தேடித்தேடி எடுக்கத் தொடங்கினான். அப்போதுதான் நான் என்றும் அனுபவித்திராத துக்கசாகரத்துல் ஆழ்ந்தேன். காவங்காலமாய் இங்கு வேறாக வளர்ந்த என் குலக்கொடியை அடியோடு அழிக்கப்போகிறானே இவன் என்று ஏங்கிப் பெருமுக்க விட்டோ; கண்ணர் பெருக்கினேன். என் துணபத்தைச் காண அவனுக்குக் கண்ணில்லை. அவன் தனி முயற்சியைத் தோடர்ந்து செய்து முடித்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அடவின் கருணா ஏரன் என்பதை அன்றதான் நான் பூரணமாக உணரமுடிந்தது. வேலையாளின் முயற்சிக்குஞ் கண்பார்வைக் குஞ் தப்பி, நான் ஒரு சிறுகணுவாய் மண்ணுள் மறைந்துகிடற் றேன். இவ்விதமாவது என்னை உயிர்வாழ்ச்சிசெய்த இறைவனின் பெருக்காணைத் திறத்தை வியந்து போற்றினேன். கொத்தித் துசியாக்கிவிட்ட மண்ணுள் வெயில் வெம்மை தாங்கமாட்டாத கருண்டு வாடினேன்; உயிர் போகும் நிலையில் ‘தண்ணர் தண்ணர்’ என்று தவித்தேன். எனது அபயக் குரலைக்கேட்டவான் மஹத் தோழி என்னிடம் வந்து, “மனிதர்களின் கொடுஞ் செயலாலே துன்புற்றானவோ; நானிருக்குப் பயமேக்க?” என்ற உறி, அழுத் நீரித்தாரையை என்மீது சொன்னான். ஆசை தீர அந்தரையுடு சொரிவு நினிக் நிமிர்ந்தேன். இந்நிலையில் இந்த

வீட்டுக்காரர் வேறோர் கணக்கு உத்தியோக மாற்றம்பெற்றுக் கடுமேபதிதோடு போய்விட்டார். போன்றவர்கள் பல மாதங்களாகியும் திரும்பவில்லை. ‘காற்றுவிள்ளோடே தாற்றிக்கொகு’ என்ற உண்ணையை யுணர்ந்து, சொகுசாக்கி கிடந்த அம்மண்ணிற் பல்கிப் பெருகிப் பல விளைவிட்டு வளர்த் தொடங்கினேன். என்னை மிதிப்பதற்கோ அழிப்பதற்கோ எவருமில்லை. முன்னிருந்ததிலும் பார்க்க வனப்பழுடையவனாய் இப்போது வளர்ந்து நிற்கின்றேன். துவிபங்களின் முடிவிலே இஸ்பழுங்கு; அதுவே பேரின்பழ என்ற உணர்வு என்னைப் பூரிக்கச் செய்கிறது. எனக்குக் கொடுமை குழந்தவருடைய இந்த வீட்டை இடுத்துத் தனிக்கூடிய வளிமை இப்பொழுது என்னிடமுண்டு. ஆனால்: மனிதரைப்போலப்பறிக்குப்பழி வாங்குங் குணம் என்னிடமில்லை; புல்வேயாயினும் புல்விய குணமில்லை,

நான் தாவர வகையில் வளிமையற்ற மிகவெளிய புல்வினத் தைச் சேர்ந்தவளாயினும், எனக்குரிய பெருமையுஞ் சிறப்பும் வேறெந்தப் புல்வுக்குமில்லை. சைவசமயச் சடங்குகளிலே எனக்குரிய இடம் மிக உயர்ந்தது. ஏந்த மங்கல காரியங்களும் விநாயகப் பெருமானை முன்னிட்டே தொடங்குவது சைவசமய மரபு. அக்காலங்களிலே பின்னையார் பிடிக்க நான் மிக இன்றி யகையாத பொருளாவேண். விரத காலங்களில், என்னில் ஒரு பிடி பறித்து, ஆவுக்கு உணவாக ஊட்டிவிடுவது சிறந்த புள்ளியமாக மதிக்கப்படுகிறது. அப் புள்ளியத்துக்காக நான் என்னைத் தியாக்கு செய்வதிற் பெருமையடைகிறேன். என்னைப் பறித்து இறைவனில் பாதாரனித்தங்களினிட்டும் முடியிற் குட்டியும் பூசை செய்யும் வழக்கமுண்டு. அக்காலங்களில் நான் ‘நிர்மானியம்’ எனப் பெயர்பெற்றுத் தாப பொருளாக விளங்குவேண். ஆனவற்றை வளிமையும் பெறற்கரும் பெருமையுங் கொன்ற என்னைவிட உவகில் உயர்ந்தவர்கள் யாருளர்!

சமத்துத் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர்

[சோமசுந்தரப் புலவர்]

(வரலாற்றுக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: சமத்துப் புலவர் பரம்பரை.
2. புலவரின் வாழ்க்கை வரலாறு.
3. புலவரின் தொற்றுப் பொலிவு.
4. அவரது கவிஞரச் சிறப்புக்கள்.
5. அவர் உயிரை குழந்தைக் கனிங்கு என்பது.
6. முடிபு.

சமத்துப் புலமை வெளிப்பாடு இன்று நேற்றுத் தோன்றிய தொன்றங்கு. அஃது ஓர் அண்ணயாவிளக்கு. சமத்துப் பூதந் தேவனார் என்ற புலவர் பெருமான், கடைச்சங்கத்தில் ஏற்றி வைத்த அச்சுடரொளி அண்ணயாமல் இன்றுவரை புலவர் பல ராலே, காலத்துக்குக் காலம் இடையீடின்றிக் காக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அன்று தொடக்கம் சமத் திருநாட்டிலே தமிழை உயிரெணப் போற்றிக் காத்த. புலவர்கள் பலராவர். அவர்கள் ஒருவரல்லர்; ஒரு குடிப்பிறந்தாரல்லர்; ஒரு காலத்தாரல்லர். அவர்கள் வரலாற்றை 'சமநாட்டுப் புலவர் சரிதம்' விரிவுபட்டப் பேசிச் செல்கின்றது. எனினும், அவர்களுக்கே நல்லூர்க் கிண்ணத்தமிழப் புலவர், கண்ணாகம் முதிதுக்குமார கவிராசசேகரர், இருபாலைச் சேனாதிராய முதிலியார், கண்ணாகம் குமாரகவாமிப் புலவர் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வாழையடி வாழையாக வந்த அந்தப் புலமைப் பெரியாற்றிலே, மரபுபிறழாத பழையையும் அதனடியாகப் பிறந்த புதமையும் ஆகிய இரு பெருங் கிளைகள் சங்கமித்தன. அந்தச் சங்கமமாய், இந்நூற்றாண்டின் ஒப்பற்ற புலவர் சிகாமணியாய் வினங்கியவர் நவாளி யூரச் சோமசுந்தரப் புலவர்.

புலவர் அவர்கள், 1878-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்து நவாளியூரிலே, கதிர்காமருக்கும் இலக்குமிப்பிள்ளைக்கும் தவப் புதல்வராக அவதரித்தார்கள். இவகையைப் பறுவத்திலே, தூய்

மொழியான் செந்தமிழை மாணிப்பாய் அருணாசலப் புவரிட கும் உவகப் பொது மொழியாம் ஆங்கிலத்தை மாணிப்பாய் மாரி முத்து உபாத்தியாயிடமுன் கற்றார்கள். இரு மொழிகளிலும் வல்லுனராய் விளங்கிய அவர். தமிழில்புக்கேற்ற ஆசிரியப் பளியை மேற்கொண்டார். சித்தங்கேணியை யடுத்த கலட்டி யென்னுமிடத்திலே தாயிக்கப்பட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலையிலே ஆங்கிலம். தமிழ், இதிகாசம் ஆதியாம் பாடங்களை மாணாகி கர் உளங்கொள்ளத்தக்க வகையிலே கற்றித்தார். அவரது கந்திக்குமாற்றலை வியந்து பாராட்டாத மாணாக்கரும் கலவியதி காரிக்கனும் இலர் என்றே கறவாம். இந்நிலையிலே, பெங்களுரி விருந்த யாழ்ப்பாணத்துக்கு எழுந்தருளிப் குப்பிரமணிய சாமியாரின் அருள் நோக்கம் புவரை ஆட்கொண்டது. புவர், அவரைத் தம் ஞானகுருவாக வரித்து வழிபட்டு வரலாணார். இல்லறவாழ்க்கையில் சடுபட விருப்பற்றவராய் அவர்கள் வாழுந்தார் என்றாயினும், ஞான குருவின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, தமது தாங் மாணாராகிய வேலூப்பின்னையின் முத்த மகளாகிய சின்னம்மையை மண்ணுசெய்து மக்கடபேறு பெற்று இல்லறமென்றும் நலிலறத்தைச் செமிக்கமுற நடத்தினார்கள்.

புவர் அவர்கள் தங்கமயமான தோற்றுமுடையவர்கள். ஆடுத்தத காட்டும் பளிங்குபோல, அவரது அத்தனமுறை முகம் தெவிவாகக் காட்டிற்று தங்கத் தகட்டிலே மிக மெல்லிப் பெள்ளி இழைகளைப் பதித்தாற்போன்ற விளங்கிப் புவருடைய அழகாரித்த தாடி காற்றிலைசந்து சோபித்தது. அதனை அடிக்கடி ஆராத செம்பவன விரல்கள் உள்ளந்தன. தெற்றியிலே திருநீற்றின முக் குறியுஞ் சந்தனத் திலகமும் அதன் நடுவிலே அளவாக அமைத்த குங்குமத் திலகமும் அவரைச் சியப் பழுமாகக் காட்டின. அவர் வெள்ளுகில் புஜனந்து மெல்லென நடைபெயின்று வருவதே ஒரு தனியழகாக விளங்கியது.

தமிழ் கறும் நல்லுவகம் இன்று அவரைப் போற்றிப்புக்கு வதற்குக் காரணம், அவரது வாழ்க்கைச் சிறப்பன்று; சிரிய தோற்றுப் பொலிவுமன்று; அவரது புவமைச் செழிப்பும் அதன் வெளிப்பாடுமே அவருக்கு அழியாப் புழ் தந்தன. கற்பனைத் திமிருங் கருத்தாழமும் கொண்ட கனிகதகள் மூலமே அவர் இறவாப் புழ் பெற்றார். சிறியவர் முதல் முதியவர் வரை பாடிப் பாடிச் சுவைக்கக் கூடிய கவிதைகளிலேயே அவர் இன்றும் உயிர் வாழ்கின்றார். அவரது மனம் உணர்ச்சிகளின் விளை நிலம்; அறபனையின் ஊற்றுக்கால், பொங்கியெழும் உணர்ச்சிறி துடிப்பின் வெளிப்பாட்டுக்கு ‘ஆடு கதறியது’ என்ற பாடல்

நல்லோர் உதாரணம். அதிலே அவர், தனி மகனை இழந்த தாயாடாவே மாறிப் புலம்புவதை உணர முடிகிறது. அந்தத் தாயாடு, “வள்ளனப்பொறுத்தேரேறி, மய்பிள்ளை பேறு சென்ற” தன் மகனை மனிதர் வெட்டிய முறையைக் காண்கிறது.

“காலிலோரு பாவி கழுத்திலோரு மஸாவி
கேவி யிழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டின்னோ”

என்ற புலம்புகின்றது. பின்னர்,

“உன்றன் தாயரிந்தே ஒளைக் குடவைக்கடி
சென்றுசென்று விற்தளரோ தின்றுபடி யாறினரோ”

என்ற இரங்குகின்றது. இந்தப் பாடவின் ஒவ்வொரு சொல் ஓயும் புலவரின் அருள் நிறைந்த நெஞ்சத்தை மாத்திரமன்றி, மூடப் பழக்கமன்றத்தும் மண்ணுடிப் போகவேண்டு மென்ற தடிப் பினையுங் காட்டுகிறது. வாழையடி வாழையாச நிலைபெற்ற வருந் தமிழ்ப் பங்பாட்டிதழும் அதன் மரபு முறையிலும் ஊறித் தினைத்தவர் சோமசுந்தரப் புலவர். குத்தினைப்பின் கூத்தை ‘வாழையும் புலவனும்’ என்ற பாடவிலே அனுபவிக்கமுடிகிறது. அதனைப் படிக்கும்போது எங்கச் செய்யுள் ஒன்றினைப் படிப்பது போன்ற உணர்வு உண்டாகிறது. அதில் வரும் ‘ஞாபிப்பினிற் கொடுத்துக் கொடும்படி களைந்துகளை’ என்ற தொடர் பங்கப்பட்ட தமிழ் மரபைக் காட்டுகிறது. புலவர் பெருமானின்கறப்பணை வளம் அவரது எல்லாப் பாடல்வளிலும் பூவும் யணமுபபோற் பிரிப்பினை நிக் கலந்திருக்கின்றது. இலக்கவளங்கள் கான விரும்பிய புலவர் கலைப்பட்டினமுங் கண்ணப்பட்டினமுந் தலைப் பட்டினமுமான கொழும்பைக் கண்டு, அப்பால், ‘அதிரவரு மகனிக்கங்கையினில் சூழ்கி அன்போடு சிவாயவென் அருணீருப்புதி’ ‘கந்தா ககந்தா’ என்ற பாடி, மலைநாட்டை அடைகிறார். அங்கு மகா வள்கங்கைத் தாய் பேணியமுதூட்டி வளர்க்கும் பேராதணைப் புதிய நந்தவன் மகவைக் கண்டு களிக்கிறார்; வரும் வழியில் அநுரதபுரக் காட்டைக் காணகிறார். அங்குள்ள வானரங்களைக் கண்டபோது நகைக்கலையொடு கற்பண்ணியுற்றுச் சூரக்கிறது.

“வள்ளனனின் மொழிகேடு வளம்னிடுத் த சௌதயினை
இந்தானுந் தேடுவதோன் இருங்குங்கு நெருங்கிடுமே”

எனப் பாடுகிறார். பிரயாணத்தினாற் கலைப்பகடந்த புலவர், கல்வியான்லுள்ள வெற்றீருற்றில் முழு சேக் கலைப்பு நிலகிக் கணிக்கிறார்; அருகுமயான உவல்மநயம் மினிரப் பாடுகிறார்.

“காதல்களைப் பீர்ந்தவளின் மனம்போல் ஒன்று
கவியாடிய பரிசுபெறங் மனம்போல் ஒன்று
திடுபழி கேட்டவள்தன் மனம்போல் ஒன்று
செய்தபிளைக் கழுங்குபவன் மனம்போல் ஒன்று
நிதிபெறா வேறொழுயர் யனம்போல் ஒன்று
நிறைபறித்த கற்புடையாள் மனம்போல் ஒன்று
காதுமழுக் காறுடையாள் மனம்போல் ஒன்று
கனலேறு மெழுநிர்கள் உள்ளுக்கள்ளி யாயில்.”

இவைபெல்லாம் அவரது கவிதா சமுத்திரத்தினில்லை என்று கிடையில் சில தளிகள்.

இவைபெல்லாவற்றிலும் மேலாக, சோதந்தரம் புவரி, மூந்தைக்கவினார் அனைவரிலும் தலைசிறந்தவர். நமது தமிழ்க் குழந்தைகள் குதல்லமொழியிற் புவரி அவர்களின் “பருத்தித் துறை யூராம் பலளக்கொடிபேராம் பாஸ்ஸுத்து விற்பனை பாயுதனை யோப்பான்” என்ற பாடலைப் பாடி மகிழ்வரி: “ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை ஆளந்தம் ஆளந்தம் தோழர்களே” “கத்துரித் தோட்டது, மத்தியிலே நின்று காவன புரிகின்ற சேவகா” “வீமா வீமா ஓடிவா” போன்ற பாடல்களை சிறுவரி சிறுமியர் மத்தியிலே வெகு பிரசித்தமானவை; ‘சிறுவரி செந்தமிழ்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பு சிறுவர்க்காவதோடு செந்தமிழ்ச்சோலை. அங்கே கண்ணுக்கிணிய காட்சிகள் காணப்படுகின்றன. செவிக்கிணியனவுஞ் சிறுவரி சிந்தைக்கேற்றவாயுமான ஓசந்தம் நிறைந்த பாடல்கள் ஒலிக்கின்றன; ‘செலவு மாமி கொழுங்கடையும்’ ‘ஆடிப்பிறப்புக் காழு’ம் இனிக்கின்றன. குழந்தைகளில் அறிவுக்கு விருந்திடத் தக்கனவும் வளருட்டத் தக்கனவும் சிறுவரி செந்தமிழில் உண்டு. அதனால் குழந்தைகள் அவரேச் செல்லமாக ‘தங்கத் தாத்தா’ என கிழமைத்து மகிழ்வரி.

புவரி அவர்கள் பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செஞ்சௌற் கவிதைகள் பாடியுள்ளார்கள். அவை பல பல நூல்களாகக் காட்சிடவிக்கின்றன. அங்கவாகணமேறிய நூல்களிலே ‘அதிரச் சிலேகடவைப்பா’, ‘சிறுவரி செந்தமிழ்’, ‘தால் விலாசம்’, ‘இலங்கை வளம்’ என்பதை ஒவ்வொரு வகையிற் சிறப்புடையன. நூல் வடிவு பெறாதனவற்றை நூல்களாக்கித் தமிழ் வழக்கும் நிலமெல்லாம் பரவச் செய்தலும் அந்நூல்களிலே தேங்கிக் கிடக்குங் கவிதைத்தேனை உண்டு தினமூத்து உய்திபெறுதலும் தமிழ்மக்கள், புவரி அவர்களுக்குச் செய்யுங் காம்மாறுகளாம்.

அறிவொளி தருவன நூல்களே

(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம், கல்வியின் சிறப்பு.
2. நூல், அறிவைப் பரம்பும் உயரிய கருவி.
3. நூல்கள் பூரண வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுனர்.
4. நூல்கள் அறிவுக் களஞ்சியங்கள்.
5. நூல்கள் நல்ல நன்பர்களிலும் சிறந்தன.
6. நூல்கள் நல்ல நோயைத் தொலைத்துக் கழிப்பதற்குரிய கருவிகள்.
7. முடிபு (தொகுப்புரை).

“கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்வா தவர்.”

என்ற வண்ணுவர் வாய்மொழிப் பொருளை உலகம் ஒரு முசுமாக ஒப்புக்கொள்ளும்நிலை மலர்ந்து விட்டது. அவ்வாய்மொழி, ஊனக் கண்ணினும் ஞானக் கண்ணே சிறந்தது என்ற கருத்தி ணைத் தெளிவுறக் காட்டுகிறது. ஊனக் கண்ணின் காட்சிக்கு ஒரேவைவயுண்டு. அவ்வெல்லைக்கு அப்பாறப்பட்ட ஏதையும் அது காலை அரிது. அன்றியும் அது நோயாலும் மூப்பாலும் கூர்மை குன்றிக் காட்சிப்பண்பையிழுதல் கூடும். ஆயின், அறிவுக் கண்ணோ என்னாலும் தடைப்படாது. கண்காண்டுத் தேவங்களில் நிகழ்வனவற்றையும் எதிர்காலத்தில் நிகழ்வனவற்றையும் காணும் ஆற்றல் பெற்றது. அது நோயாலோ மூப்பாலோ ஒளியிழப்ப தில்லை. அதனாலேயே கல்வி ஏற்று அறிவுபடைத்தோர் “கண்ணுடையர்” என்க சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர்; கல்லார் அறி விரராய், ஊனக்கண்ணாலும் பயன்கொள்ள முடியாமெயாற், “முகத்திரண்டு புண்ணுடையர்” என இழிக்கப்படுகின்றனர். இக்குறளொன்றே அறிவு வனர்ச்சிக்கு உபகாரப்படுகிற கல்வியின் சிறப்பையும் பயணன்றும் எடுத்துக்காட்டப் போதியதாகும்.

இத்தகைய கல்வியைப் பெற்றுப் பயன் கொள்வதற்கு இன்ன உலகிற் பயபல சாதனங்கள் காணப்படுகின்றன, அவற்

முன் நாள்கள், வாணோலி, பேசும் படக்காட்சி, தொலைக்காட்சி, சித்திரம், பிரயாணம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. எனிலும் கல்வியெனிலும் தீபம் உலகில் ஏற்றப்பட்ட அன்றதொட்டு இன்றுவரை அதனை யனையவிடாது நெய்திட்டு ஒளிகாலச் செய்த பெருமை நால்களுக்கேயுண்டு. மற்றைய சாதனங்கள் கல்வியறிவு வளர்ந்தபோது கண்டுபிடிக்கப்பட்டனவ. எனவே, கல்வியெப் பறப்பற்கமைந்த கருவிகளன்று தீலுக்கும் தாயாக விளங்குவது நூலாகும். அன்றியும் வாணோலி, பேசும்படக்காட்சி போன்றவை ஓரளவு வாழ்க்கை வசதி படைத்துவரிகளாலேயே பயன்படுத்தப்படுவன; பாமரரிகளின் கைக்கெட்டாதன. அவை கல்வித்துறைகளன்றுத்தையும் அறிவிக்கக்கூடியவைவை; ஏரையில்லாச் கல்வியின் ஒவ்வொரு சிறுபகுதியையே அறிவிக்கக் கூடியன. ஆனால், நாள்கள் பாமரமங்களாலும் பயன்கொள்ளத் தக்க வகையில் உள்ளன; கல்வித்துறைகளன்றுத்தையுந் திறம்பட அறிவிக்க வல்லன. எனவே, கல்வி ப் பெருஞ்செல்வத்தை உலகுக்கு வரையாது வழங்கும் வல்ளன்மை நால்களுக்கள் நிப் பிறிதெதற்குமில்லை.

இன்றுள்ள நிலையில் உலகிலுள்ள நூல்களன்றுத்தையும் ஒன்று நிடாது எரியுட்டியோ, கடவினிட்டோ அழித்துவிட்டால் என்ன நிகழும் என்பதைக் கறிப்பனக் கண்கொண்டு கூடக் காண்கிறும் பாத களாகிக்கு. அவை மக்கள் வாழ்வோடு இணைந்து விட்டன. நூல்களால் மக்கள் காலங்காலமாக ஜனப்பரிய நற்பயண்கள் பெற்றுவந்தனமே அப்பினைப்படிக்குக் காரணமாகும். அந்நிய பயன்களை மனிதனாலே தேட்றிபாலன்வாய பெருப் பொருள்கள் என ஆக்ரோர் கூறுவர். அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நால்வகைப்படும். அவற்றையே புருடாரித்தங்கள் எனவும் அழைப்பர். மனிதன் முழுமையான வாழ்வு வாழ்வதற்கு அவை இன்றியமையாதன வாகையால், அவ்வாறு புகழ்ந்துரைக்கப் பட்டன. நனிமனித வாழ்வுக்குஞ் சமூக வாழ்வுக்குமாகத் தீவன நீக்கி, நகிலன கொள்கிறும் அறங்கள் பலவும் மனிதனுள் ஈந்தில் வரைதல் வேண்டும். இந்த அறவுணர்வே, உலக நல் வாழ்வு முனை கொள்கிறுமிடம், அறவுணர்வு மிக்கவன், அற வழி நடந்து, தீவினைவிட்டுப் பொருள்கீட்டு விழையான். அவ்வித பொருளை நூகரிதலே மேவான இல்லை. இன்பத்தின் நிலையா ஸமைய புணர்ந்து, உடைப்பற்றை நீக்கி, தவஞ்செய்து விடுதலை விடைய முயறுதலே வீடு எனப்படும். இதிதகைய நெறிமுறை நடியாற்றினைப் பகுப்பொருளாகக் கண்டுணர்தறவேற்ற வாழ்க்கைச் சட்டமை எனவும் கருதப்படும். நாற்பொருள்களில் ஒவ்வொளிறினையும் விரிவாகவும் மனதிலொளிந்தக்க வகையை

தும் பலபல ஞானிகளால் நால்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. “அறம் பொருள் இப்பும் வீட்டைத் தால் நாற்பயனே” என்ற குத்திரம் நூல்களின் பயன்களைக் கறுவதிலிருந்து இவ்வுண்மை புலனாகும். எனவே, இக்காழ்வுக்கும் பரவாழ்வுக்குந் துணைபுரி யும் வகையில், மன்றனின் பூரண வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியா யாபணமைதே நால்களின் முதற்பயனும் பெரும் பயனுமாம்.

வேதங்களும் வேதங்களத்து மகரிஷிகள் கண்ட ஆழந்தகளை நத்துவ தரிசனங்களுக்கு சென்னியியாகக் கேட்கப்பட்டும் மனத் தீநி பதிகப்பட்டும் பின்னர் ஏடுகளிற் பொறிக்கப்பட்டும் பிற காலத்தில் நூல்களாக்கப்பட்டும் காக்கப்பட்டு வந்தன்னன். காலத்துக்குக் காலம் உலகிலே தோன்றிய அறிஞர்களின் சிற் தணைகள். தத்துவக் கோட்டப்ராடுகள், அறிவியல் முடிபுகள், ஆப்பு கள் என்பனவற்றை இறைய நாம் நால்கள் மூலம் அறிந்த கொள்ள முடிகிறது. உலகப் பேரிலுக்கியங்கள் யாவும் நாஸ்வடி விளையந்து, காலவெளிகளத்தைச் சடந்து, மக்களிட மனவன்களை வளர்க்கக் காரணமாகின்றன; இதனால், அவை காலத்துக்குக் காலம் மலர்ந்த அறிவுத்திரளைச் சிதைவும் அழிவும் ஏற்படா வள்ளும் பாதுகாத்துவைக்கும் களஞ்சியங்கள். வேண்டியவரிகள் வேண்டியபோது வேண்டியவற்றைப் பெற்றுத் துய்ப்பதற் கேற்றவகையில், பூட்டுந் திறவு சோலுமிஸ்தி, ஆடையாத நெடுங்கதவோடு விளங்குங் களஞ்சியங்கள்.

நால்கள் நல்ல நண்பர்களிலும் பாரிக்க, ஒருவனுக்கு உறுத்தினையாக அமையவென்ன. ஒருவன் நெறியவிலா நெறிக் கொன்ற வழி. இடித்துரைத்து நல்லென்றி காட்ட வல்ல நண்பர்கள் கிடைக்கப் பெறுதல் அரிது. அவர்கள் பல நற்பண்புகள் உடை யோராய் அமைதல் அதனினும் அரிது. அந் நற்பண்புகளோடு, ஒவ்வொரு துறைகள் பற்றிய நம் என்னங்களையும் கருத்துக்கொள்ளும் பரிமாறி வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியக்கூடிய நண்பர்களைப் பெறுதல் அரிதினுமிருது. அத்தகைய நண்பர்கள் வாய்க்கப்பெற்றாலும், அவர்கள் இடத்தாலுங் காலத்தாலும் தடைப்பட்டுக் கிடைத்தந்தாரியராவர். அத்தகைய நண்பர்களின் உதவிகளைத் தாதும் நல்ல நால்கள் செய்கின்றன. அவை அறிநெறி இது கொன்றுக்கொட்டி இடித்துரைக்குந்தகையன; அவை பண்பாடுகளை கால்மேராக்களால் ஆக்கப்பட்டமையால், குஞ்சிக்கறல், மினை படக்கறல், முதலிய பத்துக் குற்றங்களுமின்றி, சருங்க்கைகறல், விளங்கவைத்தல், முதலிய பத்தும் குற்றங்களுக்குஞ் சிற்றணை களுக்கும் உரயளித்து, அவன் வளர்த்து விடுக் கிறப்புகடவுள்.

ஆன்றியும் ஆவை காலத்தாலோ இடத்தாலோ தடைப்படுத் தில்லை. பலபல காலத்திலே பலபல இடங்களிலே எழுந்த நூல்களாயினும் ஆவை ஒருவன் விரும்பியபோது அவனிடம் பழகும் இயல்மின.

“நனிலதொறும் நூனையம் போலும் பயிலதொறும் பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

என்ற வஞ்சுவர் வாய்மொழியை உன்றியணரும்போது இவ் வுண்மை புனராகும்.

ஓய்வு நேரத்தை இக்பமாகவும் பயன்படத்தக்க முறையை லுங் கழிப்பதற்கு நூல்களிபோற் சிறந்தன பிறிதில்லை. ஓய்வு நேர உபயோகத்துக்காகப் படக்காட்சி போன்ற பலபல அறி வியற் காதனங்களுக்கு குதாட்டம் போன்ற பலபல தீய வழி களுக் கண்டுபடிக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னைய குற்றமற்றவார மினும் பொருட்செலவின்பாற் படுவன. பின்னைய தீமை நிறைந்தனவாய் பண்ணபெயும் பணத்தையும் அழித்துவிடுவன. ஆயின் நூல்களோ தீங்கற்றனவாய்ச் சுகஞ் செய்கின்றன. பொழுது போக்கிற்காக நூல்களை வாசித்தலால் நாளாடையில் வாசிக்கும் பழக்கமுங் கற்கும் ஆர்வமும் பிறக்கின்றன. இப் பழக்கமும் ஆர்வமும் முதிர்ச்சியடையும்போது, பொழுதுபோக்குக்குரிய நூல்களையள்ளி, அறிவுபயத்தற்கேற்ற நூல்களையும் படிக்கும் பண்பு பிறக்கின்றது. இப்பண்பு அவனிற் பதிந்துவாழ விளைச் செம்மைப்படுத்துகின்றது.

மனித வாழ்வுக்கு மிக இன்றியமையாத கல்வியெனினுஞ் செழுஞ்சுடைய உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் பரவச் செய்யும் ஒப்பற்ற கருவிகளாக நூல்கள் மதிக்கப்படுகின்றன. அவை மனிதன் பூரணவாழ்வு வாழ்வதற்கு வழிகாட்டிகளாய் அமைகின்றன. அறிவென்னும் பெரு நிதியத்தை விரும்பியவர்கள் விரும்பிய வேளையில் விரும்பிய அளவு பெற்று அனுபவித்த இன்புறுதற் கமைந்த களஞ்சியங்களாய் அவை விளங்குகின்றன. நல்ல நண்பரிகளிலும் பார்க்கப் பேருதலி புரிகின்றன. அவப்பொழுதையுந் தவப்பொழுதாய்க் கழித்தற்கேற்ற அருமருந்தனை கருவிகளாய் மிளிரிகின்றன. சுருங்கக்கறின், இன்றுவின நிலையில் நூல்கள் ஆருபீர் போன்ற மிக அருமையாகப் போற்றிப் பயன்கொள்ளப்பட வேண்டியனவாய்.

28

ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியம்.

(விளக்கி கட்டுரை)

அறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. உகப் பொது மேற்கூரை ஆங்கிலம்;
3. "யசுதுழுரே யசவருங்கேளிர்" என்றும் நினை; வேறை வாய்ப்பு.
4. அறிவுத்துறை வளர்ச்சிக்கு அவசியம்.
5. பொதற்கு வளர்ச்சி.
6. முடிபு.

கறிந்த எக்காலத்தையும் விட, இற்கைச் சாலத்திலோதான், ஆங்கிலக்கூவியில் இங்கிலமையாகம் யிக்கிக் கூறுமாக உணரப்படுகிறதென்றால் அது மிகக்காலத் தொலை, எலிலா நாடு களின் பாடத்திட்டத்திலும் ஒடுக்கிலம் ஏற்படுவதோரு அகமப்பிக் கூடமில்லை என்றும் கூறுகிறது. சில நாடுகளில் ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக அகமப்ப, வேறு சில நாடுகளில் இரண்டாம் மொழி யாகவோ மூன்றாம் மொழியாகவோ அகமகிறது. அன்றியும் ஆங்கிலக்கூவியை அவட்சியம் செய்வதை ஆற்ற வகையென்ன எந்தக் கல்விமானும் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் தெரியவில்லை. யங்கிபாட்டின் பரப்பினை அளவு கொலைக் கொண்டே எந்த ஒரு பொருளின் சிறப்புத் தகுமையும் கணிக்கப்படுகிறது. இந்த நோக்கில் ஆங்கிலத்தின் சிறப்பிடத்துக்குரிய காரணமிக்கனால் சிற்றிப்பதும் சாப்ப பொருத்தமுடையது.

ஆங்கிலம் இன்றைய நிலையில் உகப் பொதுமொழி என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை. இதில் இரு வேறு கருத்துக்கு இடமில்லை. பகிவேறு நாட்டு மக்களுடனோ ஒரு நாட்டுலுள்ள பலமொழி பேசும் இனங்களுடனோ கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்குரிய ஆட்சமாக ஆங்கிலமே விளங்குகிறது. உதாரணமாக இந்தியத்துணைக் கண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதிகுள்ள மாநிலங்களில்லாம் மொழியுடிப்படையில் அமைந்தலை. அவைகளை இணைக்கும் பொதுமொழியாக இன்னும் இந்திமொழி இடமில்லை; ஆங்கிலமே இணைப்பு மொழியாக ஆட்சி புரிகிறது. யப்பால், சௌ, குவியா, காத்திரியா, அடு நாடுகள் முதலிய எந்நாட்டுக்குச் சென்றாலும்

அவ்வாறு நாட்டு மக்களோடு தொடரிபு கொள்வதற்கு ஆகிலை அறிவு அவசியமாகிறது. இவ்வாறு உலகப் பொதுமொழி என்ற தனித்தனிமையாக ஏந்தாட்டினர்க்கும் ஆகிலை அறிவு இன்றி யமையாததாகும். இந்திலையில் நாம் ஆகிலைக் கல்வியை அடிசியப் படுத்தல் தற்கொலைக் கொப்பாளதாகும்.

முந் தமிழரின் விழுமிய கொள்கைகளுள் ஒன்று, “யாத முரீ, யாவரும் கேள்வி” என்பது, உலகிலுள்ள எந்த ஜனங்களும் எமது அரே; அவ்வூரிகளில் வாழும் அனைவரும் எமது உறவினரே என்பது அக்கொள்கையின் கருக்கமான விளக்கம். இந்தக் கொள்கை பழந்தமிழரின் விசாலமான மனப்பாண்மையைப் புறப்படுத்துவதோடு, உலகை ஒரு குலமாகக் காணல்வேண்டும் என்றும் விழுவிளையுங் காட்டுகிறது. இந்த விழுவு நிறைவேற வேண்டுமானால், கருத்துப் பரிமாற்றத்தில் புதுமையான தொரு பொதுமை நிறுத்துவதும். அந்தப்பொதுமையை நிறுத்தி தியது, பழந்தமிழக் கண்ட சிரிய கொள்கையை நன்றாகிகிப்பது. ஆகிலைமே யென்றால் ராகும் அதிசயிக்க மாட்டார்கள். அன்றியும் “திரக்கட்டி ஓடியுந் திரவியந் தேடு” என்பதும் பழந்தமிழர்தங் கொள்கை. இன்று இக்கொள்கை மழுத்துத்தயிறின்துதைப் பொறுத்தவரை வேதவாக்காக மினிர்கிண்ணது. நமது நாட்டில் வகுப்புவாத அடிப்படையில் அமைந்த கரசியற்கோட்ட நாடுகளாலும் காலதிதுக்காலம் எரிமலையை எழும் இனக்கலவரங்களாலும் குழப்பங்களாலும் தமிழ் இளைஞர்கள் மாத்திரமன்றி, பொறியியலாளர், மகுத்துவநிபுணர், கணக்காளர் முதலிய உயர்பதவி வகிப்போரும்கூட, திரக்கு மனப்பாளிக்கும் யுறிய எத்தனை எத்தனையோ நாடுகளுக்குச் சென்று புகிடிடம் தேடுகின்றனர். அந்த நாடுகளில் ஆக்கிள்கால் வாழ்வது தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு ஒரி அவமானம். புகிடிடி தேடியோர், அந்தந்த நாட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களுடனே, ஆட்சியாளருடனே தொடரிப்புக்காலிவது மிக இன்றியமையாதது. இத்தொடரிப்புக்காலிவேண்டுமெனில், ஆகிலை அறிவு மிக அவசியமாகும். அப்போதுதான் வேற்றாடுகளிலே தமிழக தலைமாளத்தோடு தொழில்மிர்ந்து வாழும் இயலும்; திரவியந்தேடல் இயலும்.

இன்று அறிவுத்துறை பல்பல விழுதுகள் விட்டிப் பட்டந்து நிழலிருப்பும் ஆஸ்ரமப்பாலக் காணப்படுகிறது. விஞ்ஞானமுதி வணிதமுமாகிய அறிவுத்துறை, உலகினை ஆட்டிப்படைப் படுத்தாடு அமையாது, எந்திரளிலே தன்று அடிச்சுவட்டுப் படுத்து, அப்பாலுள்ள கொள்களையும் ஆராயும் நிலைக்குவளர்த் துள்ளது. இந்த அறிவுத்துறை வளர்ச்சிகளைப் புறக்களித்து, நாம் கிளைற்றுத்துறைகளாக வாழ்வது சாதியமற்றது. இந்த

அறிவுத்துறைகளில் ஒன்றையேனும் ஒரளவாவது ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், எமது வாழ்வு வளமடையமுடியாது. இந்த அறிவுத்துறை சார்ந்த நூல்களைத்தும் ஆங்கில மொழியிலேயே உள்ளன. அண்றியும் நவநவமான ஆய்வுகளைல்லாம். உடனுக்குடன் ஆங்கிலமொழிச் சஞ்சிகைகளிலே வெளிவருகின்றன. எனவே, பரந்தபட்ட அறிவுத்துறையென்னுஞ் சாகரத்தைச் கடப்பதற்கேற்ற நல்லதொரு புண்ணியாக ஆங்கிலம் அமைகிறது. இந்தப்புனையைப் புறக்கணித்தால் நாம் இன்றைய உலகிலே வாழத் தகுதியற்றவர்களாவோம்.

எமது முன்னோரைப் போலன்றி, இன்றைய தலைமுறையின் ரிர் பலர் மகாவிவேகிகள்; தனியாத அறிவுத்தாகம் கொண்ட வர்கள். அவர்களின் பசிக்கு, தமிழ் மொழியறிவு யானைப் பசிக்குச் சோழன் பொரி போன அமைகிறது. அவர்கள் நிறையக் கற்று, புனைமெற்று, நாட்டுக்கு நற்றொஷ்டாந்த வேண்டிய வர்கள். அவர்களைக் குறுகியதொரு லட்டத்தில் கடைத்துச் சிறைவைப்பது துரோகம். அவர்கள் அறிவுத்துறைகள் வெகு வாக வளர்க்கியடைந்த நாடுகளுக்குச் சென்று, அறிவுசிசெவி மனத்தையும் திரட்டலவேண்டும்; அதன் மூலம் நாட்டுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் தாய் மொழிக்கும் நற்பணி புரிதல் வேண்டும். இவ்வுயரிபேறு எமது மாணவச் செவிவங்களுக்குச் சிடைக்க வேண்டுமெனில், அவர்கள் ஆங்கிலத்திலே திறமை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஆஃதின்றேல், அவர்கள் திறமை காட்டில் எறிந்த நிலாப்போக் பயணந்தாகிவிடும்.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இருதிக் கட்டத்தில் வாழும் சாதாரண மனிதன் ஒருவன் வாழ்வாங்கு வாழுவேண்டுமானால் பரந்த பொதறிவு பெற்றிருத்தல் மிக இன்றியமையாதது. இந்த அம்சத்தை ஆராயும்போது தாய்மொழியில் வெளியரகும் பத்திரிகைகளையோ சஞ்சிகைகளையோ குறை கூறுவதாக எண்ணால் கூடாது. ஆனால், பொதறிவு சிறப்புறவளர் ஆங்கிலப்பதி திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் பேருதலி புரியவல்லன. அதனால் சாதாரண மனிதன்கூட நல் வாழ்வு வாழ ஆங்கிலப் பயிற்சி அவசியமானதாகும்.

எந்தக் கோணத்தில் நோக்கினாலும் ஆங்கிலத்தை அலட்சி யைப் படுத்துவதாற் பயனில்லை. தமிழ்மொழிப் பற்றை வெறி யாக வளர்க்காமல், அதனையும் ஏற்று, உகப்பொது மொழி யான ஆங்கிலத்தையும் ஏற்றல்வேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிப்பது யானை தலை தலையில் தானே மன்போட்டுக் கொள்வதை ஒக்கும்.

**“வலது குறைந்தோரும் சமுதாயத்தின்
அங்கத்தினரே”**

(பத்திரிகைக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள் :

1. அமைப்பு : ஆசிரியருக்கு எழுதப்படும் சிறுகடிதம்.
2. ஆரம்பம் : வலதுகுறைந்தோர் யார் என்பது.
3. சமுதாயம் அவர்களை நோக்கும் விதம்.
4. வலது குறைந்தோரிடமுள்ள ஆற்றல்.
5. பொதுமக்கள் செய்யத்தக்கவை.
6. அறநிலையங்கள் மேற்கொள்ளத்தக்க பளிகள்.
7. அரசு மேற்கொள்ளவேண்டிய பளிகள்.
8. முடிபு (கருக்கிக் கூறல்)

46. நிதிலை வீதி,
கோதிபூரம்,

90 - 06-01.

ஆசிரியர்,

“மலர்ச் சென்டு”

கோதிபூரம்.

இயார்,

இதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள “வலது குறைந்தோரும் சமுதாயத்தின் அங்கத்தினரே” என்னும் கட்டுரையைத் தங்கள் மேலாள பத்திரிகையில் தகுதியுடையதானாற் பிரசரி குமாரு வெண்டுகிறேன்.

வணக்கம்.

இங்களாம்,
தங்கள் உண்மையுள்ள,
ந, கிரிஜா

“வலது குறைந்தோரும் சமுதாயத்தின் அங்கத்தினரே”

“கரபி”

“அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலேயு
அரிது அரிது மானிராதால் அரிது
மானிட ராயினும் கண்குருடு செவிடு
பேடு நிங்கிப் பிறந்த வரிது” — இதுள்ளவையார் பாட
விள் ஒரு பகுதி: மானிடத்தின் கிருமையை, ஊனமற்ற பிறப்

பின் சிறப்பை எடுத்தியம்பும் பகுதி; எனினும் கண், குருடு, செல்டு, பேடு நீங்கிப் பிறவாதோரும் உள்ள என்பதைக் குறிப் பரக்க காட்டும் பகுதி. சில இயற்கைக் காரணிகளாலும் சில வகை நோய்களாலும் பலவகை விபத்துக்களாலும் கணராய், குருடராய், செல்டராய், ஊமராய், முடவராய், மனநோயாளராய் மக்கள் பல்லாயிரவர் உலககெங்களும் அவசிலுற்ற வாழ கின்றனர். அவர்கள் சாதரண மனிதர்களிலும் பார்க்க ஒதோ ஒரு வகையில் வலில்லமை குறைந்தவர்கள்; வலது குறைந்தவர்கள். ஆனால், மற்றைய மனிதர்களைப் போலவே பசியும் தாகமும் உடையவர்கள்: மண்ணில் நல்லவள்ளும் வாழவேண்டும் எனினும் வேட்கை உடையவர்கள்; எல்லாவற்றிலும் மேலாக மனமும் மனத்தின் கண்ணே தோன்றும் ஆயிரம் ஆயிரம் உணர்வுகளும் உடையவர்கள். அவர்கள் சமுதாயத்தின் அங்க மாகப் பலவகை இன்னல்லஞ்சுக்கு ஆட்பட்டு வாழ்கிறார்கள்.

எங்கள் நாட்டிலும் இத்தகைய வலது குறைந்தோர், மக்கள் பலர் கடும் பொதுவிடங்களில், பல்லெல்லாம் தெரியக் காட்டிப் பருவரல் முகத்தில் தேக்கி, பிச்சையேற்று வாழ்கின்றனர். அவர்களைக் கானும்போது ‘சீசி’ என்று அருவருக்கின்றனர் சிலர்; ‘போ, போ’ என்று விரட்டியடிக்கின்றனர் சிலர்; தாம் வளர்க்கும் நாய், பூணை, ஆடு, மாடு முதலிய பிராணி களிலும் பார்க்க. இழிந்த பொருளாக ஒதுக்குகின்றனர் சிலர்; நெஞ்சிக் கரமிக்கிற, மனிதாபிமானயின்றி, சில சுதாக்கள் எச்ச ஏறிகின்றனர் சிலர், பொதுவாக நோக்கும்போது சமுதாயம் வலது குறைந்தவர்களை மனிதர்களாகவே மதிப்படில்லை; இவ்வாறு அவமதிக்கப்படும்போது அவர்கள் மனம் எவ்வாறு பாதிப் புறம் என்பதை என்னுங்கிவில்லை. மனிதாபிமானம் மதிந்த விட்ட இந்நிலை நம்நாட்டில் மாத்திரமன்றி, உலக நாடுகள் ஆகைத்திலும் காணப்படுவதோன்றே.

இகரவன் படைப்பு யிசித்திரமானது. குருறுப்பு அல்லது ஒரு வலிலைம் யனமுறிறவர்களுக்கு இகரவன் வேழுகிலை ஆற்றுக்களைக் கர்மமாக்கியுள்ளார்கள். குருடர்களுக்குக் கேள்விப் புறஞும் ரூபச சுதியும் கர்மமை பெற்று விளக்குவது என்கடு. குருடரும் முடவருமான இரட்டைப் புலவர்கள், தமிழகத்திலே கணிமமை பொழிந்த கதை வெகு பிரசித்தம். வலது குறைந்தோரிற் சிலர் சட்டத்துறவிகளாய் விளக்குகின்றனர். சிலர் பட்டதாரிகளாய் இருக்கின்றனர்; சிலர் இரசை மேஜைகளாக ஏம் கவிஞர்களாகவும் மினிரிகின்றனர். ஆக, அவர்கள் எல்லோ கும் கையாளாதவர்கள், ஆற்றலறிறவர்கள் எனக்குறிப்பிடு

து பொருந்தாது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் கரிமம் பெற்ற ஒவ்வொரு ஆற்றல் மண்ணுடைய மறைந்தனள் மனியோல ஒளித்திருக்கிறது. எந்த ஆற்றலைன்னும் மனியை வெளிக் கொண்டால் தூய்மைசெய்து, பட்டை திட்டிவிட்டால், ஆது கரிமம் பெற்றுப் பிரகாசிக்கும். அவ்வாறு செய்தலே சமுதாயத்தின் தலையாய மனியாகும்?

இப்பணியிற் பொதுமகிக்கரும் தொண்டர் தாபணங்களும் அரசும் ஆர்வம் காட்டுதல் அவசியமாகும். அந்த ஆர்வமும் அதன் வழியான செயற்பாடுமே, வதை குறைந்தோருக்கு ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைக் காட்டவால்லை. பன்னத்தில் வீழ்நிதிருக்கும் குருடரெவலாம் விழி பெறுவதற்குப் பொதுமகிக்க பெரிதும் உதவுமுடியும். மருத்துவத்துறையின் வளர்ச்சியால் குருடர்கள் விழிபெற்றுப் பார்க்கும் சக்தியைப் பெறும் நிலை ஒரு வாகியுள்ளது. இந்தவரிகளின் கணக்கைப் பெயரித்தெடுத்துப் பாதுகாத்துக் குருடர்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கவையிக்க முடியும். நெருப்பில் ஏரிந்தும் மண்ணில் உக்கியும் அழியும் கணக்கை விழிபற்றோர் பார்க்கவெறுப்படியாக அளித்தலும் ஒரு வகைத் தாணமே. இன்றள்ள நிலையிலே, தாணங்களுட் சிறந்து கண்தாணம். அதன் வாயிலாக எத்தனை எத்தனையோ குருடர்களுக்கு வாழ்வளிக்கலாமல்வா? ஆடம்பரமான விழாக்களிலும் கொண்ட பாட்டங்களிலும் வாரியினைக்கும் பண்ததின் ஒரு சிறபகுதியைப் பெறும் வதை குறைந்தோரின் புனர்வாழ்வு நிலையங்களுக்கு வழங்கி உதவலாமல்வா? வதை குறைந்தோரிற் பலர் சுயமாகப் பல வகைக் கைத்தொழில்களைச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளனர். அவர்களின் உற்பத்திப் பொருள்களை வாங்கி அவர்கள் வாழ்வு வளம்பெற உதவலாமல்வா?

இஷை சில தொண்டர் தாபணங்களாலும் பொதுத் தாபணங்களாலும் நடத்தப்படும் அறநிலையங்கள் வதை குறைந்தோரைப் பேணிக்காத்து. அவரவர் இயல்புக்கேற்ற தொழிற் பயிற்சியளித்து வருகின்றன. இத்தகைய அறநிலையங்களின் எண்ணிக்கை மிகக்குறைவே. இத்தொகை பலவாகப் பெருகுதல் வேண்டும். நாட்டிலுள்ள வதை குறைந்தோர் அனைவரும் வீதி யில் அலையாது, பிச்சை எடுக்காது, ஏதோவோர் அறநிலையத்தில் அரவகணப்பில் ஆற்றல் காண வேண்டும். குருடர்க்கெனச் சிலவும் செவிட்டிக்கெனச் சிலவும் முடவரிக்கெனச் சிலவுமாக அறநிலையங்கள் அமைக்கப்படுதல் நேரை. அமிலங்மாயின் அவர்களுக்கேற்ற வகையிற் கல்வியிலும் தொழிலிலும் பயிற்சியளித்தல் இவ்வாகும். இவ்வாறு நிலையங்கள் செவ்வளை இயங்கு

வதற்கு நிதிமிகுத்தவர் பொற்குவையளித்தல் வேண்டும்; சமூக சேவைகள் அமைச்சம் தாராளமாக நன்கொடை வழங்கல் அவசியமாகும். இவ்வற்றினையங்களிலே, தொழிற்பயிற்சி பெற்றுச் சுயமாகத் தொழில் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றோருக்கு வங்கி கள் கடனுதலி வழங்கிவழிகாட்டுதல் வரவேற்கத்தக்கது.

உலகத் தொழிலாளர் நிறுவனம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினுடாக விடுதித்தொகு கோரிக்கை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது; அரசாங்கத் தினணக்களங்களிலும் கட்டுத்தாபனங்களிலும் தனியார் நிறுவனங்களிலும் வலது குறைந்தோருக்கு இரண்டுசதுவிதமான வேலைவாய்ப்பளிக்க வேண்டும் என்பதே அக்கோரிக்கை. இக்கோரிக்கையை அடித்தியஞ் செய்யாது அரசு செயற்படுத்தல் வேண்டும். வலதுகுறைந்தோரில் விவேகமும் விடாமுயற்சியும் கொண்டிரியர், சட்டத்தெரணிகளாய், ஆசிரியர்களாய், பிற உயர்தகுதி பெற்றவராய் விளங்குகின்றனர். அவர்களுக்கு அரசுத்தக் கெளரவுமளித்து உயர்ச்சி பதவிகளை வழங்குதல் வேண்டும். ஒரளவு கல்வித் தகுதிபெற்ற வலது குறைந்தோருக்கு அவரவர் இயல்புக்கேற்ற வகையிலே தொழில் வாய்ப்பு வழங்குதல் அரசின் தாரிமிக கடமையாகும். இந்த வீதாசார முறையினைச் சட்டமாக்கி அரசு செயற்படுத்தல் சாலச் சிறந்ததாகும். அரசு காட்டும் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றித் தனியார் நிறுவனங்களும் செயற்படுமென எண்ண இடமுண்டு.

துர்ப்பாக்கியசாலிகள் எனக் கருதப்படும் வலது குறைந்தோரிக்குப் பொதுமக்களும் ஆற்றினையங்களும் அரசும் ஆதரவு காட்டுமானால், அவர்கள் சாதாரண மக்களைப் போன்ற தனிமானத்தோடு தலைநியிர்ந்து நிற்பார். சமுதாயத்திலே வேண்டப்பட்டாத உறுப்பினராகக் கருதப்படார்; விரும்பத்தக்க உறுப்பினராக மதிக்கப்படுவார்.

ஒரு திருமண ஊர்வலம்

(வருணாஸக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. முன்னுப்பர்.
2. ஊர்வல ஆயத்தம்.
3. ஊர்வலக் காட்சிகள்.
4. ஊர்வலம் ஒரு வீட்டு வாசனில் நிற்கிறது.
5. முடிபு.

கொட்டுமேனம் முழுகியது; இரட்டைநாதசரம் காற்று டங்க கலந்து இசைத்தது. அந்தணர்கள் “மாங்கலியந்தற்றுனர் வேண்” என்ற மந்திரத்தை ஒரே குரலிற் கூறினார். மணமகள் ஆக்கினி சாட்சியாகவுஞ் சபையோர் சாட்சியாகவுந் திருமங்கல நாணைக் குறிப்பிட்ட கபழுகர்த்தவேணையிலே, மிகுந்த அவதா ணத்தோடு மணமகள் கழுத்திற் கட்டினான். சபையோர் அந்த ஒரு கணத்திலே களிப்பினால் மெய்சிவிர்த்து, மணத்தளவில் வாழ்த்துரை வழங்கினார். அந்த ஒரு கணத்திலே முந்த ஆரவார மெல்லாம் படிப்படியாகச் சாதாரண நிலையை யடைந்தன. மணமக்கள் அக்கினியை வலம்வர்த்தி, அரூந்ததி கண்டு, பாலும் வழங்கும் உண்டு, இல்லத்துப் புகுந்தனர். அதன்பினரை சமுதாய முறைப்படி, மணமகன்று சுற்றுத்தினரும் மணமகன்று சுற்றுத் தினரும் ஒரேபந்தியிலமர்ந்து விருந்துண்டனர். ஆண்களது பந்தி முடிந்து, பெண்கள் பந்தி நடைபெறும்போதே, இபெரியவர்கள் ஊர்வலத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அவதானிக்கத் தொடங்கினார்.

இத்தருணங்களிலே, பழைய ‘செவலெட்’ இனமோட்டார் வண்டிகளுக்கு ஏற்படும் மதிப்பை அளவிட்டு முடியாது. அவதாம் கூடாரம் மடிக்கவும் விரும்பிய விரும்பியவாறு அலங்காரங் செய்யவும் இடம் கொடுக்கும் இயல்பின் புதுப்புதுவகை மோட்டார் வண்டிகள் எல்லாம் வெட்கித் தலைகுனியும் வண்ணம் பழையமோட்டார் வண்டியோன்று மயிலின் களினு குப் பெற்று வாயிலில் நிற்கிறது. மயிலின் நளினமான கழுதி

தமிழும் ஆகை விரைவும் மார்பும் மேசெழுந்து நிற்கும் தொகை யும் நிலத்தைச் சொட்டத் துடிக்கும் இறகும் பாரிப்போர் கண்ணுயிர் கருத்தையும் கொள்ள கொள்ளுகின்றன. அவை குடி காப்பட்டங்கொலை ஏதியூட்டக் கீழை என்பதற்கு கீக்காட்டியே காட்சியாகும். ஏதிபோசுவும் நிறைவேய்தி பதும் மணமக்கள் குழுந்தைரப் படுகின்றனர். அவர்களுக்கு முன்னால் ஆண்ணின் கட்டம் செல்கின்றது; பின்னார் பெண்ணின் கட்டம் அன்னக்குழாம்போன்ற அன்றைத் தயிக் கின்றது. மணமக்கள் காலோத்தியடி மெல்ல நட்டது வந்து மயிலாகி நிற்கும் மோட்டாரில் உறி அமர்கின்றனர். அவர்களை நடுநாயகமாகி கொண்டு மணமக்களின் இப்பால் அவனது தோழ மூடும் மணமக்களின் அப்பால் மணமக்களின் தோழியும் இருக்கின்றனர். பத்தப் பண்ணிரண்டு 'பெற்றோயாக்கி' விளக்குகள், ஒவ்வொன்றிலே இரண்டுப் பக்காக்குகின்றன. அந்த ஒன்றிப்பெருக கிடை வன்று அவன்களிக்கப்பட்ட அந்தச் சூழல் முழுவதும் இந்திரரோம்போலப் பொலிகிறது. அந்த மயில் வாகைத்தின் பின்னால் வண்ணவண்ணப் பட்டுடுத்தி, கொள்ளவே பழையுண்டு, மலர்குடி, கனிப்பினாலே பொலிவெற்ற முத்தினராய் வரும் பெண்கள், தேவமகளிர்போலத் தோழியுகின்றனர். முக்கே செல்லும் ஆண்கள், மகிழ்ச்சிப் பெருமிதழும் கம்பீர தோற்ற முங் கொண்டு தேவர்கள்போல விளக்குகின்றனர். அவர்கள் மத்தியிலே விமானமுச்சிந்து செல்லும் இந்திரங்கும் இந்திரானி யும்போல மணமக்கள் காட்சியளிக்கின்றனர்.

அரிவலம் நூரத் தொட்டுகின்றது. அப்போது அரிவலத் திடை முக்கேயிலே ஒளித்த அதிர்யேட்டு காதைச் செய்கிடு எடுத்துகிறது. மத்தோப்புக்கால் வெட்டித், அாண்யெளியிலே பச்சை, மஞ்சள், நிறம், சிவப்பு என்னும் நிறப் பூக்களைத் தூக்கின்ற கிழறன. அவை திசையெல்லாம் பந்து சிரிக்கின்றன. முழு பெற்ற நாதஸ்வர கிழுதுவர்களும் இருவர், சந்திரப்பத்துக் கேற்ற, நடைமக்கள் இராகத்துக்குரிய கீர்த்தனைத்திடு பக்க விவை இடைக்கின்றனர். அவர்களைப்போலவே மற்றவித்துவர்களும் அந்தப்பல்லியைத் திரும்பதி திரும்ப அழைக அகை போடுகின்றனர். அவர்களது இடைக்கேற்றப் பேர்கள் மேனாரர் கால்வாயால் நாள்தோற் கொடுத்து மேனார்களைப் போல வாசிக்கின்றனர். அவர்களுக்கு முன்னாலே கிருத நார்த்திரீலை ஏரா கூட்டம் நடை பெறுகிறது. கிருதியில் நாள்வொளிக்கேற்றப் போகுவது பாடு கிறான்; கிருத நாளி கூட்டுக்கும், காட்டுக்குமேற்றப், ஏரா நாட்டிப்போர்கள் தன்னாற்றுத்திடு 'கு கு' என ஒவ்வொய்யுப்பு,

குமார கூடுதலான் இருந்தும் எழுங்கிறது என்று கணக்கு
ஆக நீண்ட மருவிட்டையிலே காங்கிரஸ் நிறுத்தியும் பல சாலை
வேலைப்பாடுகளோடு கூடுதலான். ஏதனால் வைத்து வேலை வாங்கா
மற பலர் பாரித்துக்கொண்டு நிறுக்கிறார். இந்தனை வீரர்களை
யோடு அரிவும் முன்னேற்றி செல்கிறது.

தமிழ்நாட்டின் இவர்ந்து வற்ற மயிலார்தி, அங்கும் அங்குல
மாசு முக்களேற்றி செல்கிறது. எதிரே வந்த வீட்டு வாயிலிலே
பூர்வ கும்பம் பொலிவற வைத்து. குத்தலீக்கேற்றி, ஆராத்
இத் தட்டேற்றி, கமங்களைக் கூருவர் நின்ற மணமக்களை வர
வேற்கிறார். அந்த இடத்திலே மணமக்கள் ஏற்காத ஸார்தி
நிறுக்கிறது. பின்னர் சிறுவன் ஒருவனுஞ் சிறுமி ஒருத்தியும்
மணமக்கும் மணமக்கும் மணங்கமழும் முல்லை மலர்
மாலை குணிவிகின்றார். அந்தசிகமங்களிப் பெண்கள் மூராத்தி
கற்றி, செஞ்சாந்துத் திடையிடுகின்றார்.

மணமக்கள் ஏற்பாடுத்தும் அந்த மயிலார்தி குணகிறது.
அதனால் தொடரிந்து வரிவழும் முக்களேற்கிறது. மணமக்கு
கூட்டுக்கண்ணால் மணமக்கள் நோக்குகிறான்; அவரும் தன் வை
வை ஒருபூர்வாகத் குத்திரப் பாரித்துவிடவேண்டுமென்ற
கணக்கித்தானே கணப்பார்க்கவ பார்க்கிறான். மீண்டும் வறியது
போல, ‘அண்ணலும் நோக்க அவரும் நோக்கியான்’; ஒருக்கணம்
இருார் நோக்கும் ஒருபூர்வபொறு விழுங்குகின்றன. ஒருவரும்
ஏனிலும் பூக்கின்றார். மணமக்களின் செந்தாமகர வதாம்
மீறும் கிவசிகின்றது. அவன் நாணமடைந்து தலைதராத்திக்
கொள்ளுகிறான். ஏற்றிக்கூடியே அவதானித்த பெண்கள் கை
கலவென்க கிரிகின்றார். அவர்களுக் கூருத்தி தணிவட்டி,
“இனி வெட்டப்பட்டு என்ன பயன்? தாவில் கழுத்திலேற்கிட்ட
டாக் பெண்கள் குணங்குப்பவர்கள் தானே” என்ற மண
மக்கள் நோக்கிக் கொல்லுகிறான். ஏதனால் வெட்ட அவன்
தானிக் கோணிதி தலை கணிம்நீர் விடுகிறான். அப்போது மண
மகளின் தமக்கை ஒருத்தி, “பெண்களென்றால் அடிமைகளா;
தாவிக்கட்டி குடிநீர் முன்று மனிநேரம் ஆகவிக்கவை; அவன்யே
பாரித்துக் கொண்டு இவர் இருந்தான். அவன் என்ன செய்வான்,
நாவமி!” என்ற தன் தமிழகத்திற்குப் பரிந்து பேசுவதிபோல, மண
மக்குங்குக் கேட்கும்படியாகக் கூறுகிறான். ஏதனால் வெட்ட மண
மக்கும் வெட்கத்தினாலே தலைகளிம்நீரைகள்ளுகிறான். அந்த
நகர்காட்சியை அனுபவித்து பெண்கள் பெருங்குருவெடுத்துக் கிரிக்
கின்றார். இந்தக் கூட்டத்திலே வைத்துகொண்டாத பெண்களில்
ஒருத்தி, தன் கீடைகிதியில் புதுமாதிரிப் புடையை பற்றியும் கடு
நிலை உற்றியும் சீரார்க்கிறான்; இங்கொடுத்தி, தன்ஜையாளிக்

தற்பெருமையையும் கணவன் சொற்கேள்ளத் தனிமையையும் பற்றிப் பேசுகிறான்; இன்னொருத்தி, தன் கணவனைத் தன் கைப் பொமிமையாக்கிய விதம்பற்றியும் தனது சாகசச் செபல் பற்றியும் வானளாவப் புகழுகிறான். இவைகளில் ஒன்றையும் உணராத ஆண்களில், நடுத்தர வயதினையுடையவர்கள், தத்தம் கவலைகளையுந் துன்பங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் பரிமாறுகின்றனர். ஒருவர் தம் மகளின் கல்வியைப் பற்றி மற்றவர்க்குக் கூறிக் கவலைப்படுகிறார்; இன்னொருவர், கணவனைப் பிரிந்து வந்திருக்கும் தம் மகளின் எதிர்காலம் எப்படியாகுமோ என்றென்னி, அதனை வேறொருவர்க்குக் கூறி ஆணோசனை சேட்கின்றார்; இன்னொருவர் கிளிநெராசிப் பகுதியிலே கமஞ் செய்தமையால் விழைந்த நஞ்சை தீமைகளை விளக்குகிறார். இல்லைப் பேச்கக்கொல்லாம் நாதல்வர இசையிலே, முழுகிறிடுகின்றன. அதனால் அவை, யார் யாருக்குச் சொல்லப்படுகின்றனவோ, அவரவரிகளால் மாத்திரம் கேட்கப்படுகின்றன.

இப்பொழுது ஊரிவலம் இன்னொரு வீட்டுவாயிலில் நிற்கின்றது. வழமைப்படி மன்மக்களுக்கு மாலையணிவித்து ஆராத்தி யெடுத்தத் தினகமிடுகின்றனர். மன்மக்களிருவரும் ஒருவர்களான்மையால், ஊரிவலம் மன்மகன் வீட்டின்டியும் வரையும் ஒவ்வொரு வீட்டு வாயிலிலும் இந்திக்குச்சிகள் நிகழ்கின்றன. சுற்றில் ஊரிவலம் மன்மகன் வீட்டு வாயிலை அடைகிறது; இது வரை நேரமும் நிகழ்ந்த வேட்டிகளை விடேராதங்கள் ஒவ்வொரு நாட்காக்கு கண்ணிக்கின்றன; ஆண்கள் மத்தியிலும் பெண்கள் மத்தியிலும் நிகழ்ந்த உரையாட்கள் தோட்டிருப்புப் போகின்றன; நாதல்வர வீத்துவரங்களும் மேளகாரரும் மாத்திரம் இப்பொழுதும் தம் கைவரிக்கையைக் காட்டிக்கொள்கின்றனர். மன்மகனது வீட்டு வாயிலே, பூரண கும்பம் பொலிவுற வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரு குத்துயினர்கள் ஏழூருக்களிலும் ஒளியிடுப் பிரகாசிக்கின்றன. குமங்களிப் போன்றை பலர், பல மாநிகளைப் பொருங்கி ஏந்தி நிற்கின்றனர். அவர்களிலிருவர் ஆராத்தி எடுத்து மன்மகனை வரவேற்று, வீட்டினுள் அழைத்துச் சொல்லுகின்றனர். அதன் பின்னர் ஆண்களும் பெண்களும் தாமிழுலம் பெற்றுக்கொண்டு தத்தம் இவ்வங்களை நோக்கி ஏதை தொட்டுக் குகின்றனர். இவ்வாறு வீத்திருண்ண ஊரிவலம் கபமாக ஒரு முடியைப்படைந்தது.

“உயிர் வீடு”

(வாணோவி நாடக வியரிசனம்)

சூறப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்: நாடகத்தின் பெயர்;
2. கந்தச்சுருக்கம்.
3. நாடக அமைப்பும் நாடக நிகழ்ச்சிகளும்.
4. தயாரிப்பும் பற்றிய குறிப்பு.
5. நடிப்புத் திறமை.
6. சில கவுயங்கள், கவுயங்கள் நிகழ்ச்சிகள்.
7. முடிபு - அபிப்பிராயம்.

இளமைப்பருவந் தொடக்கம் வாணோவி சிறுவர் மலரில் இடம்பெற்ற நாடகங்களைக் கேட்டு, நாடகபாத்திரங்களாகவே மாறி, அழுதஞ்சு சிரித்தும், பயந்தும் வியந்தும் கவுத்த பழக்கம் எனக்குண்டு. இப்போது வாணோவிலில் ஒனிப்பரப்பராகும் ஏனைய நாடகங்களையும் தவற சிடாது, ஆர்வத்தோடு கேட்பதுண்டு. அண்மையிலே கேட்ட நாடகங்களில் ஒன்று, இறைம் என மன வரங்கிலே கழுத்து சொன்னிடிருக்கிறது. “உயிர் வீடு” என்பது அந்நாடகத்தின் பெயர்.

கொழும்பிலே தலை தூக்கி நிற்குக் கீட்டுப் பிரச்சினையை யும் வீடுகளை வாடகைக்கு வீடுவோரின் மஸ்பாநிக்கையும் கருப் பொருளாகக் கொண்டு புனையப்பட்டது இந்நாடகம், கந்தசாமி கொழும்பிலே பணிபுரியும் நடுத்தர வர்க்கத்தினரில் ஒருவர்: ஆறுபிள்ளைகளில் தந்தை: அவர் மனைவி வள்ளியம்மை. குடும்பத்தோடு ஒரு சிறு கீட்டில் வாழ்ந்த அவர், குறித்ததொரு தவணையிலே கீட்டடை விட வேண்டிய அவலநிலைக்கு ஆளாகி ரார். குறித்த தவணைக்கு இன்னும் ஐந்தேஜந்து நாட்கள் இருக்கின்றன. ஆளாகி, வீடு கிடைத்தபாடுவில்லை. அவ்வேளையில் தம் பாலிய நன்பரான சிவவிங்கத்திடம் கீடொன்று வாடகைக்கு இருப்பதாக அறிந்து, அவரிடம் செல்கிறார்; தம் இக்கெட்டான் நிலையைச் சொல்வி இரக்கிறார். எட்டுப்பிள்ளைகளையுடைய சிவவிங்கமும் ஆவர் மனைவி பார்வதியும், பிள்ளைகள் கடுவ

குடும்பத்தினருக்குத் தாம் வீடு கொடுப்பதில்லை என இரசிகமிக் கூட கூறி அனுப்பின்றுகின்றனர். வீடு திரும்பிய எந்தசாமி, தம் மகன்கீழட்டு பேசி, இரசிய முடிவொன்றை எடுக்கிறார். அவ் யேளையில், நாராயணன் என்பவர் தமது வீட்டின் ஒரு மகுதியை வாடகைக்கு விடப்போவதாக அறிந்து அங்கே விரைகிறார். தமக் குப் பிள்ளைகள் இல்லையென்றும் நாறும்மகன்கீழட்டு மாத்தி ரூமே என்றும் அதனால் எவ்வள்ளுக்கான் தொந்தரவும் இரா தென்றும் கூறி வேண்டுகிறார். அண்மையில் தமது ஒரேயொரு மகனை இழந்த நாராயணனும் அவர் மகனான் இலக்குமிழும் தாங்கள் பிள்ளைகள் இல்லாத குடும்பத்தினருக்கு வீடு கொடுப்ப தில்லை என்றும் பிள்ளைகளின் குறும்புகளுக்கு இலக்காகாத வீடு உயிர்ந்த வீடு என்றும் கூறுகிறார். அதனால்கேட்டு அதிர்ச்சி யடைந்த எந்தசாமி, பிள்ளைகள் இல்லையென்று தாம் பொய் சொல்ல வேண்டிய காரணத்தை வெளிப்படுத்தி வீட்டுத்தப்பெறுகிறார். இதனே நாடகத்தின் மேலோட்டமான கலை.

இசைத் துறை காட்சிகளிலொட்ட நாடகமாக குகமகி யப்பட்டுள்ளது. முறை காட்சியில் சிவலிங்கத்தின் வீடு களமாக குகமய, எந்தசாமியும் சிவலிங்கமும் பாத்திரங்கள் காக நடமாடுகின்றனர். அக்காட்சியில் இரு முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுகின்றன. ஒன்று: சிவலிங்கந் தம்பதியரின் குழந்தைகளின் குறும்புகள் வீட்டுக்கும் விபாபித்திருப்பதைக் கந்த சாமி குறிப்பிட, அதற்கு அவர்கள் மிக மகிழ்வொடும் நலைச் சுலவபோடும் பதிலளித்தல். ஏடுத்து: அத்தகைய சிவலிங்கந் தமிழ்யர் பிள்ளைகளின் குறும்புகளால் வீடுபூழதாகி விடுமெனக் காரணக் காட்டி, எந்தசாமிக்கு வீடு கொடுக்க மறுத்தது; இரண்டாம் காட்சியில், எந்தசாமியின் வீடு களமாக குகமய எந்தசாமியும் வள்ளியம்மையும் பாத்திரங்களாகின்றனர். அக் காட்சியில் இருவரும் ஒரூராக கொடுக்கப்பட்டு எடுக்கும் முடிவு பிரதான அம்சமாகிறது. பிள்ளைகளைப் பேருக் கோர்த்தியிட்டு விசிக்கக் கிராமத்துக்கு அனுப்பின்றுவெத்தபதும், அங்குக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையென்று கூறி வீடு கேடுவது என்பதுமே அம் முடிபு. குஞ்சான் காட்சியில் நாராயணன் வீடு களமாய் குமை கிறது. நாராயணன், இலக்குமி, எந்தசாமி என்போர் பாத்திரங்களாய் உலாவுகின்றனர். அக்காட்சியில் ஒரேயொரு மகனை இழந்த நாராயணன் தம்பதியரின் கோர வெளிப்பாடும், எந்த சாமி தமக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை என்கூறி வீடு கேட்டபதும் அதற்கு அவர்கள் பிள்ளைகளின் குறும்புச் செயல்கள் நிறைந்த விடே உயிர் வீட்டைக் காட்டுவதும் பிரதான கருத்துக்களாக குறையகின்றன.

மேடை நாடகத்திற்கும் வாணோலி நாடகத்திற்கும் முக்கிய மானதொரு வேற்பாடுண்டு. மேடை நாடகத்திற்கு என்னாற் காணக்கூடிய களம் உண்டு; காட்சிக்கேற்ற வேடம் புனர்ந்து, ஆடியசெற்று மெய்ப்பாடுகளைப் புலப்படுத்தும் காட்சியுண்டு. ஆணால், வாணோலி நாடகத்தில் நிகழ்ச்சிகளைக் காணும் வாய்ப்பு இல்லை. அதனால், வாணோலி நாடகத் தயாரிப்பாளர் எளத்தினையும் களத்தின் நிகழ்வுகளையும் பாதித்திரங்களின் மெய்ப்பாடுகளையும் உரையாடலை மாத்திரமே கூடகமாகி கிக் கேட்பேர் மன்றகண்ணாற் காணுமாறு செய்கிறார். இந் நாடகத்திலே தயாரிப்பாளர் மிகத் திறமையாகத் தொழிற்பட்டிருக்கிறார் என்றே கறவேண்டும். நடிகர்களை மிகக் குடிப்புக்கு இட்டுச் செல்லாது. பாத்திரப் பண்புகளை உணர்ந்து நடிகரை செய்தமையும், உணர்ச்சிகளை அமைத்தியான் முறையிலே பூரண மாக வெளிப்படுத்துக் கூட செய்தமையும், அன்னோடு பின்னணி ஒவிக் குறிப்புகளை அமைத்தமையும் அவர் திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டு வேண்டும் அமைக்கிறான். உதாரணமாக, முதற் காட்சியிலே, அந்தசாமியும் சிவலிங்கமும் சந்திக்கும்போது குடும்ப நலன்களை விசாரிக்கும்போதும் சிவலிங்கம் தமது மனவியை அறிமுகப் படுத்தும்போதும் நகைச்சுவை அளவோடு துடித்து நம்மை மகிழ்விக்கிறது; அட்டகாசம் புரியவில்லை. நாராயணனும் இலக்குமியும் தம் மகளை இழந்த நினைவிற் பிறந்த சோகத்தை வெளிப் படுத்தும்போது. ஒப்பாரிவைக்கச் செய்யவில்லை; குரவின் தள தளப்பாலும் இரண்டொரு பெருமுக்கிக்கவினாலும் அதனைச் சாதிக்கச் செய்துகீழிறார். பின்னணி இசை பாதித்திரக் களின் குரலை அழுக்கிவிடாவன்னாம் அமைத்துள்ளார். எனினும் ஒவியாங்கிகள் அமைக்கப்பட்ட முறையிலுள்ள கோளாற்றினாற் போலும் சில நடிகர்களின் குரலைத் தெளிவாக்குகேட்ட இயல்வில்லை.

மேடை நாடகமாயினும் வாணோலி நாடகமாயினும் அவற்றில் வெற்றிக்கு நடிகர்களின் நடிப்புத் திறமை முதற் காரணமாய் அமைகிறது. வாணோலி நாடகத்தில் நடிப்புத் திறமை என்பது உணர்ச்சிகளைத்தையும் குரல் ஒன்றின் மூலமே வெளிப் படுத்தலாகும். இந் நாடகத்தில் நடித்த நடிகரின், பாதித்திரக் களின் மனியைப் பூரணமாக உணர்ந்து நடித்திருக்கிறார்கள் என்ற சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாகச் சிவலிங்கமாக தடித்த களின் குரவினாறும் உச்சரிப்பும் பேசிய பாங்கும் பொன்னின் குட்டித்துக்குப் பொடிட்டிடத் தோலமைற்றுத். உதாரணமாக, சிவலிங்கம் பாரிவதியிடம் 'எடுத்தே, இதென்ன கண்டறியாத

வெட்டம்; கம்மா வா; இவனென்ன உன்னப் பொம்பிளை பாரிக் கவோ வந்திருச்சிறான்..... வெட்டப்படாமா; ...ஆ...மெல்ல மெல்ல..." என்ற இடத்தைக் கறலாம். கந்தசாமியாக நடத்த வர் சிறப்பாக நடிக்க முயன்றபோதிலும், வீடு தேடி அகலயும் இன்னைல் வெளிப்படுத்தும் வேளையிலே சிறிது தடுமாறுகிறார். சோகவுணர்வு எம்மனத்திற் பாயவில்லை.

இந்நாடகத்தில் வரும் சில இடங்கள் கூட்டித்துக் குறிப்பி டத் தக்கவை. ஒரு பானை சோற்றில் ஒரு சோற்றை எடுத்துப் பதம் பாரிப்பதுபோலே, ஓரிடத்தைக் கறலாம். நாராயணன், கந்தசாமிக்கு, "தம்பி, வீடு ஒரு சடப்பொருள்..... பிணம் மாதிரி. அந்த வீட்டுக்கு உயிர் வைத்துவது பின்னைக்கிடான். அதுகள் ஒடவேணும்; ஆடவேணும்; அழவேணும்; சிரிக்க வேணும்; சிறவேணும்; கிழிக்கவேணும்; உடைக்கவேணும்; நொருக்கவேணும். அப்பதான் வீட்டுக்கு உயிர் வரும்; வீடு நிறைஞ்சிருக்கும்" என்கிறார். இவ்வார்த்தைகளை நாராயணனாக நடத்த நடிகர் கறியபோது உண்மையிலே உள்ளம் உருகியது; மெய்ஸிலிருத்தது. கந்தசாமி வீட்டில் நிசந்த பின்னை களின் அட்டகாசமும், அவர்களை வன்னியம்மை பேசிய விதமும் அவ்வளவு நாகரிகமாகத் தோன்றவில்லை. அது ஏழுத்தாளரின் குறையென்றே கறவேண்டும். அதனைத் தயாரிப்பாளர் தவிர்த்திருக்கலாம்; அவிலது திருத்தியமைத்திருக்கலாம்.

கொழும்பு வாழ் தமிழரின் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்ட நாடகக் கதையையும் நெறியான்கையையும் குரவின் மூலம் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திய நடிகர் திறமையையும் கருத்திற்கொண்டு நோக்கினால். ஆகிகாங்கே ஒருக்கில் ஒரை பாடுகள் தலைகாட்டினாலும், மொத்தத்தில் இஃதோர் சிற்றத வரணைவி நாடகமென்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

தொழில் நுட்பக் கல்வியின் பயன்கள்

(விளக்கக்கட்டுரை)

சூழப்புக்கள்.

1. ஆரம்பம்.
2. தொழில் நுட்பம் இன்னதென்பது.
3. நமது நாட்டிலே தொழில் நுட்பம் பயிற்சியின் இன்றி யமையாமல்.
4. தொழில் நுட்பக் கல்வியின் முக்கியத்துவம்.
5. தொழில் நுட்பம் பயிற்சியும் வேலை வாய்ப்பும்.
6. கல்வியமைப்பிற் செய்ய வேண்டிய மாற்றம்.

ஆதிகால மனிதன் இன்றுள்ள நாகரிக மனிதனாக வளர்ந்த கடை மிகச் சுலவையுடையது. குடைகளை உறையுளாகச் சொன்னுடைய அன்று வாழ்ந்த கற்கால மனிதனுக்கும் விண்வெளியைக் கடந்து கோள்களுக்குச் செல்ல விழையும் இன்றைய மனிதனுக்கு மிகடையேயுள்ள வளர்ச்சி பெரிது. இதனை ஊன்றி உணரும் போது மனிதன் தனது சிற்றனவைத் திறத்தால், தமக்கும் பிறரைக் கும் சமூகத்துக்கும் பலபல துறைகளிலே பலபல தேவைப் பொருள்களைப் பெருக்கிக்கொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகிறது. பஞ்ச பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் காணும் அறி வியலே - விஞ்ஞானமே - இப்பெருக்கத்தை விரிவுபடுத்தியது என்ற துணிந்து கற்றாம். தேவைப் பொருள்களின் பெருக்கமும் அறிவியல் வளர்ச்சியும் இணைந்தபோது, பல்லாயிரக் கணக்கான தொழில்கள் பிறந்தன. அந்தப் பெருந்தொழில்களுக்கு உபகாரப்படுவனவராக எத்தனையெத்தனையோ கிளைத்தொழில்கள், உபகிளைத் தொழில்கள் முனைத்தெழுந்தன. இவ்வாறு தொழில்கள் பலப்பலவாகப் பெருக்கமடைந்த நிலையில், இன்றைய மனிதன் செம்மையுற வாழவிரும்பினால், அவன் தனது ஆற்றலுக் கேற்றவொரு தொழிலைச் செய்ய வேண்டியவனாகிறான்.

இன்றைய உலகிலே தொழிற்றுறை வளர்ச்சியும் விஞ்ஞான அறிவும் பிரிக்கமுடியாதவாறு பின்னீப் பினைந்துள்ளன. அது

னால், எந்த ஒரு தொழிலிலும் விஞ்ஞானத்தின் உயரிய பண்புகள் பதிந்தனன. விதிகளைப் பற்றிய திட்டவட்டமான அறிவு, அவ்வறிவினைப் பிரயோகித்துச் செயலாற்றும் தெளிவு, அது ஒன்று கூடிய நுணுக்கச் செயல்முறைகள், அவற்றாற் பெறப்படும் முழுமையான பயன் என்பதைப் பிரதான விஞ்ஞானப் பண்புகளாகி கருதப்படுகின்றன. இவைகளே தொழிற் பண்புகள் எனவும், தொழில் நுட்பம் எனவும் பெயர்பெறுகின்றன. காலத்துக்குக் காலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய புதிய சக்திகள், தொழிற் முறை வளர்ச்சியிலே கணிசமான அளவு வேகத்தையுண்டாக்கின. அண்மைக்கால அணுச்சக்தியின் அடியாகப் பிறந்த இலத்திரனின் செயற்பாடு, தொழிலுலகிலே நல்ல தொழில் நுட்ப முறை களைப் புகுத்தியுள்ளது. தொழிலுலகிலே கொடிகட்டிப் பறக்கும் யப்பான், மேற்கு ஜேர்மனி, ருசியா, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இந்நல்ல தொழில் நுட்பமுறைகள் உற்பத்தித்துறையில் அதிசயிக்கத்தக்க சாதனைகளை நிற்குத்தி வருகின்றன. அதனால் தொழிற்பயிற்சி பெறும் இன்றுள்ள இளைஞர்கள், அவ்வீத் தொழிலுக்குரிய நுட்பங்களையும் செயன் முறைகளையும் அறிந் திருத்தல் மிகமிக இன்றியக்கமயாதது. அப்பொழுதுதான் அவன் கடபேந் தொழிலில் முழுமையான பயன் பெறப்படும்.

இலங்கை இயல்பாகவே ஒரு விவசாய நாடாகும். அதனால், ஆட்சியாளரும் நாட்டின் முனினேற்றங் கருதிப் பலபல விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தி வருகின்றனர். ஆயின் இத்தகைய விவசாய முறைசிக்குக் கு நிச்சயமாக ஓர் எல்லை யுண்டு. ஆண்டாண்டு தோறும் மக்கள் தொகை பெருகமுடியுமேயன்றி, நிலப்பரப்புப் பெருக முடியாது. அதனால், பயிர்க் கொட்டுத் தொழிலாய்ந்த நிலமென்ததும் தகிக முறையிற் பயன்படுத்தப்பட்ட பின்னர், அத்திட்டங்கள் முற்றப்பெற்று விடும். இவங்கையின் விவசாயத் திட்டங்கள் ஏற்கதாம் நாற் பத்தைந்து வருடகாலத்துக்குத்தான் நடைபெறல் முடியும் என உலகவங்கி அறிக்கை கறுகிறது. எனவே நாடு நலமடைவதற்கு விவசாயத்தோடு கைத்தொழில்களும் இணைந்து முன்னேறும் நிலை உருவாதல் வேண்டும். தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தொழில் நுட்ப அறிவு உயிரோட்டமாக விளங்குகிறது. மிக வேகமாக வளர்ந்துகூடும் தொழில் நுட்ப அறிவு எமது இளைஞர் மத்தியிற் பரவாதவிடத்து நாட்டிலே தொழிற்பெறுக்கூடியதை எதிர்பார்ப்பது பகற்கணவே; நல்லமைப்படுத்தப்பட்ட தொழிற்சாலைகள் உருவாதலும் அவை திறம்படச் செயற்படுதலும் முயற்கொம்பே. இந்நிலையில் ஆண்டுதோறும் கல்வி நிலையங்களைவிட்டு, வெள்ளாம் போல்வெளியேறும் இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பளித்தல்

அசாதியமாகும். எனவே, நாட்டினைப் பயமுறுத்தும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்றும் வல்லாக்கணை வீழ்த்த நம் நாட்டு இளைஞர்களுக்கு இயலக்கூடிய எல்லா முறைகளையும் மேற்கொண்டு தொழில் அறிவு புட்டுதல் அவசியமும் ஆவசரமுமான கருமாக அமைகிறது.

இளைஞர்களுக்குத் தொழில் நுட்ப அறிவைப்படிட்டும் கேற்றிர நிலையங்களாகக் கல்வி நிலையங்கள் செயற்படுதல் வேண்டும். தொழிற் சமத்துவவுணர்வை வளர்ப்பதற்கேற்ற இடம் கல்விச் சாலைகளே, அங்குக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் இளம் உள்ளங்களிலே தொழிற்சமத்துவம், தொழில் மக்குத்துவம் பற்றிய எண்ணங்கள் ஆழமாகப் பதிக்கப்பட்டல் வேண்டும். மாணவர்கள் கல்வி நிலையங்களிலே தங்கள் தகுதிக்கும் ஆற்றலுக்கும் இயைந்துதொரு தொழிலைக் கற்றல் வேண்டும். முற்றங்களற்றல் முடியாததாயின். அத்தொழில்கள் பற்றிய நுட்பங்களையும் ஆரம்பப் பயிற்சிகளையும் பெறுதல் நன்று. அதன்பின்னர், தொழில் நுட்பக்களிலூரிகள் வாயிலாக உயர்பயிற்சி வழங்குதல் வேண்டும். திறமை பட்டத்தோருக்குப் புலமைப்பரிசில் வழங்கி, தொழிற்றுறையில் முன்னேறிய நாடுகளுக்கு அனுப்பி, சிறப்புப் பயிற்சி அளித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு கற்றுத்தேறிய மாணவர்கள், எதிர்கால உலகைத் தன்மைபிக்கையோடு நோக்குவார்கள்;

இன்றுள்ள நிலையில், எந்த ஒரு தொழிலுக்கும் விண்ணப் பங்கள் கோரப்படும்போது, அதை ஆயிரம் ஆயிரமாக வந்து குனிகின்றன. ஒரு தொழிலைப் பெறுவதற்குப் பல்லாயிரவர் போட்டியிடுகின்றனர். இப்போட்டியிலே அதிகாரிகள் தத்தம் தொழில்களுக்குத் தக்கவர்களைத் தெரிந்தெடுக்க விழுதங்கள் இயல்லே. அதற்காக அவர்கள் விண்ணப்பித்தோரின் கல்வித் தகைமையை மாத்திரம் கருதாது. அவர்களது தொழில் நுட்ப அறிவு, பயிற்சி அனுபவம் ஆகியவற்றையும் கருதுகின்றனர். தொழில்நுட்ப அறிவு பெற்றவன் கல்வித்தகையை குறைந்தோண்மையும் தேரிந்தெடுக்கப்படுகிறான். தொழில் நுட்பந் தெரிந்த சிலர் அதிதேர்வில் வெற்றிபொற, கல்வியில் உயர்தகையை பெற்ற பலர் :தால்வியட்டந்து தாங்கற்ற கல்வியையே இழித் துகரைக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. அதிகாரிகள் இவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்தறுக்க காரணம் உண்டு. தொழில் நுட்ப அறிவுக்கட்ட யோரே, திறமையாக, சிக்கங்மான முறையில் நல்ல பொருள்களை உறிபத்தி செய்ய அறிவரி 'மந்திரமறியாதவன் பூசை விடிய விடிய' அவ்வொ? எனவே, தொழில்வளம் பெறுகிவரும் இந்தாளில், ஏட்டுக்கல்வி பயின்றோரிலும் பார்க்க, தொழில்

நுட்பச் சுல்லி பயின்றோரே வளமான வாழ்வு வாழ்முடிகிறது. இதனால், தொழில் நுட்பச் சுல்லியின் முக்கியத்துவத்தை ஒரு எவில் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

முன்னேற்றமடைந்த உலக நாடுகளிலே, சுல்லி நிலையங்களிலே தொழில்நுட்பச் சுல்லிக்கு உயர்ந்த மதிப்பு அளிக்கப்படுகிறது. அங்கு ஏட்டுப் படிப்பினை விரும்பும் மாணவர் தொகையிலும்பார்க்க, தொழில் நுட்பச் சுல்லி பயிலும் மாணவர்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றனர். அன்றியும், மேலவத்தேசுக் கல்லூரிகளிலே, திறமையாகச் செயற்படும், 'தொழில் வழிகாட்டிச் சேவை'யும் உண்டு. அங்கு மாணவர்களுக்குத் தொழில்கள் பற்றிய பல விபரங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன; அவற்றை ஒவ்வொரு மாணவனும் தன் தனித்திறமைக்கும் தன்மைக்கும் விருப்பத்துக்குமேற்ற தொழிலை மேற்கொள்ளுமாறு தூண்டப்படுகிறான். அதனால், அந்நாடுகள் தொழில்நுட்பத் துறையில் வளர்ச்சிபெற்று, தொழிற்றுறைகளிலே முன்னேற்றமடைந்தன என. அந்நாடுகளைப் பின்பற்றி, எமது நாட்டிலும் இடைநிலைக்கல்வி நிலையங்கள் தொடக்கம் பல்கலைக்கழகங்கள்வரை தொழில்நுட்பச் சுல்லிக்கு உரிய இடம் அளித்தல் வேண்டும். இன்றுள்ளதுபோவ ஏனோதானோ என்ற மனப்பாக்குடன் அமையாமல், வறுவான பயிற்சி நெறியாக அமைதல் வேண்டும். சுல்லி நிலையங்களிலே தொழில் வழிகாட்டிச் சேவையும் முழுமையான பயணவிக்கத்தக்க வகையிலே திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்படவேண்டும். இங்களும் ஆஸையுமானால் எதிர்காலப் பொருளாதார நிலையில் விடிவு நோன்றலாம்.

மாணவரும் வாசிப்புத் திறனும்

(விளக்கக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள் :

1. கல்விப்பயனும் அதனை அடையும் வழி வாசிப்புத்திறன் என்பதும்.
2. மொழியாற்றல் பெற வாசிப்புத்திறன் அவசியம்.
3. பாடங்களிற் சிதப்படை வாசிப்புத்திறன் வேண்டும்.
4. அறிவும் உணர்வும் வளர வாசிப்புத்திறன் பயன்படும்.
5. முடிவு.

“கல்வி கண்ணமில் கற்பவர் நான் கில்

மெல்ல நினைக்கிற பிளிபல்” — என்கின்றது நாலுடி வாரி. சிவாம்நாட் பல்லியிலிச் சிற்றறிவுடைய மாந்தரி, கண்ணறையற்ற கல்வியை முற்றச் சுற்றல் முடியாதென்பது இதன் பொருள். எனினும் பரந்துபட்ட அக்கல்லியின் சிற்ற எலவைபேனும் கற்றுச் சிந்ததயிலிருத்தி. அறிவுச் செல்வத்தைச் சிரத்தைத்துடன் தேடும்போதே மனித வாழ்வு செழிப்படை கிறது; மனிதன் மனிதனாகிறான். இவ்வுண்மையைத் திருவள்ளுவர்,

“விளங்கொடு மக்க ஸ்னயர் இலங்கு நூல்

கந்தாரோடு ஏனை யவர்” என ஒர் உவமை மூலம் உணர்த்துகிறார். விழுப்பொருளாங் கல்வியறிவுடையோரே மனிதர் என்றும், அஃதில்லாதோர் விலங்குகள் என்றும் வினங்குகிறார். மனிதனை மனிதனாக மாற்றுஞ் சிறப்புடைய கல்வியைப் பெறுவதற்குச் சாட்சி, அனுபவம், கேள்வி முதலிய பல வழிகள் உள்ளனவும், அவற்றுள்ள தலைசிறந்து விளங்குவன் நூல் களே எனக் கறிஞ் மிகவ்யாகாது. அந்தால்களும் பொருளுணர்ந்து வாசிக்கும் பழக்கத்தாலேயே பயன் கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே, வாசிக்கும் பழக்கமே கல்வியில் ஆணிவேராக, அடித் தளமாக ஆகமத்திற்குத்

“இவ்வையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்பது உள்வியல் சார்ந்த ஒரு முதலமெராழி. மனவிச்சாரங்களும் மனவிகாரங்களும் மற்ற இளமைப் பருவத்திற் கற்கும் கல்வி, சிந்தாது சிந்த யாது சித்தாது மனத்திலே நன்றாகப் பதியும். எனவேதான், கல்விக்கு அடித்தளமாய் அமையும் வாசியிபுப் பழக்கம் இளமை

யிலேயே அருமிழி வளரிந்து முதிர்ச்சி பெறுதல் வேண்டும். அதனாலேயே புதிய கல்விக் கொண்டையிலே வாசிப்புக்கு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாணவர் மொழியாற்றவில் முன்னேற்றங் காண்பதற்கு முதனிலையாகவும் முதன்மை நிலையாகவும் வாசிப்பு அமைகிறது. நீல்களைப் பிழையற வாசித்ததல், கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளல், விளங்கிய கருத்தை வெளிப்படுத்தல் ஆகிய முத்திறனும் மொழித் தேர்ச்சியில் அடங்குவது. மாணவர் சிலர் பிழையற வாசிப்பர்; ஆனால் கருத்தை விளங்கிக் கொள்ளார்; அவர்கள் கணவரியா நாக்கினைப் போன்றவர். சிலர் வாசித்து விளங்கிக் கொள்வார்; ஆனால் விளங்கிக் கொண்டதை வெளிப்படுத்த அறியார்; அவர்கள் கணவு கண்ட கணமையர் போன்றவர். எனவே, வாசித்து விளங்கி வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலே மெய்யான மொழியாற்ற லாகும். முறையான மொழியாற்றல் கைவரப் பெற்ற மாணவனின் பேச்சிலே தெளிவும் கருத்தாழூழும் காணப்படும். உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல எந்தச் கருத்தையும் தெளிவாகப் பிறர் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு உரைப்பான். அவனது ஏழுத்து நடை எளிமையும் இனிமையும் தெளிவும் கருத்தாழூழும் வழு விண்மையும் கொண்டதாய்ப் பொலிவறும். வாசிப்புபழக்கம் பெற்ற மாணவன் ஒருவனுடைய கட்டுரையையும் அந்தற்ற மாணவன் ஒருவனின் கட்டுரையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கின் இவ்வுண்மை புள்ளாகும்.

அன்றியும், செம்மையான வாசிப்புத்திறன் பெறாத மாணவன், பன்னியிற் பயிலும் பாடங்களிலும் சிறப்புநிலை அடைய முடியாதவாறு திண்டாடுகிறான்; குருடையைப் போலத் தடுமாறிப் பருவரலைட்டுகிறான். உதாரணமாக, கணிதம், வின்குள்ளம், மொழி முதலிய பாடங்களைக் கற்கும் மாணவன் ஒருவன் விவேகியாக இருந்தாலும் அவனிடம் சிரிய வாசிப்புத் திறன் இல்லையே, அவன் அவ்வப் பாடநூல்களையோ, அவை சம்பந்தமான விளாக்களையோ விரைந்து விளங்குமாற்றல் இல்லாய், தனது பூரண ஆற்றலை வெளிப்படுத்த முடியாதவனாகிறான். அவன் விவேகத்தால் முழுப் பயன் பெற முடியவில்லை. காட்டில் எறித்த நிலாப்போல விவேகம் விணாகிறது. ஆனால், வாசிப்புந் திறன் பெற்ற மாணவன் விவேகம் குறைந்தவனாயிறும் அவன் விணாக்களை விரைவாக வாசித்து விளங்கித் தெளிவுற விடை பெழுதிச் சிறப்புச்சித்தி பெறுகிறான். எனவே பன்னியிற் பயிலுக் பாடங்களிலே மாணவன் திறமைகாட்டுவதற்கும் வாசிப்புத் திறன் இல்லியமையாதது.

பாடசாலையிற் பயிலும் பாடங்களோடு மாநிதிசம் மாணவனின் கல்வி முற்றுப் பெறுவதில்லை; கணவரியற் கல்வி கட

வீலுள்ள சினினஞ்சியூ துளியே பள்ளியிற் பயிலுங் கல்வி. அக்கல்வியாகி ஒரு மாணவன்று அறிவுவளம் பெருகிவிடும் என என்னுடையது பக்ரதனவு. எனவே, மாணவன் பரடநால்களைக் கறப்பதோடு அமையாது. பிறபல நிலை நூல்களையும் வாசித்தது வேண்டும். “கண்டது கற்பப் பண்டிதனாவான்” என்பது ஒரு பழமொழி. நல்லனவெனக் கண்டவற்றிறைப் படிக்க வேண்டுமென அப்பழமொழி கூறுகிறது.

வாசிப்புத்திறனிலே தேர்ச்சிபெற்ற மாணவவின் உள்ளம் தணியாத பசி கொண்டதாய் இருக்கும். எத்தனை எத்தனை நியால்களை வாசித்தாலும் அவன்று பசி அடங்காது. மனிமேகளை என்னுங் காப்பியத் திலே யானைத்தீப்பசி என்னும் நோய்கொண்ட காயசண்டிகை வருகிறான். அவனுக்கு எவ்வளவு உணவை எந் தேரத்திற் கொடுத்தாலும் உண்பான்; ஆனால் பசி அடங்காது. ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் காயசண்டிகையைப்போல வாசிப்பில் யானைத்தீப்பசி தோன்றவேண்டும். அது தோன்றவிட்டாலோ அவனுயர்வுக்கு வித்திடவும் வேண்டுமோ! கிணற்றுத் தவளைநிலை போய், உலகெங்கும் ஓய்வின்றி உலாவிவரும் விநோதமான தொரு பறவையாகி விடுவான். ஆற்றதான்ற ஏறிவுடைய மாணவனாவான் அறிவு மாற்திரமன்றி உள்ளத்தாலும் உயர்ந்தவ ஜாவான். வாழ்வினையும் வாழ்வின் விழுமியங்களையும் புலப் படுத்தும் இலக்கியங்கள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் முதலாயின வற்றைப் படிப்பதால், வாழ்வில் தான் கண்டறியாத புதியபுதிய கதை மாந்தரோடு பழகுகிறான். அவர்களின் குணாதிசயங்களை உணருகிறான்; வாழ்வின் பலகோணங்களையும் காணுகிறான். பலபல புதிய அனுபவங்களைப் பெறுகிறான்; நல்லன எவை தியன் எவை எனப் பகுத்துணரும் மண்பு பெறுகிறான். இது ஜால் அவன்று உள்ளம் விரிவடைகிறது. பண்படுகிறது. எதிர் கால வாழ்வுக்குத் தன்னை ஆயத்தஞ் செய்து கொள்ளும் உண்ணதநிலை உண்டாகிறது.

மாணவர்களே எதிர்காலச் சிற்பிகள். எதிர்காலத் தலைவர் களும் அவர்கள்தாம்; எதிர்காலக் குடிமக்களும் அவர்கள்தாம். அவர்கள் அறிவுச் செல்வர்களாய், உள்ளத்தால் உயர்ந்தவர்களாய் உருவாக வேண்டுமானால், அவர்கள் வாசிப்புத்திறனை விருத்தி செய்தல் வேண்டும். சுருங்கக்கூறின். வாசிப்புத்திறன் கைவரப்பெற்ற மாணவன் கல்வியென்னும் நீண்வழியில் ஆயரப் பணிகள் கடந்தவனாகிறான். அன்றியும் முழுமையான மனித வனர்ச்சிக்குத் தன்னைத்தானே ஆயத்தமாக்கியவனுமாகிறான்.

சந்தை யோன்றில் நாள் கணம் காட்சிகள்
(வருளங்கை கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்.

1. ஆரம்பம்.
2. விறப்பனம் பொருள்கள் வந்து சேருங் காட்சி.
3. சந்தைக்டல்; பொருள்வகை, அவற்றின் காட்சி;
4. கொள்வனவும் விறப்பனவும்; ஆரவாரம்.
5. சந்தை கலைத்துபிள்ளைகளுக்காட்சி

சனிக்கிழமையே சாவகச்சேரியிலே சந்தை கூடும் நாட்டனிலே சிறப்புவாய்ந்தது. குறிப்பிட்டவொரு சனிக்கிழமைக்கு அடுத்த நாள் தைப்பொங்கல். பொங்கற் சந்தையென்றால் கலைப்புக் குக் கேட்கவும் வேண்டுமா! சாவகச்சேரிச் சந்தை நாளங்காடி. அதனால், அதிகாலையிலேயே சந்தை கூடுவதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றத் தொடர்ந்தினிடுகின்றன.

அதோ, நாற்றிசை விதிகளிலும் ‘ஜல் ஜல்’ எனச் சதங்கை யொலி கேட்கிறது. யாரேனும் நாட்டியமகளிர் நடனமாடிக் கொண்டு வருகிறார்களா என்ற ஜயம் எழுகிறது. இல்லை இல்லை. எழுத்திலே சதங்கைகள் கட்டப்பட்ட கட்டினங்காளை மாடுகள் வெகு சாதாரணமாக வண்டிகளை இழுக்கு வருகின்றன. ஒற்றைமாட்டு வண்டிகளான ‘திருக்கல்’ வண்டிகளும் இரட்டை மாட்டு வண்டிகளும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு வருகின்றன. அவ்வண்டிகளைல்லாம் பாரத்தைச் சமந்த வருத்தத்தால் ‘கிரீச், கிரீச்’ என்று முன்குகின்றன; ஒருவேளை வண்டியின் ‘கடகட்’ சதித்திதிருச் சுருதி சேர்க்கின்றனவோ! அவ்வண்டிகளிலே விவசாயிகளின் உற்பத்திப் பொருள்கள் குவிந்துகிடக்கின்றன. அவ்வண்டியில் இருப்போர் முத்திலே மனமலர்ச்சி நரித்தன மிடுகிறது. தங்கள் வியர்வை நீரைப்பாய்ச்சி அரும்பாடுபட்டு விளைவித்த பொருள்களின் பயனை நுகரப்போகும் மகிழ்ச்சி அங்குள்ளோர் முகத்திலே பொலிகிறது.

அங்கே பாருங்கள்! ஆங்களும் பெண்களும் நகைமுத்துடன் அளியளியாய் வருகிறார்கள். அவர்கள் நலையிலே ஈடுகளின்!

அகிகடைகளிலிருந்து காய்கறி வகைகள் எட்டிப்பாரித்துச் சிரிக் கிண்றன, இக்காட்சி கோயிற் நிறுவிமானிலே ஆடியசைத்து வருங் காவடிக்கட்டங்களை நினைவுட்டுகின்றது. அதோ, பல திசைகளிலிருந்தும் விரைந்து வருகின்றன சுவண்டிகள்; அவை களினுடே சனக்கூட்டம் நெரிகிறது; அவைகளின் மேலே காய்கறி முதலிய பொருட்கூட்டம் தெரிகிறது. “கிணிம், கிணிம்” என மெல்லிசை பாடிக்கொண்டு, இடதுசாரி வலதுசாரியாக வருகின்றனவே, அவைதாம் சைக்கிள் வண்டிகள். அவைகளும் ஒத்தோ சமந்து வருகின்றன. பலவகைச் சமயங்கள் ஒரே பரம்பொருளை நோக்கிப் பலப்பல நெரிகளிலே செல்கின்றன. அதேபோலப் பலப்பல வழிகளில் வந்த பொருள்கள் சந்தையை யடைகின்றன.

சந்தையை வந்ததைந்த பொருள்களெல்லாம் அவையை விரைப்படும் இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, குவிக்கப் பட்டும் பரப்பப்பட்டும் அடுக்கப்பட்டும் கண்ட கால் எருக்காட்சியளிக்கின்றன. ஒருபால், வாழுமிக்கருகு மெத்தையிலே வாழுக்குலைகள் அளித்தனியாய் ஓய்யாரமாகப் படுத்திருக்கின்றன. அவற்றிலே பழுத்த பொன்னிரக் குலைகள் சிரிக்கின்றன! செந்தாயான பழுக்குலைகள் சிரிக்க முறைகின்றன. ஒருபால்: உரித்த தேங்காய்கள் உமர்மலைகள் போலவும் சின்னஞ்சிரு குன்றங்கள் போலவும் தோன்றுகின்றன. ஒருபால், வெண்முத்து வண்ணக் கத்தரிக் காய்களும் செம்பவள் வண்ணக் கத்தரிக் காய்களும் தலையமங்கிக் குவியலாகக் கிடக்கின்றன. அவையென்ன? வெண்ணிறப் பாம்புகள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பின்னந்துள்ளனவோ! இல்லையில்லை, அவை புடோலநிகாய்க்கட்டுகள். இவையென்ன? மரகதமனிக் குவியலா? இல்லையில்லை: அவை பச்சை மின்காய்க் குன்றம் பாளிறப் பாகற்காய், நீண்டு நெளிந்த பயற்றங்காய், வீரல் போன்ற வெண்டைக்காய் — அப்பப்பா! எத்தனையெத்தனை காய்கறிகள் உண்டோ அத்தனையும் ஒருபால் காட்சியளிக்கின்றன, எனவேண்டும் உங்களுக்கு! யெங்காயம் வேண்டுமா! செத்துமின்காய் வேண்டுமா! கிழங்கு வகை வேண்டுமா! — அவையெல்லாம் இன்னை காருபால் நிறைந்து கிடக்கின்றன. சிறிது தூரத்தில் மீன் சந்தை; அங்கே எதிதனை எதிதனைகள் மீனினங்கள்! இத்தனையும் கடலன்னை மடியிலே உலாவித் திரிகின்றனவா! அதிசயந்தான்! இவைமட்டுமா? சந்தையைச் சூழ மளிகைக்கடை, முடைனைக்கடை, மணிக்கடை, தேநீரிக்கடை முதலியனவாகப் பலப்பல கடைகள் தற்கம் இயல்பைக் காட்டி அழைக்கின்றன.

இப்போது பொருள் வாங்குவதற்காக மொத்த வியாபாரி கணம் சிலவரை வியாபாரிகளும் நுகர்வோரும் வருகின்றனர். தன் அவங்காரங் காட்டிக் கொண்டிருந்த சந்தை, உயிர் பெற்று இயங்கத் தொடர்க்கின்றது. அல் கோண்டிகளிலிருந்தும் பலவகைக் குருவுள்ள எழுகின்றன. “கில்லோ ஆறு ரூபா; குத்தையோ சொன்னையோ இல்லை; தெரிந்தெடுங்கள்” என்று கத்தரிக்காய் வியாபாரி கத்துகிறான். “காலையிலே பிடுங்கிய கிரை; பச்சை வெண்ணைய் போவிருக்கும்” என்று கிரைக்காரி கிச்சிடுகிறான். “முன்று தேங்காய் ஒன்பது ரூபா! கொன்னை மலிவு” என்று முஹங்குகிறான் தேங்காய் வியாபாரி. இப்படிப் பற்பல குருவுள் சந்தையை நிறைக்கின்றன. மொத்த வியாபாரிகளும் எங்கே மலிவு என்ற இலட்சியத்தோடு ஒடியாட்டி திரிகிறார்கள். வெளியூர் வியாபாரிகளும் உள்ளுர்த் தரகார்களும் அந்த ஆரவாரத்திலும் இரகசியம் பேசுகிறார்கள். விந்போரின் பேச்சு வாங்குவோரை மயக்குகிறது. அவர்களின் பேச்சிலே அழுகிய கிரை வைக்கிறையாகி விடுகிறது. குத்தைக் கத்தரிக்காய் சுல்ல யான கத்தரிக்காயாய் விடுகிறது; புகையிற் பழுத்த வாழைக் குலை வாழையிற் பழுத்ததாகி விடுகிறது. வியாபாரக் கலையில் வல்ல அவர்கள் யாரைத்தான் மயக்கார்கள்! வியாபாரம் விறுவிறுப்படைந்து உச்சக் கட்டத்துக்கு ஏறுகிறது. பொருளும் யணமும் வெகுவிறைவாகச் சைம்மாறுகின்றன. இந்நிகழ்வுகளின் அடையாளமாக இன்னதென்று உணரமுடியாத உக்கத்து அத்தனை ஒவிகளும் சேர்ந்த ஒரு கதம்பழுவி காதைச் சொல்லுதலுகிறது. இந்தச் சந்தை இரைச்சுவின் ஆயுள் ஒரு சில மணி தெரித்தான்!

சந்தை முடிந்து கொண்டவர்களும் கொடுத்தவர்களும் மன நிறைவுடன் வெளியேறுகின்றனர். அங்கு மிகுமுள்ள சிறிய வியாபாரிகள் சிலவரத்தவிர, ஏனையோர் கலைந்து விடுகின்றனர். திருவிழா நிகழ்ந்த முடிந்த கோவில் வீதிபோல இப்போது சந்தை பொவியீழ்க்கிறது. ‘ஓயோ’ என்று கூடிய கூட்டம் இல்லை. இச் காட்சியை அனுபவித்துத் தான், “தந்தை தாய் தமர்தாரம் இவையெல்லாம் சந்தையிற் கூட்டம்” என்று படிடுவதற்காக பாடினாரோ!

நான் நடுக்காட்டில் ஓரிரவைக் கழித்தேன்
(தமிசாரிபுக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்.

1. ஆரம்பம்.
2. நடுக்காட்டை அப்பந்த விதம்.
3. அப்பந்தபோது உண்ணன பயவுணர்வும் மேல்பாடும்.
4. பயத்தினை யிருக்கிற சில நிகழ்ச்சிகள்.
5. “வருவது வரு மூ” என்ற எண்ணாத்திற பிறந்த துணிவு.
6. முடிபு (வெளியேறிய விதம்)

வேட்டை என்றால் எனக்கு அது வேப்பங்காய்; ஆனால், என் ஆருயிர் நண்பனுக்கோ அது வெல்லப்பாகு, ஒரு நாள் என்னையும் தன்னுடன் வேட்டைக்கு வரும்படி வற்புறுத்தினான். நண்பனின் மனத்தைப் புண்புத்த விருப்பமின்றி, அரை மனதி தோடு சம்மதித்தேன். வேட்டைக்களம், மாங்களுத்துக்கும் வயுணியாவுக்கும் இடையேயுள்ள வணம். அன்று மாலை ஐந்து மணியளவிலே, வேட்டைக்களாத்தை அடைந்து விட்டோம். என் நண்பனும் வேறு சிரும் வேட்டைக்கு வேண்டிய வகை வகையான உச்சரணங்களுடன் காட்டுக்கு ஸ்டே சென்று மறைந்து விட்டார்கள். நான் மாத்திரம் மோட்டார் வண்டிக் குக் காவலாய் ஏங்கே தனித்து இருந்தேன்.

சிறிது நேரஞ் சென்றது; தனிமை என்னைத் துண்புறுத்தி யது. அச்சமயம் கள்ளுக்கப்படமற்ற இனமானான்று மோட்டார் வண்டிக்கருகே ஏது கறித்துக் கொண்டு நின்றது. பொன்வண் ணக் கம்பளத்திற சிறிவிட்ட வைரமணிகள் போன்று அதன் உடலும் வெண்புள்ளிகளும் விளங்கின. அந்த மாளின் மருட்சி கொண்ட பார்வையிலே மங்கையரின் விழியறங்கள் கண்டேன். அதன் மேனியழகிலும் கண்மருட்சியிலும் மயங்கி அதைப் பிடித்துவிடவாம் என்ற எண்ணாத்தில் அதன் பக்கம் போனேன். அது எண்ணை திமிர்ந்து பார்த்தது; அப்போது, அது கண்ணால் என்னுடன் போகவது போலத் தோன்றியது. பேசிவிட்டுத் துணிவிக் குதித்து ஒடிவில்லை; மெதுவாகக் காட்டில் நுழைந்தது.

நானும் பின்தொடர்ந்தேன். இராமாயணத்திலே சிதையை மயக்க ஒரு பொன்மான் வந்ததல்வா! அன்று அந்த இளமான் என்னையும் காட்டுக்குள் இழுத்துச் சென்றது. சிற்து நேரம் கொடிவழியாக அதனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன். எவ்வளவு தூரஞ்சென்றேணோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. மான் எங்கோ சென்று மறைந்துவிட்டது. திரும்பிவர என்னீனேன்; வழி புலப்படவில்லை; திகிகுத்திரை தெரியவில்லை. குருட்டுப் போக்கிலே கண்கண்ட வழிகளைப் பின்பற்றி நடந்தேன்.

காட்டிலே இருள் குழத் தொடக்கிறது. சிற்து நேரத்திலே அஞ்சனமையைச் சுரைத்து அப்பியது போன்ற கண்தை அந்த காரம் எங்கும் கவிந்தது. மரங்கள் பெருமதில் எழுப்பியன போன்ற பயங்கரத் தோற்றுத்தோடு என்னைச் சூழ்ந்து நின்றன. பயம் மெல்ல மெல்ல என்னைச் செனவத் தொடக்கியது. என்றாலும், கண்ணொளி புாத அக்காளிருளிலும் நடக்க முயன்றேன். பென்னம் பெரிய மரங்களில் முட்டி மோதுண்டேன்; பின்னிப் பிள்ளைத்து படர்ந்திருந்த முட்டிசெடிகளாற் கூறுகின்றேன். மேலும் நடப்பதிற் பயணில்லை என்னும் உணரிவு தலைப்பட, தடவித் தடவி ஒரு மரத்தடியை யடைந்து நின்றவிட்டேன். நெஞ்சு ‘படபட’ வென அடித்துக்கொண்டது. காலகள் ‘வெடவெட’ என நடுங்கின. வியர்வை பொங்கிப் பெருகி ஆராக ஓடியது. மரங்களிலேயுள்ள ‘சிகி’ வண்டுகளின் சத்தம் பேரிரச்சலாகக் காட்டை நிரப்பியது. அந்த இரைச்சலோடு போட்டியிட்டு, அதனைப் புறங்காண்பதுபோல, என் நங்பர்களின் பெயரைச் சொல்லிக் கத்தினேன்; குழந்தேன்; எவ்விதபயணுமில்லை. இறுதி யில் “ஆண்டவனே, என்னைச் சாப்பாற்ற மாட்டாலா!” என்ற ஆண்டவனின் நாமங்கள் அத்தனையையும் சொல்லிக் கண்ணீர் ஆராகப்பெருக வில்லைன். கண்டபலன் எதுவுமில்லை. நான் இட்ட சத்தமே திரும்பவும் எதிரொலித்தது; என்னைப் பயமுறுத்தியது. என் முடிவுகாலம் ஆண்மித்துவிட்டதுபோல ஒரு பிரமை தோன்றியது. அப்போது வழுவழுப்பாக ஏதோவொன்று என்தோளில் விழுந்தது; பாம்பேதான் என்ற ஜந்துக் கெட்டு அறிவுக்கெட்டு நிக்கேன். என்னையறியாமலே கை அதைப் பற்றியது. அப்போதுதான் அது பாம்பன்று; ஆலமர விழுது என்பதை உணர்ந்தேன். அந்தப் பயங்கர வேணுமிலும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது; பாரதிதாசனின் பாட்டொன்றும் ஞாபகம் வந்தது.

“கிளையினிற் பாம்பு தொங்க விழுதென்று குரங்குதொடுடு
விளக்கினைத் தெஸ்டபிள்ளை வெடுக்கெளக் குதித்ததைப்போல
கிளைதோரூறும் குதித்துத்தாவிக் கிழுள்ள விழுதையெல்லாம்
ஒளிய்பாம்பாய் என்னி என்னி உச்சிபோய்த தன்வால் பார்க்கும்”

‘ஐபோ அதென்ன? ஏதோ சிறிக்கொண்டு செடி கொடி
களுக் கூடாகச் செல்கிறதே! மலைப் பாம்பா! உயிருடன்
விழுதிவிடுமாமே மலைப்பாம்பு’ என்று என்னி உயிர் ஊச
லாட்டறு. தூர்த்திலே இரு பந்த ஒளி திடீரெனத் தோன்றியது.
“யாரோ என்னைத் தெடி வருகிறார்களோ! வரட்டும் வரட்டும்”
என்று மகிழ்ந்தேன். அடுத்த கணம் ‘ஏன் புவியின் கண்களும்
பந்தம் போலத் தெரியுமாமே! புவியாகத்தான் இருக்க வேண
மும்’ என்று நினைத்தபோது ஊசலாடிய உயிர் அறுந்து போய்
விட்டது போவாயிற்று. நான் நினைத்ததுபோல் செடிகொடி
கள் ‘சடபட’ என மற்றதை, கொள்ளிக் கண்ண் மெல்ல
மெல்ல என்னை நெகுங்கின. திடீரென மிக விரைவாக வந்தன:
குலைப்பன் காய்ச்சல்காரர்களைப் போல நடுங்கிக் கொண்டு கண்
களை இருக் குடிக்கொண்டேன். அடுத்ததைம் மாண்பாகி றின்
பயங்கரமான அலறல் ஒவிய கேட்டது; கண்களைக் கிறந்து
பார்த்தேன். அப்பாடா! புவி போய்விட்டது. துன்பம் என்றால்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர வேண்டுமோ! எனது பின்புற
மாக யானையின் பினிற்றொலி கேட்டது. ‘என்ன செய்வது?
என்கே ஒடுவது? மரத்திகி ஏ ரா ர மெ ர ரா கி மலைப்
பாம்புக்குப் பயகாயிருக்கிறதே! இனியென்ன, முடிவுகாகம் மிக
மிக நெருங்கிவிட்டது; வருவது வரட்டும்; இந்த இடத்தை
விட்டு நகருவதில்லை’ என்று நீர்மானித்தேன். பயத்தின் விளிமில்
பிலே துணிவு பிறக்குமோ!

அந்தத் துணிவினாலே மனத்திலே ஏதோ தென்வு பிறந்தது
போலவும் பயமும் நடுக்கமும் என்னை விட்டு அகற்றபோயின
போலவும் என்னினேன். அப்போததான் எனது கேகத்தின்
இயற்கை பாதைகள் மெல்லமெல்லத் தலைகாட்டத் தொடங்கின. இவ்வளவு நேரமும் மறைந்திருந்த பசி வயிற்றைக் கிளிவியது,
நாக்கு உலர்ந்த மேல் அண்ணத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டது. என்னையற்றியாலே கைகளை மேலே உயர்த்தி அங்குமின்
கும் அசுத்தபோது, கைவளில் எலையோ தட்டுப்பட்டன. ஏதோ ஒருவகைச் சாப்கள்; நஷ்க்காய்களோ, நல்ல சாய்களோ
யாற்றிவரா? சிந்தனை எதுவுமின்றி, ஆவைவளிற் சிவாற்றைப்
பற்றது உண்டேன். ‘முதலிற் பசியடங்கட்டும்; பின்னர் சிலைவு

எதுவரினும் வரட்டும்' என்ற எண்ணி வயிறு நிறைய உடன்டேன். எனது நலில காலம், அவை நச்சுக்காய்களில். இனி என்ன செய்வது? 'இரவு எப்போது விடியும்; எனக்கு எப்போது விடிவு உண்டாகும்' என்ற நினைத்துக்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே இருந்துவிட்டேன். 'காலது கொண்டு மேலது தழுவிக் கொண்டேன்; 'கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக் கொண்டேன்; முழுங்காலிலே தலைவத்து என்னையறியாமலே தூங்கி விட்டேன்.

ஒன்றையிட்டுத்துப் பார்த்தபோது, இனங்காலைப்பொழுது மலர்ந்துகொண்டிருந்தது, பட்சி காலங்கள் ஆதவனை வரவேற்ற பன்போலக் கீதமிசைத்துக் கொண்டிருந்தன. நான் எழுந்தேன்; தீழ்த்திசையிலே உதயஞ்சுசெய்த செங்கதிரீச் செல்வனைக் கை கூப்பித் தொழுதேன், அந்த இரவு முழுவதும் அனுபவித்த மரண பயழும் வேதனைகளும் ஆதவனைக்கண்ட பனியினைப் போன்ற மெல்ல மெல்ல விலகின், புதுப்பிறவி பெற்றதபோன்ற உணரிவு உண்டாயிற்று. பழைய மனவுறுதி பிறந்தத. ஒற்றை யடிப் பாதைவழியாக நடக்கத் தொடங்கினேன்; கற்ற முற நும் பார்த்தேன். எங்கேயோ 'சுகல்' என்ற சத்தம் கேட்டது. அதை நோக்கி ஒடினேன். சிது ஒரு சிற்றரசு. இரண்டு கை கணாலும் நீரையன்றி முகத்தில் ஏற்றெற்றி ஆண்தமகடற்றேன். நாகந்திர நீர் அருந்தினேன்; அப்போது 'இந்த ஆற்றுக்கும் ஒரு முடிவு இருக்கத்தானே வேண்டும்' என்ற எண்ணம் உதித்தது. முங்கிணி யோசியாது அந்த ஆற்றின் கரையோரமாக நடந்தேன். என்ன ஆசிசரியம்! நூறு மீற்றர் நடந்திருப்பேன்; ஆற்றின் மேலாகக் கட்டப்பட்ட பாலம் தெரிந்தது. அப்பாடா! ஒரு வாறாகத் தெருவை அடைந்துவிட்டேன்! நாம் அந்த மோட்டாரி எண்டியும் சிறிது தூர்த்தில் நிற்றது. நாயைக் கண்ட சேயைப் போல மோட்டாரி வண்டியை நோக்கி ஒடினேன்,

இளந்தலைமுறையினரும் முதியோரும்

(உரையாடல்)

(முரளி, “வயோதிபர் இல்லம்” ஒன்றிலே இருக்கும் தனது உறவினர் ஒருவரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறான். இல்லத்தின் வாயிலிலே முரளியின் நண்பனான பாசுகுமாரன் எதிர்பாராத விதமாக எதிர்ப்படுகிறான்.)

பாலா: ஒ! முரளியா? அன்றும் உன்னை இங்கே சந்தித்தேன்; இன்றும் சந்திக்கிறேன். ஏதோ வயோதிபர் இல்லத்தின் மீது காதல் கொண்டு விட்டனவோ? எனக்கென்றால்.....

முரளி: ஏன் நிறுத்திவிட்டாய்; சொல். எனக்கு..... ...

பாலா: எனக்கோ.....ம.....இந்த வயோதிபர் இல்லத்தை இடித்துக் தரைமட்டமாகிக் கேள்வும்; ஏரியுட்டிச் சாம்பலாகிக் கேள்வும்; அப்படி ஒரு ஆவேசம் தோன்றுகிறது.

முரளி: (சிரித்து) ஏன் ஏன்? அவை உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தன?

பாலா: எனக்கொரு தீங்கும் செய்யவிக்கை. ஆனால் எமது சமுதாயத்துக்கு, வாழையாக வாழையாக நாம் பேணிவந்த ஒழுகிக்கொண்டிருக்கு; பண்பாட்டுப் பெருமைக்கு, மனிதாயிமா எத்துக்கு ஒரு அவமானச் சின்னமாக விளங்குகின்றன; சாப்படோத் தோன்றுகின்றன.

முரளி: எனின் பாலா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? ஏன் உனக்கு இவ்வளவு ஆவேசம்.

பாலா: பின் என்ன? இந்த வயோதிபர் இல்லத்திலும் விடுதி விழும் வாற்பவர்கள் யார்? சிறிது சிற்றித்துப் பார்; அவர்கள்தானே உன்னையும் என்னையும் போன்ற இளஞ் சந்ததி யின்றைப் பெற்று வளர்த்தவர்கள்; அங்கு காட்டி, கல்வி யூட்டி, ஒழுகிக்கம் புகட்டி உயர்த்தியவர்கள்; எத்தனை எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்து எம்மையெல்லாம் உருவாக்கியவர்கள்.

முரளி: (சிரித்து) யார் இல்லை என்றார்கள்? அவர்கள் இல்லா விட்டால் இனிறைய இளஞ் சந்ததியினர் உருவாகியிருக்க முடியாதே.

பாலா: (கோபத்தோடு) உனக்குச் சிரிப்புதான். எனக்கென் நால் ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த இல்லங்களும் விடுதி களும் இல்லையென்றால்... கொஞ்சம் யோசித்துப்பார். இனஞ் சந்ததியினர் அவர்களை நிச்சயமாக எப்பாடு பட்டா யினும் பேணிக் காதிதிருப்பார்கள்; சமையரக்க கருதியிருக்க மாட்டார்கள்; மனிதாபிமானத்தோடு நடந்திருப்பார்கள். இதைப்பற்றி நீ என்ன சொல்கிறாய்?

முரளி: (சிரித்து) என்னபிப்பிராயப்படி, ஒரு கோணத்தில் நோக்கினால் வயோதிபர் இல்லங்களும் விடுதிகளும் வேண்டும்; இங்ஜோரு கோணத்தில் நோக்கினால் அவை வேண்டாம்,

பாலா: (எரிச்சலுடன்) என்ன முரளி. வேண்டும், வேண்டாம் என்று இரண்டு பக்கமும் பாடுகிறாய்.

முரன்: இல்லை பாலா, நான் இரண்டு பக்கமும் பாடவில்லை. இன்றைமுறையினர் தமக்கு வாழ்வும் வளமும் ஆளித்த முதியோரைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டியது அவர்களது தலையாய் கடமை. அது எங்கள் பண்பாடு; எங்கள் ஒழுக்கநெறி. ஆனால்.....

பாலா: என்ன, ஆனால்.....

முரளி: (சிரித்து) ஆனாலும்.....இளந் தலைமுறையினர் எல் லோரும் உன்னைப்போல இருக்க மாட்டார்கள். நீஉனது எழுபத்திரண்டு வயதான தந்தையையும் அறுபத்தைந்து யயதான தாயையும் பேணிப் பாதுகாக்கிறாய். அவர்கள் சிறிச் சிணத்தாலும் நீ சிரிக்கிறாய்; சகித்துக்கொள்கிறாய். என்றாலும், நடிகவனான உனக்கு உலகநடை அவ்வளவாக விளங்கவில்லை.

பாலா: (ஆதித்திரத்தோடு) என்ன, என்னைச் சிணற்றுத் தவணை என்று என்னிக் கொண்டாயோ?

முரளி: மனித்துக்கொன் பாலா, அப்படித்தான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால், இந்த வயோதிபர் இல்லத்தில் உள்ளவர்களோடு ஒடு சிறிது மழுசிப் அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறேன். வயோதிபர்கள் எல்லோரும் ஒரு தரத்தினரும் அல்லர்; இனந் தலைமுறையினர் எல்லோரும் உள்ளைப் போன்று நிலவரிகளுமில்லர்.

பாலா: அப்படி வென்றால்— கொஞ்சம் விளக்கமாய்ச் சொல்.

முரளி: இந்த இவைத்திடை கந்தரம் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் கண்களிலே கண்ணர் மலை, என்ன சொல்கிறார் தெரி யுமா? இந்த வயோதிபர் இல்லம் தமக்கொரு கவர்க்க புரியாம்.

பாலா: (சிரித்து) அவருக்கு ஏதாவது முனைக்கோளாறாய் இருக்கலாம், முரளி,

முரளி: அப்படி ஒன்றும் இக்கூற பாலா, அவர் நல்ல சித்த சுவாதினம் உள்ளவர். அவருக்கு ஒரே மகன். இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி உழைத்தார்; உழைப்பைச் சிதனமாக்கி அவனை ஒரு உத்திரோத்தனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்தார். அவர் உழைத்துக் கொடுக்கும்வரை, அவரைப் பேணி யான், அந்த மருமகன். அவர் உழைக்கும் சக்தி இழந்த வுடன், நாயிலுக் கேவலமாக நடத்தினான். பாவம்; மகன் என்ன செய்வான்? தந்தையை இங்கே கொண்டு வந்த சேர்த்துவிட்டான்.

பாலா: ஜயோ! பாவம் அவனும் ஒரு மனிதன்தானா?

முரளி: நம்பினால் நம்பு பாலா, இன்றைய இளந் தலைமுறை யினரிற் பவர், பயபல காரணமிகளினால் அவனைப்போல மாறியிட்டார்கள். உள்ளைப்போல உள்ளவர்கள் ஒருங்கிலீர் தான். இன்னும் ஒன்றைக் கேள். அவர்பெயர் பாரிவதி. அவருக்கு ஜந்த பின்னைகள்; நாலு ஆண்; ஒருபெண். என்னோரும் ‘ஒடோ’ என்றால் வாழ்கிறார்கள். அவருக்கு அறுபது வயதிற் கண்பார்கள் மறைந்துவிட்டது. அதன் பின்னர்தான் அவரைப் பிடித்தது ஏழஞ்சல் சுனி. பின்னை கூட ஒவ்வொருவரும் ‘அவர்’ பார்த்தாலென்ன! இவர் பாரித்தாலென்ன? என்று நட்டிக் கழிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். வேறு புகின்டம் எது?

பாலா: ஏன்தான் இவர்கள் இப்படிக் கெம்கிறார்களோ? இன்றைய இளைய தலைமுறையினரும் எதிர்காலத்தில் முதியவர் வர்கள் ஆகப்போகிறார்கள்தானே; அதை உணரவேண்டாமா?

முரளி: (சிரித்து) எதிர்காலத்தைப்பற்றி உணர, யோசிக்க அவர்களுக்கு நேரம் இல்லையே, விவையாசி உயர்ந்துவிட்டது; வாழ்க்கைச் செலவு பெருகிவிட்டது; தான். நன் கூட என்ற சுயநலம் வரைந்துவிட்டது; இந்நிலையில் பெற்றவர்களும்

மற்றைப் பெரியவரிகளும் ஏன் குடும்பங்களில் வேண்டப்படா நவரிகளாக, பெருஞ் சுல்தான்க் கருதப்படும் தனிகை உருவாகிவிட்டது.

பாலா: ஜீயோ! முரளி, இந்த மனப்பாங்கு இப்படியே வளர்ந்து கொண்டுபோனால் எதிர்காலம் மகா பயங்கரமாக இருக்குமே! மனி தாபிமானம் செத்துவிடுமே! இதற்கு விடுவே இல்லையா?

முரளி: இருக்கிறது, அதற்கு முதியவரிகளும் மனம்மாற வேண்டும்.

பாலா: என்ன முரளி, முனினர் வயோதிபர் இல்லம் வேண்டும்; வேண்டாம்! என்ற புதிர் போட்டாய். ஒருவாறு அதை விடுவித்த பின்னர், வேறொரு புதிர் போடுகிறாயே!

முரளி: நான் புதிர் போடவில்லை பாலா, வயோதிபர்களோடு நெருங்கிப் பழகிய அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்கிறேன். முதியவரிகளும் அந்தக் காலத்தைப்பற்றி என்னிக்கொண்டிராமல், இந்தக் காலத்தைப்பற்றியும் உணரவேண்டும். இங்கோ, என்ற போலன்று, வாழ்க்கைத்தேவைகள் பெருகி விட்டன; விலைவாசி ஏறுக்கு மாறாய் உயர்ந்து விட்டது. அதனால், இளந்தலைமுகரியினர் அனுபவிக்கும் கஸ்டங்களையும் உணரவேண்டும். நாயையடக்கி, தன் சுக்கிரதைத் தாங் போனவேண்டும். இயன்றளவு நடந்து திரிந்து மற்ற வரிகளோடு அங்பாய்ப் பழகி மனத்தைச் சந்தோஷமாய் வைத்திருக்கவேண்டும்.

பாலா: என்றாலும், இளைய தலைமுறையினருக்கும் சில பொறுப்புகளுடு. இழந்து வரும் மனிதாபிமானதை அவர்கள் வரைந்து, முதியோரின் தொணி தெணப்புகளையும் சகிதி தாங்களை வேண்டும். தங்களை வளர்ந்து ஆளாக்கியவர் என் அவர்கள் என்ற எண்ணி, அவர்களின் சில பிடிவரதங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவர்களை அலட்சியம் செய்யாமல் ஒவ்வொரு நானும் சிறித நேரம் அவர்களோடு அங்பாகப் பேசிச் சிரித்துப் பழகவேண்டும்;

முரளி: அதொன் என் முடிவான கொள்கையும், சரி கதோ, ஏ அருகிறது, வரட்டுமா?

(இருவரும் தத்தம் வழியே செல்கின்றனர்)

நான் விரும்பிக் கொண்டாடும் சில விழாக்கள்
(வரலாற்றுச் சட்டுரை)

சுறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. விழாக்களின் பெயர்கள்.
3. நூப்பெஷங்கல்லை.
4. வருடப் பிதம்பு;
5. ஆடிப்பிதம்பு.
6. தீபாவலி;
7. முடிபு.

இந்த மத்தியதச் சேர்ந்த தமிழர் ஆண்டுதோறும் சிறுமிக்க கொண்டாடும் விழாக்கள் பலவுள்ளன. அவை வாழ்முயடி வாழ்முயாக வழக்கிவிருந்து வருஷவை; தமிழர் பண்பாட்டோடு இரண்டிறங்க் கலந்து விளங்குபவை. தமிழர் எங்கிருந்தாலும் அங்கெல்லாம் இவ்விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. அதனால், இவ்விழாக்கள் உலகிலுள்ள தமிழர்கள் முழுவதையும் ஒன்றுபடுத்துங் தலையெல்லாம் விளங்குகின்றன. அவற்றுட் சில சமய அடிப்படையிலே கொண்டாடப்படுவன. திருச்சோவீல் களில் நடைபெறும் திருவிழாக்களையும் பிற சிறப்புக்களையும் அவ்வகையிற் சேர்க்கலாம். சில, சமுதாய ஒற்றுமையையும் பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு நிவழ்வன. பொதிகள் விழாவை இதற்கு உத்தரவழைமாகக் கூறலாம்; சில குடும்பங்களுக்கிடையே நடப்பன; திருமண விழாக்கள் போவின்ஜ இல்லங்களின். இவ்விழாக்கள் அனைத்திலும் அண்டுதோறும் ஏதில் திட்டமிருப்பதும் உயிரோட்டமாகத் துடிப்பாகதாக அன்றி முடியும்.

இத்தகைய விழாக்கள் பல்காக்க காணப்பட்டிரும் நான்கு விழாக்களே என மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளன. அவை: நூப்பெஷங்கள், வருடப்பிதம்பு, ஆடிப்பிதம்பு, தீபாவலி என்றன. இவற்றினை நாலும் என குடும்பத்தினரும் ஆண்டுதோறும் ஏதில் பூர்வமாகச் சிறத்தையோடு கொண்டாடி வருகிறோம்;

தாத்திதிகளின் முதனாளே பொகிளற் புதுநாளாகும். அது கமிழர் திருநாள்; உழவர் திருநாள். அவர்கள் ஆண்டுதோறும் உழைத்த உழைப்பின் பயணச்சங்கடு அமைகியும் நன்றான். கழனிகளிலே செந்தெற்பயிர்கள் விளைந்து, கதிர்ப்பாரந் தாங்கா மற் கரிந்த பூமித்தாகவ முத்தமிட்டுக்கொண்டு அவையையொகி கிடக்கும். நெடுதயர்ந்த கரும்புகள், தீஞ்சுவைச் சாற்றைச் சுமந்துகொண்டு விருந்தன்க்க விழையும். இஞ்சியும் மஞ்சளும் விளைந்து காணப்படும். பாலவகக்கொடுக்கன் கிழங்கிஸ்றை, அவற்றினைப் பூமியின் மடியிற் புதைத்துக்கொண்டு உரியவர்களுக்குக் கொடுக்கத் தடிக்கும். இவற்றினைக் கண்ட உழவன் கழிப்பேறு வகை கொள்வான். அவன் மனத்திலே நன்றியுணர்ச்சி பெறுகிற கெடுக்கும். அவன், மழைவளந்தந்து, பயிர்களை வளர்க்கொப்பத கதிரவனை என்னுவான்; பாகி கொரிந்து தாகைப்போல் வளர்ந்த பக்களை நினைப்பான்; தன்னுடைக் கோளோடுதோன் நின்றுழைத்த ஏருத்த மாடுகளின் சேவையைச் சிந்திப்பான். தான்பட்ட நன்றிக்கடனை நிறைவேற்றத் தாத்தித்கள் முதனாளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பொகிளிட்டு மகிழ்வான், இதுவே தைப் பொகிளல் நாளின் சிறப்பு; நானும் உழவன் புதல்வளைக்கை, இவ்வுண்மைகளை நன்றாக உணர்கிறேன், அதனால், அவ்விழா என் மனத்தசைத் தீவிழை கட்டுகிறது. பொகிளல் நாளுக்கு முன்னரே, என் தாய் விட்டுச் சுற்றுப்புறமனைத்தையுக் கட்டித் துப்பரவு செய்வாள்; தந்தை விட்டுச் சுவர்களுக்கு வெண்கிறதை தீற்றி விளக்கஞ் செய்வார். பொகிளல்று அதிகாவையில் எழுந்து விடுவோம். என் தாய் விட்டினைக் கழுதி முறிறத்தை மெழுகிக் கோவமிடுவான். நாங்கள் வெடி கொழுத்தியும் மத்தாப்பு விட்டு மெழுகிடுவோம். கந்த அதிகாவையிலே எல்லோரும் ஸ்நானம் செய்த பின்னர், பொங்கலுக்கு வேண்டிய உற்பாடுகளை என் தாயும் தந்தையும் செய்வர். மா, இஞ்சி, மஞ்சள் இவைகளை கட்டப்பட்டு, திருநீற்றுக் குறியிடப்பட்ட பாகையிலே பாலை நிறைந்து அடுப்பிலேற்றும் போதும், அது பொங்கி வழியும் போதும் எங்கள் மகிழ்ச்சி யாரவாரம் வானை முட்டும். பொங்கல் முடிந்ததும் முதலிலே குரிய பகவானுக்குப் படைத்து, அதன் பின்னர் எல்லோரும் கடி விருந்துண்டு மகிழ்வோம். மறுநாள் மாட்டுத் தொழுவத்தினைத் துப்பரவு செய்து, மாடுகளைக் குளிப்பாட்டி, குங்குமம் சந்தனம் பூசி, மாலை குட்டி அவற்றினைக் கொரவிப்போம். தொழுவத்திலே கடுப்பு முட்டிப் பெரிய பாளையேற்றிப் பட்டிப் பொங்கல் பொங்கி, அவற்றினுக்கும் ஜிலித்து மகிழ்வோம்.

சித்திரைத் தினிகளின் முதனாள் வருடப்பிறப்புக் கொண்டாடப்படும். கார்காலத்திலே மழைக்குளிராலும் குதிரை காலத்திலே குளிர் வாடையாலும் மக்கள் வருந்துவர். முன்பணிக்காலத் திலும் பின்பளிக்காலத்திலே ஜூம் பனியினாலே கொடுக்குவரி; நோய்த் துங்பத்தால் வருந்துவர். என்னும், உழைப்பின் பயண வீடு சேர்த்து மகிழ்வரி; இதனால் இப்பதுக்கிபங்களை மாற்றிமாற் யனு பணிக்கின்றனர். பங்குவியின் முடிவோடு பணிக்கொடுக்குமெயும் முடிந்துவிட வசந்தம் பிறக்கும். அக்காலத்தில் மரஞ் செடி கொடுக்கி இளத்தளிர்ச்சு சோபை யனிக்கும். மலர் கமந்து நீற்கும் பேங்களை மரத்தினுடாக, இளத்தென்றால் மெல்லவந்து தடவிச் சங்கு செய்யும், மாமரச் சோபையிலே இவனையினையாக குபிகள் இருந்து களிப்பு விஞ்சுதவாலே கவும், என்கெங்கும் இப்பவுக்கிணம் பேருக்கொடுத்தோடும். அதனால், இப்பக் கடவுளான மண்மதன் வசந்தாலத்தில் உணகை ஆட்சிபுரிவான். இத்தனைய மனிழவுக்குரிய வசந்தத்தை வருவேற்றும் முகமாலவே ஏந்தப் பருவங்காலத்தில் வருடப்பிறப்புக் கொண்டாட்டத்தை ஆண்மத்துங்கள் பண்ணடத் தமிழர், அன்று மக்களிடையே. வஞ்சலை, பொறாமை, கோபம் முதலிய திக்குணங்கள் மறைந்து என்கும் அன்பிள் ஒளி சடரிசிடும்; சகோதரபாவம் பொலியும்; அன்று உரிய சுப்போதிலே பெற்றோர்களோடு சேர்த்து மருத்து நீரி தேய்த்து ஸ்நானஞ்சு செய்வோம்; பின்னர் புத்தாடை தரித்து ஏருச்சுறைப் பொருள்கள் கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை அணங்கி, “இறைவா, புத்தாடையிலே ககல மங்கள ணங்கும் பொலிய அருகிபுரிவாய்” என வேண்டிக்கொள்வோம். அவனிசேடம் பரிமாறிய பின்னர், சுற்றத்தவர்கள், தண்பர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று அளவளாவியும் விருந்துண்டும் வினையாடியும் மகிழ்வோம். செய்யுந் தொழில்களைச் சுபவேளையிலே நான் வேலையாகத் தொடக்குவோம்.

ஆடிப்பிறப்பை எண்ணும்போகே, ஆடிக்கழும் கொழுக்கட்டுடியும், “ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளைவிடுதலை ஆண்டதம் ஆண்டதம் தோழர்களே” என்ற நங்கத் தாத்தா பாடத்துஞ் சேர்ந்து இனிக் கின்றன. முதுவெனில் வெம்மையால் வாடிய மக்கள் மழையின் வரவை எதிர்பார்ப்பது இயல்பே, மழைகாலத்துக்குரிய அறி குறிகள் ஆடி மாதத்திலேயே தொன்றத் தொடக்கியிடும், அன்றி யும் நம் நாட்டுச் சுற்புத் தருவான பண்ணயின் கருப்பு நீரிலே தயாரித்த பண்ணக்டமிடியும் மிகுதியாக அக்காலத்திலே கிடைக்கும்; ஆடிப்பிறப்பன்று அம்மர ஆடிக்கழு காய்க்கவான்; பங்குக் கொழுக்கட்டுட விவிபான், கழுப்பானையும் கொழுக்கட்டுடயும் மற்றத்தக்கு வரும்போது, சிறுவர்களான நாமெக்கோரும்

நற்றிவரக் குடிவிடுவோம். பலாசிலையைச் சோலியெடுத்து, அதில் அம்மா வார்த்தை கூறி இனிக்க இனிக்கக் குடிப்போம் பல்லுக் கொழுக்கட்டையைச் சுலவத்துச் சுலவத்துச் குடிப்போம்.

தீபாவளிய் பண்டிகை ஆண்டுதோறும் குதிர்காலமாய் ஜப்பகியில் வரும். அதுபற்றிய புராணக்கதைகள் பலவுண்டு. மக்களையுந் தேவரையும் வருத்திய நரகாசரன் வதைக்கப்பட்ட தினம் அதுவெனவும் அவன் வேண்டுகோட்டபடி, அவனை நினைவு கரும் முகமாக, மகிகன் தீபங்களை வரிசையாக ஏற்றுவர் எனவும் அவை கரும். அக்கதைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு உட்பொருள் உண்டு. அங்கு நம்குமயப் போன்ற சிறுவர் கள், அவற்றைப்பற்றி என்னுவதில்லை. என்னுமெனிலாம் பெட்டியிலுள்ள புத்தாடைகளைப் பற்றிச் சுற்றிச் சுற்றி உலாவும். தீபாவளியிலும் அதிகாலையிலே, அந்த ஜப்பகி மரதக் குளிரிலே, என்னென்று தேயப்பதும் நூல்களுக்கு செய்வதற்கு தாம் கொஞ்சம் கூப்பான காரியங்கள். அந்த வைபவம் முடிந்த பின்னர் ஒரே மகிழ்ச்சிதான், நாங்கள் எங்களுக்குரிய புத்தாடையைப் புள்ளந்து கொண்டு, மற்றவர்களுக்குக் காட்டி மகிழ்வதில் உற்றாகல் கொள்கிறோம். சிலசமயங்கு சிற்றுண்டுகளை எளவுக்கு மீறி உண்டுவிட்டு வரிச்சுவவியால் வருந்துவது முண்டு! அதற்காக மருந்துவிப்பதுமுண்டு.

நான் விரும்பிக் கொண்டாடும் இந்தான்கு சிழாகிகளும் அத்துவக்கருக்குத் திருந்தலை; அறிவுக்குப் பொருத்தமானவை. அன்றியும் இவற்றினால் குடும்பத்தினரிடையேயும் ஏற்றத்தினரிடையேயும் ஒற்றுமையும் அன்பும் மேலும் பெருகுகின்றன. உள்ளம் மகிழ்வெய்துகின்றது. இந்த நூல்களைப்பள்ளிவாயது மனி தரிடத்துக்கள் தீயலியல்புகள் கட்டுக்கப்பட்டு, நல்லியல்புகள் தலை மெடுக்கின்றன.

“வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி”

(சிறுகதை)

பேராசிரியர் பெருமான் நாடற்றிந்த பேச்காளர். அவர் மேடையிலே பேச எழுந்துவிட்டார் என்றால், தமிழ் அவர் நாவிலே கொஞ்சிக் குதித்து விளையாடும். தமிழ்த்தெளியறத் தலைந்து வந்து கேட்போரை மெல்லன் அனைத்துச் சம்பங்கம் பேகம். புதிய புதிய உவமைகளுஞ் சின்னஞ்சிறு கலதகணும் அவரிடத்துக் கொட்டிச் சேவகஞ்செப்பும். இத்தனை உவமைகளையும் இத் தனை கதைகளையும் எங்கிருந்துதான் பெற்றுக் கொண்டாரோ எனக் கேட்போர் வியப்பகடவர். அவர் பேச்சிலே நகைச்சுவை நடனமாடும்; வியப்பு விமிமிப் குடைத்தெழும்; கோபம் கொப்பளிக்கும்; உவகை உயிரோட்டமாய்த் தடிக்கும்.

இவற்றால் அவர் சொற் சிலம்பமாடிக் கேட்போர் மனத்தை மயக்குபவர் என்று மாத்திரம் என்னிலிடக் கூடாது. அவர் பேச்சிலே உன்னதமான கருத்துக்களை உயிரிநாடியாய் யிரிஞ்சும். அக்கருத்துக்களை அழகு தமிழால் ஒப்பனை செய்து கேட்போருக்கு ஊட்டியிடுவார். அரைத்த மாலை மீண்டும் அரைக்கும் பழக்கம் அவரிடமில்லை; ஒரு கருத்தை இரண்டு மேடையிற் சொல்லத் தெரியாது அவருக்கு. அவர் ஏறிய மேடைகளோ என்னைற்றவை. அத்தனை மேடைகளிலும் அவர் புதிய புதிய கருத்துக்களையே விதைத்திருக்கிறார்.

அரசியலில், நிறுவாசத்துறையில், பொதுவாற்றில் நிறுமுற் தில்லுமுல்லுகளையும் ஊழிகளையும் மேடையிலே அங்குவேற ஆணிவேறாகக் காட்டும் போத கேட்போர் முக்கிலே விரலை கைப்பர்; அதனால் பெரும் பெரும் புளினிகளின் பகையை யைத் தேடிக் கொண்டவர்; அந்தகாக அவர் என்றுமே வருந்தியதுமில்லை; அஞ்சியதுமில்லை. காலங்காலமாகச் சமுதாயத்திலே உழுத்துப்போன, ஆணால் புரையோடிக் கிடக்கும் முடச் சொல்லக்கூன்ப் பகுந்தறியுகிறோம் பொருத்தமான முறையிலே

ஊடுவாரி: அவரது புரட்சிகரமான சிந்தனைகளும் கருதிதுக்கணும் இன்னு சந்ததியில்லையே பெருவரவேற்றப் பெற்றிருந்தன. அதனால், அவரை அவர்கள் ஒர் இலட்சியவாதியாகவும் உள்ளத் பூருடராகவும் மதித்தனர்.

அன்று ஆகில இவங்கைத் தமிழ் மாதர் முனினேற்ற மன்றத்தில் வெளிவிழாக் கொண்டாட்டம்; பெண்கள் விடுதலைக் காட்டி, அவர்கள் முனினேற்றத்துக்காட்டி, குரலெழுப்பிய பாரதி யாரின் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி, அவ்விழா நிலைச்சிகள் வெகு சிறப்பாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வொழுங்கு கஞ்சிகு மற்றும் செயலாளர் யாழினியின் அயராவுசிகமுந் தனரா முயற்சியுடே காரணமாய்க்கமெந்தன. யாழினி பல்கலைக்கழகத் திலே, பேராசிரியர் பெருமாளின் உத்தம மாணவியின் ஒருங்கி. அவனுடைய அன்பும் பண்பும் பண்வும் செயலாற்றலும் பேரா சிரியரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அவ்வாறே யாழினியும் பேரா சிரியரின் பேராற்றலிலும் இலட்சமிலும் தன் மனத் தைப் பறிகொடுத்திருந்தான். அதனால், அந்த வெள்ளி விழா ஒக்குப் பிரதம அதிதியாகப் பேராசிரியர் பெருமாளை அழைத் திடுந்தான். கவரோட்டி விளம்பரங்களிலும் ஆழைப்பிதழ்வளி இலும் பேராசிரியரின் பெயர் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. அதனால், அன்று இளைய தலைமுறையினரான ஆண்களும் பெண்களுமாக மண்டபம் நிறைந்த வழிந்தது. ஆங்காங்கே நூர்த்த தலைகளும் சில தென்பட்டன.

விழாவின் ஆரம்பத்தில் நிகழும் கம்பிரதாயச் சடங்குகளாக வரவேற்புரை, தலைமைப் பேருகரை என்பன நிகழ்ந்த பின்னர், பேராசிரியர் பெருமாள் அவர்கள் பேச எழுந்தார்கள். கருகோ வூம் மன்றபத்தை அதிர்வித்து விண்முகட்டைத் தொட்டத் தென்களும் சிதனக்கொடுமையும் என்பதே அவர் பேச எடுத்துக்கொண்ட பொருள். சிதனக் கொடுமையால் இன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே பெண்கள் அடையும் இன்கைகளை அவர் எடுத்தாரத்தொறு, இளைஞர்கள் பலரின் கண்களிலே கண்ணர் பவித்தது; இளம் பெண்களின் மனத்திலே மிகிறவு தனிர்ந்தது.

அவர் தம் பேச்சின் இறுதியிலே கறிய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் கேட்போன்ற மெங்கிலிருக்கச் செய்தன.

“ஆனிபர்களே, கேளுங்கள், இஃது என் உறுதியுனர்; ஏது திய வாரித்தை. எனக்கு இறைவனின் அருட்கொட்டயாக முக்கு புதலிலர்கள் உளர், அவர்களில் முத்தவன் சமுக்கியவிலே

இரு விரிவுரையாளன். என்னைப்போலவே சொள்கைப்பற்று மிக கவன். கலியாணச் சந்ததியிலே விலைப்பொருளாக நிற்பவன். இன்றைய கலியாணச்சந்தத விலைப்படி பார்த்தால் குறைந்த பட்சம் ஒன்றரை இலட்சம் பெறுமதியுள்ளவன். ஆனால், இவ் விடத்திலே ஒன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒன்றரை இலட்சம் பெறுமதியுள் அவனுக்காக, ஒன்றரைச் சதங்கட நான் சிதனமாக வாங்கப்போவதில்லை; அவனும் அதை விரும்ப மாட்டான். அன்பும் பண்பும் நல்லொழுக்கமும் நிறைந்த ஒரு மங்கை நல்லாளன் அவனுக்குச் சிதனம் வாங்காமலேயே மனம் முடித்து வைப்பேன். அந்த மணவிழாவிற்கு வருகை தந்து மண மக்களை ஆசீர்வதித்தேகுமாறு இப்பொழுதே உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்”.

அவர் சொற்பொழிவு நிறைவுற்றதும், அங்கு எழுந்த கர கோஷமும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும் அடங்கச் சில நிமிடங்கள் சென்றன.

★ ★ ★

“ஐயா, வணக்கம்”

“யார் நீங்கள்”

“நான் யாழினியின் தந்தை”

“ஓ! யாழினியின் தந்தையா? சுந்தரமூர்த்தியா? கேள்விப் பட்டதுண்டு. இன்றதான் சுந்திக்கிறேன். வாருங்கள், வாருங்கள்”

பேராசிரியர் பெருமாள், சுந்தரமூர்த்தியை வரவேற்ற உப சங்கிறார்.

“எனக்கு யாரிடமும் முகமன் வார்த்தை பேசத் தெரிபாது. உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன்; யாழினியைப் போன்ற ஒரு பெண்ணைப் பெற நீங்கள் முற்பிறப்பிலே பெருந்தவஞ்சு செய்தி ருக்க வேண்டும். சுருக்காகச் சொன்னால் பாரதி கண்ட புது மைப் பெண்ணுக்கு யாழினிதான் வரைவிலக்கணம்”

பேராசிரியர் உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு இவ்வாறு உரைகிறார்; சுந்தரமூர்த்தி மெல்லக் கிரிக்கிறார்; அவர் சிரிப்பிலே சோகத்தின் சாயல் படர்ந்திருக்கிறது.

“அன்ற மாதர் முன்னேற்ற மன்ற வெள்ளி விழாவிலே நீங்கள் ஆற்றிய அந்தச் சொற்பொழிவு - அதை இப்பொழுத

நினைத்தாலும் என் மெய் சிவிரக்கிறது. அந்தப் பேசினை இந்திப்பகுதி இருக்கிறதே-அதுதான்-”

சந்தரமூர்த்தி வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை; பேராசிரியர் குறுக்கிடுகிறார். “ஏன்? அதிலே உங்களுக்குச் சந்தேகமா? உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்” என்கிறானே பாரதி, அவன் கொள்ளுத்தான்என் கொள்ளவேண்டும்”

“ஓ! இந்தக் காலத்திற்கு உங்களைப் போன்ற உத்தமரைகளைக் காண்பது அரிதினும் அரிது ம உங்களுக்கு யாழினி யைத் தெரியும்; ஆணால், எங்கள் குடும்பத்திலை தெரியாது. அவனுக்கு நானும் அவன் கல்வியும் குணமுற்றான் சொத்துக்கள்”

“ஏன் அவ்வளவும் போதாதா?”

“எப்படிப் போதும் ஐயா? யாழினி ஒரு பெண்; பாரும் மங்கை. அவள் குடியும் குடித்தனமுமாய் வாழ வேண்டுமே”

“ஏன் கவலைப்படுகிறீர்! யாழினியின் படிப்புக்கும் குணத்துக்கும் அழகுக்கும் பலபேர் போட்டிபோட்டுக் கொண்டு வருவார்களே”

அந்தரமூர்த்தி சிரக்கிபோடு சிரிக்கிறார்; “அவற்றைக்குப் போட்டிபோட்டு எவரும் வரவில்லை; சீதனத்துக்குத்தான் போட்டி போடுகிறார்கள்,... அதனால்தான் உயர்ந்த கொள்ள வேண்டும் உங்களிடம்...” அவர் வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை.

“மாப்பிச்னை கேட்டு வந்தீராக்கும்?” பேராசிரியர் கோபமாகக் கேட்கிறார் பின்னர் சிறிது தணிந்து. “ஆணால், என்மனையில் இருக்கிறானே; அவனையும் அனுசரித்துப் போகவேண்டும். இந்தக்கடன் சுமையை எப்படித் தீர்க்கப் போகிறீர்கள் என்று கேட்கிறான்; நான் என்ன செய்வது?”

“மகன்மாருக்குச் சீதனம் வாங்கிக் கவியாணம் செய்ய வேண்டியதான்!” என்று உரக்கச் சிரித்துக் கூறுகிறார். சந்தரமூர்த்தி; “வாய்ச் சொல்லிஸ் வீரரடி, கிளியை வாய்ச் சொல்லிஸ் வீரரடி” என்று முன்னுமலுவத்துக்கொண்டே புறப்படுகிறார்.

நான் ஓர் ஒட்டைப்பானை

(சுயசரிதா)

குறிப்புக்கள்:

1. ஆரம்பம்.
2. பானையாக உருப்பெற்ற விதம்.
3. எந்தெயில் விளைப்படுதல்.
4. கைப்பொங்கல்களும் சிறப்பும் பெறுதல்.
5. வேறுசில உபயோகங்கள்.
6. இந்திலையடைந்த விதம்.

நான் இப்பொழுது ஓர் ஒட்டைப்பானை: என் அடிவயிற் றிலே கொட்டைப்பாக்களை தவாரத்துடனும் சில வெடிப்புக் களுடனும் குற்றயிராய் இருக்கின்றேன். நல்லைக்குமரன் வீட்டுக் கோடிப் புறத்தில் குப்புருக்கிடக்கின்றேன். பொன்னின் குடம் உடைந்தால் இந்திலை உண்டாகுமா? அது மீண்டும் பொன்னாகி விடும். நான் மன்னின் குடந்தானே! அதனால், இந்திலையே இருக்கின்றேன். சில நாட்களுக்கு முன்னரோ என் நிலை வேறு. நல்லைக்குமரன் மனைவியின் அங்குக்கும் ஆதரவுக்குமரிய நல்ல தொரு பானையாய் விளங்கி வரன். இன்றோ குற்றயிராய்க் கிடக்கும் என் மனத்திற்கியலே கடந்தால் சம்பவங்கள் வங்கள் வகையைப் படங்களாக விரிகின்றன.

இருபாலை எனிலும் ஊரிலே, பான்டுராங்கள் எனிலும் மட்பாண்டக் கலைஞர்கள் ஒருவகை இருந்தான். அவன் வீட்டு முன்றி விலே பலவகைப்பட்ட களிமன்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு நாள் பான்டுரங்கள் அக்களிமன்களைக் குறிப்பிட்டதொரு விகிதத்திற் கண்தான். சிறுகற்கள், வேர்கள், தும்புகள் முதலிய வற்றை ஒன்றும் விடாமற் பொறுக்கித் தூய்மைப்படுத்தினான். பின்னர், அளவாக நீரிவிட்டுக் குழைத்தான்; குழைத்த மன்றங்கள் நீராக மிதித்தான்; ஒன்றுதிரண்டு பசைபோலாகும் வரை மிதித்தான். ஆம்மன்றங்கள் குறிரபோலச் சிறு குவியலாக்கிக் காக்குவால் முடிவிட்டான். மா புளித்தால் அப்பதித்தக்கு

நல்லது. மண் புளித்தால் மன்னாட்டத்துக்கு நல்லதுபோலும்! இரண்டு நாள் கழிந்தன. பாண்டுரங்கள் அம்மன்னைத் திரளை களாக்கினான். வண்டிச் சக்கரம் போன்ற அமைப்புடைய திரிகை என்னும் கருவியை எடுத்தான். அத்திரிகையும் அவன் கை ஞாமே மட்பாண்டுகளை உருவாக்கும் பொறிகள், உருட்டிய மன் திரளையைச் சுக்கரத்தின் நடுவில் வைத்தான். சுக்கரத்தை ஒரு கையாற் சுழற்றிவிட்டான். அது 'கிரி கிரி' என விரைவாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. அவன் கைகள் இரண்டும் விரைவாக வேலை செய்யத் தொடங்கின. என்ன ஆச்சரியம்! சில நிமிடங்களிலே ஒரு பெரிய பானை உருவும் தோன்றியது. நான் இவ்வுலகிலே பிறப்பெடுத்தேன். என்னைப்போலவே பல பானைகளை உருவாக்கினான் பாண்டுரங்கள். என்னாடு பல சுக்கரத்ரர் என் தோன்றினர். எங்களைக் காற்றிலே தங்க பறுவும் அடையும் வரை உலரவிட்டான். பின்னர், என்னை மடிமீது கிடத்தினான். மரத்தானான் இரு கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டான். ஒன்றை என் வாயினாடாக உடினே விட்டு, என்னுடனை அழுதிதிப்பிடாத்துக்கொண்டு மற்றைய கருவியால் மெல்ல மெல்லத் தட்டினான். இவ்வாறு என்னுடன் முழுவதும் தட்டினான். சிறு முழுதங்களுக்கு எண்ணெய் பூசி, தாய் அதன் அங்கங்களைப் பிடித்து விடுவதுபோல அவன் செயல் காணப்பட்டது. அவன் தட்டி முடிந்ததும் நான் ஒப்ப செப்பமான, கட்டமருடைய பானை வடிவும் பெற்றேன். இவ்வாறே என்னுடன் பிறந்தவர் ஞாமே கழிய பானையுருவும் பெற்றனர். அதிகது நாங்கள் எல்லோரும் அகிகினிப் பர்த்தசூக்கு ஆயத்தமாணோம். எங்களை வரையும் குளையிழேற்றி நெருப்பு மூட்டி வேகவிட்டான். பாண்டுரங்கள். அன்பும் ஆதரவும் காட்டிய பாண்டுரங்கள், இவ்வாறு செய்கிறானே என எண்ணிச் சொல்லொண்ட வெம்மை யில் தடி. துடித்தோம். பின்னர் தான் ஓரி உண்மை தெரிந்தது. பொன்னை நெருப்பிலிட்டு உருக்க உருக்க அது மேலும் மேலும் ஒளி பெறுமாம்; அதுபோலவே நாங்களும் நெருப்பிற் கிடந்து வெந்து தண்புற்று உறுதி கொண்ட உடம்பிவராணோம். இப்பொழுதுதான் பானை என்னும் பெயருக்கேற்ற தகுதியுடையவர் களாணோம். என்ன ஆனந்தம்! இப்போது நாங்கள் எல்லோரும் முழு நிறைவு பெற்ற பானைகள்.

உழவர் திருநாளான் தெப்பொங்கள் அன்மித்தது. பாண்டுரங்கள் என்னையும் என் உடன் பிறப்புக்களையும் வண்டியோன் நில் அவதானமாக ஏற்றிச் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்றான். வண்டிச் சுவாரி வெகு உல்லாசமாக இருந்தது. சந்தையை

அகடந்ததும், அவன் எங்களை இறக்கி வரிசையாக அடுக்கினால்; எங்கள் வயிற்றில் யென்கட்டியால் எங்களுக்குரிய பெறுமதியைக் குறித்தான். சந்தை கடியது. தைப்பொங்கல் சந்தையல்வா? கடல்போல் மக்கள் கூட்டம் எல்லமோதியது. நாங்கள் சந்தைக் காட்சியைப் பார்த்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது ஒரு பெண் நாங்கள் இருக்கும் பகுதிக்கு வந்தாள். அவன் தான் நல்லைக்குமரன் மனைவி. அவன் சிறிது நேரம் எங்கள் எல்லோரையும் உற்றுப்பார்த்தாள். பின்னர் என்னைத்தான் முதலில் எடுத்தாள். அவன் என்னைத் தட்டிப்பார்த்தாள்; கண்டிப் பார்த்தாள்; உருட்டி உருட்டிப் பார்த்தாள். என்னை விரும்பினாள். பண்ணி கொடுத்து என்னை ஜாங்கிச் சென்றாள்.

தைப் பொங்கலனிற அதிகாலை, நல்லைக்குமரனின் விட்டிலே தூய்மையும் அழகும் பொலிந்தன. முற்றத்திலே வண்ணக் கோலம் கண்ணைக் கவர்ந்தது. பூரண குடும்பம் பொலிவுற வைத்து இருபக்கமும் இரு குதித்தவிளக்கேற்றினர். சான்றத்தாலோன் விநாயகப்பெருமான் கும்பத்தினையில் எழுந்தருளியிருந்தார். பலவகைப் பழங்களும் கரும்பும் வெற்றிலை பாக்கும் வைக் கப்பட்டன. இதற்கிடையில் நல்லைக்குமரன் என்னை நீராட்டி அலங்கரித்தாள். திரிபுஷ்டரமாகத் திருந்திருக் குறியிட்டான். ஏந்தெந்த திலகமும் குஞ்சுகமத் திலகமும் இட்டான். எனது வாயிலிலே மஞ்சள் இலை இஞ்சி இலை, மாவிலைப்புவற்றைக்கட்டி ஆள். என்ஜுக்னே நீரையும் பாலையும் கலந்து நிரப்பினான். சீப்பூ தீபமேற்றப்பட்டது. நல்லைக்குமரனின் மனைவி கோலத் திளை நடுங்கில்லைமந்த அடுப்பை முடித்தாள். நல்லைக்குமரன் என்னை மிக அவதானத்தோடு தாங்கி அடுப்பிலேற்றினாள். அடுப்பின் மூப்புறமும் கீ கவாக்கை விட்டு வரிந்தது. இப்பொழுது அந்த வெம்மை எனக்குத் துன்பங் தரவில்லை. புளிதமான, மங்கள காரியத்தை நிறைவேற்றுகின்றேனே என்ற மகிழ்ந்தேன். என்னுடைய இருந்த பாலும் நீரும் கொதித்துச் சிறிது நேரத்தில் என்னாயருகில் நூரை கட்டாத் தொடங்கியது. கண்றதுக்குக் கணம் கடு உயர்ந்து பொங்கி வட்டப்புறமாகச் சுரித்தது, அப்பொழுது ‘பொங்கலோ பொங்கல்’ என்ற மகிழ்ச்சி யரசுவாரம் செய்தனர். சிறுவர் பட்டாக கட்டு மகிழ்ந்தனர். அங்கு குரியபகவாவிக் பிரசாதத்தை ஆக்குவதற்குச் செல்லியாப் பிருந்து. அதனால் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கைடந்தேன்.

தைப்பொங்கல் இவ்து நிறைவேறியது: நல்லைக்குமரனின் மனைவி என்னை நீராட்டி கந்து செய்து அவதானத்தோடு

ஒரு முலையியிற் கவித்து வைத்தாள். அந்த முலையிற் சினநாள் ஓய்வெடுத்தேன். கதப்பொங்கலையடுத்து அரிசிவெட்டு வந்தது. தொழிலாளர் பலர் நல்லைக்குமரனின் செந்தெற் கழனியில் அரிசி வெட்டினர். பலருக்குச் சேர்று சமைக்க வேண்டியிருந்ததால். நல்லைக்குமரனின் மனைவி என்னை எடுத்தாள். நான் அன்றில் ரூந்து இரண்டு முன்று நாள் சாதஞ் சமைப்பதற்கு உபயோகிக் கப்பட்டேன். நான் வீட்டிற்கு வந்த சபவேளையோ. என்னவோ, நல்லைக்குமரன் வீட்டில் மகிழ்ச்சிகரமான நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெற்றது. நல்லைக்குமரனின் மனைவி ஆண் குழந்தை ஒரு நூற்பு பெற்றெடுத்தாள். சில நாள்களில் அக்குழந்தையை நீராட்டுவதற்கு வெந்தீர் வைக்கும் பாதிதிரமானேன். குழந்தைக்குத் தாய் நீராட்டும் வேளைகளிலே ஆயவிலிருந்து அக்குழந்தையின் பொளிவைப் போற்றுவேன்; வாழ்த்துவேன். தங்கள் சிலைபோன்ற முழுஞன் குழந்தை அது!

கிளையெனவில் நான் நெல்லவிகிக்கப் பயனிப்புவதுமுண்டு. ஒரு முறை நல்லைக்குமரன் மனைவி நெல்லவித்த பின், என்னைக் கழுவுவதற்காகக் கிணற்றடியில் வைத்தாள். அபவிலே ஆட்டுக் குட்டியொன்று தள்ளி விணையாடியது. விணையாட்டுப்பிள்ளை தானே அது! அதற்கென்ற தெரியும்! அது ஒடிய வேறுத்தில் தற்செயலாக, அதன் காற்குழம்பு என் அடி வயிற்றிலே தட்டியது. ஜூய்கோ! என்ன செய்வேன்! என் அடி வயிற்றிலே துவாரம் உண்டாகி விட்டது. என் நிலையைக் கண்ட நல்லைக்குமரனின் மனைவிக்கு அளவில்லாத துக்கம் உண்டாகது. அவன் அழுதான்; ஆட்டுக்குட்டியைத் திட்டினான்.

நான் மயிரிழையில் அருந்தப்படுத் தப்பினேன்.
 (தரிசார்புக் கட்டுரை)

குறிப்புக்கள்:

1. யாழ்ப்பாணம் பகுதிநிலை; எனது விரயங்கம்.
2. வகும் வழியிற் கேள்வியிட்ட செய்தி.
3. நந்தியொன்றில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி.
4. திங்கள் சம்பவமும் தான் மயிரிழையில் தப்பியதையும்.
5. முடிவு.

பகுத்தித்துறையிலும் புத்தசாலைகள் உண்டு. ஆனால், உடனடியாக எனக்குத் தேவைப்பட்ட இரு புத்தகங்கள் அம்சேயில்லை. அவைகளை வாங்கிவிட வேண்டுமென்ற ஆவலீல் யாழ்ப்பாணம் செல்லத் தீர்மானித்தேன். 88-03-17 ஆம் நாள், "மினிப்ஸ்" வண்டி ஒன்றில் ஏறி அமர்ந்தேன். ஆசனங்கள் எல்லாம் நிறைந்து இரண்டொருவர் நிற்கும் நிலையில் வண்டி புறப்பட்டது. எனக்கு அயலில் இருந்தவர், "வண்டியில் ஏறி விட்டோம்; நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போய்க் கொண்டு வருவோமோ? சேர்ந்தாலும் திரும்பி வருவோமோ?" என்று கூறிச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பினாடே தமிழ் மக்களின் அவை வாழ்வும் அதனாலுண்டான விரக்தி மனப்பாளியமும் மிகத் தெளிவாய்த் தெரிந்தன. இன்னொருவர், "இப்போது இந்திய அமைதிப்படையினரில் கெடுபிடி வெகுவாய்க் குறைந்தனிட்டது; பயமில்லை" என்று தனிலுட்டினார். வேறொருவர், "மெய்தானோ, நேற்று காங்கேஸ்துறை வீதியில் நடந்தது தெரியுமோ? நேற்றுக்காலை எட்டுமணிக்கு வந்த வாகனங்களையெல்லாம் மருதனார்மடச் சந்தியில் மற்றதுவிட்டார்களாம், பிரயாணிகளை இறக்கி பள்ளி ரண்டு மணிவரை கொழுத்தும் வெயிலில் இருத்திவிட்டார்களாம். அதன்பின் யாரோ ஒரு அதிகாரி வந்து பெண்களையும் பிளினைகளையும் தலை நூரத்தியர்களையும் போகவிட்டாராம். இளம்மட்டங்களை மாலைநாலுமணிக்கு "தலையாட்டி" முன் நிறுத்தினார்களாம். பள்ளிரண்டு பெட்டியளைக் கொண்டுபோய் விட்டார்களாம். ஏற்றநேரம், எங்கே, என்ன நடக்கும் என்று

சொல்ல முடியாது” என்ற வெறுப்போடு சொல்லார். என்னைப் பயம் கொள்ள மெல்லுமெல்ல விழுங்கத் தொடங்கிப்பது. வண்டி வழியில் நின்றவர்களை எல்லாம் ஏற்றி, பண்ணியிலிரு அடுக்குவது போல் அடுக்கி, அழுக்கி, அடக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. மக்களை வியரிவை குனிப்பாட்டுகிறது. அந்த வியரிவை நீரை ஒன்று சேர்த்தால் அந்த வண்டியை வெகு சுத்தமாகக் கழுவிவிடலாம்! வண்டியுள் நின்றவர்களிற் பலர் வண்டியில் அசைவுக்கு-தாளத்துக்கு-ஏற்பாடு புதுவகை நடனம் ஆடுகிறார்கள். அது கதவளியோ. பரதாட்டியமோ அல்ல; வேண்டுமானால் “மினிபல் நடனம்” என்ற கறவாம்!

வண்டி புதிதார்ச் சுந்தியை நெருங்குகிறது. அப்போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பருத்தித்துறை நேரச்சி “‘மினிபல்’” ஒன்று வருகிறது. அந்த வண்டிச்சாரதி கூகை காட்டுகிறார். வண்டிகள் இரண்டும் அகிளம்பக்கமாக நிறுத்தப்படுகின்றன. அந்தச்சாரதி கூறுகிறார்: “‘நோப்பாப்ச் சுந்தியில் கோதணை வலு கடுமை. 6 மணிக்குப் புறப்பட்ட நாங்கள் இப்போதுதான் வருகிறோம்’” நான் கைக்கட்காரத்தைப் பார்க்கிறேன்; மணி சரியாக 12-35. அவர் மீண்டும் தொடர்கிறார்: “‘யாராவது அடையாள அட்டையில்லாத பெடியள் இருந்தால் இறங்கி சிடுவது நல்லது’” நான் சட்டைப்பையைத் தட்டிப்பார்க்கிறேன். தேவிய அடையாள ஆட்டையும் பாடசாலை அடையாள ஆட்டையும் பத்திர மாச இருக்கின்றன. நானைவர்து இளைஞர்கள் இறங்கி மற்ற வண்டியிற் சென்று விடுகிறார்கள். எங்கள் வண்டி புறப்படுகிறது. என்னைபே ஏற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய வர், “‘ஒன் தமதி, நீயும் இறங்கிப் போயிருக்கலாமே’” என்கிறார். அப்போதுதான் நான் என்னை உணருகிறேன். எனக்குப் பதினேழு வயதின்றால் பாரும் நம்பமாட்டார்கள். பூசினிக் கொட்டபோல வஞ்சலையில்லாத வளர்த்தி; எப்படியும் இருப்பத்தி ரண்டுக்குமேல் முடிப்பார்கள். விளையாட்டுக்கவுக்கிட கட்டுறதியுள்ள உடல்; எண்ணிலே-பெரிய கண்கள்-நல்ல குணம் உடன்டோ எனக்குத் தெரியாது. இப்போதுதான் கருட்கடமயிர் பற்றைச் சடாய்ச் சாலை முடிக் கொண்டு கிடப்பகுத உணருகிறேன்.

எனது எண்ண அலைகளினுரோடு எண்டி கோப்பாதிஸ் சுந்தியை வந்தடைகிறது. வண்டிமீன் வேகம் படிப்படியாகப்படி குறைந்த நிற்ற விடுகிறது. எங்கள் வண்டிக்கு முக்களே ஜந்து “‘மினிபல்’” வண்டிகள் நிறுவின்றன. வீதியில் இருப்புறமும் இந்தியப்பகுதியிர் தொட்டு முறைகிய மீதாயும் கூவினேற்கிய

துப்பாக்கியும் தொப்பியுமாய் பளர் முழுத்துக் கொல்றாம் நிற
கிளிறைர். மெல்ல நழுவினிடலாமோ என்று எண்ணுகிறேன். முடிவே
முடியாது; முயன்றால் கூதோசதிதான்! ஆவே எங்கள்
வண்டிப் பிரயாணிகளோடு வரிசையில் நிற்கிறேன். சோதனைக்
குரிய எங்கள் முறை வருகிறது. படபடெனத் தானம் போடும்
நெஞ்சோடு நானும் அசைகிறேன். முன்று படைவீரர் தடுவிதி
யில் எங்களையே குறிஷ்வத்துக் கொண்டு ஆயத்த நிலையில் நிற்
கிறார்கள். எந்தக் கணமும் எங்களை அடுகுவிக் குண்டு பறக்க
லாம். கலையங்கள்டடுப் பகுதியில் முன்று படைவீரர் இறந்து
விட்டார்களாம்! அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது? எல்லோ
தரயும் ஒழித்துக்கூட்டி விடுவோம் என்ற ஆவேச மனதிலையில்
நிற்கிறார்கள். ஒவ்வொருவராகச் சோதனை நடக்கிறது. அடை
யாள் அட்டையைப் பார்க்கிறார்கள்; முத்தை உண்ணிப்பாய்ப்
பார்க்கிறார்கள்; தலையைப் பார்க்கிறார்கள்; கையைத் தட
விப் பார்க்கிறார்கள்; முழங்கையைப் பார்க்கிறார்கள்; அதன்பின்
அப்பாற் செலுவிடுகிறார்கள். எனது முறை வந்துவிட்டது.
நெஞ்சு வெரு வேகமாய்த் துடிக்கிறது; முகம் விழுக்கிறது.
இப்போது நான் படைவீரர் ஒருவரின் துப்பாக்கி முனைக்கு எதிரே
நிற்கிறேன். அவரது துப்பாக்கிமுனை எனது நேற்றியை நோக்கி
நீண்டிடருக்கிறது. இப்போது நான் அப்பா அம்மாவை நினைவில்
கிறேன்; தம்பி தங்களைனால் நினைவிக்கிறேன். நான் சிறிது நகரு
கிறேன்; அந்தத் தருணம்..... ஐயோ! அதை நினைக்கவே என்
நெஞ்சு நடுங்குகிறது. எனக்கு முன்னிற படைவீரர் துப்பாக்கி
யைச் சிறிது அசைக்கிறார். அவரது கிரு “கெற்றபை” த் தட்டி
விடுகிறது. அப்போது எனது கூதோருத்தைத் தடவிக்கொண்டு
குண்டொகிற வாள்வெளியை நோக்கிச் செல்கிறது. பேரோங்கை
ஏதைப் பின்கிறது. தவறுதலாக வெட்டித் துப்பாக்கிவேட்டு
தான்! ஆனால், நான் சிறிது அசையாமலிருந்தால் என் சரித்திரம்
முடிந்திருக்கும்; மயிரிகழு தூரம் நகராமலிருந்தால்..... ஆயாம்;
மயிரிகழுபில் அருந்தப்படுத்தப்படி மிருக்கிறேன். எனக்கோ ஐந்துங்
கெட்டு அறிவுக் கெடுகிறது. தலையைச் சுற்றுகிறது; மயக்கம்
பேரிருள் போல என்னைச் சூழ்கிறது. ஒருவாறு சமாளித்துக்
கொடுக்கிறேன். எவ்வாறு நடந்த சோதனைசெய்யும் அதிகாரி
முடிசென்றேனோ தெரியாது! அவர் எனது கண்ணத்தில் மெல்
உத்தப்பி, “தற்செயலாக நடந்துவிட்டது; மனிவித்துக்கொள்
அதிகள்; நின்கள் மயிரிகழுபில் தப்பிவிட்டார்கள்” என்ற அகர

முறை ஆகிலத்திற் கறுகிறார். நானேர தப்பினேன்! பிழைத் தேன் என்ற அப்பாற செல்லுகிறேன்.

இப்போது என்ன என்னுடல் வந்த பிரயாணிகள் கரிந்து மார்க்கிறார்கள், எனக்கோ உள்ளடுக்கம். எதையும் என்ன ஏழும் முடியவில்லை; தீர்மானிக்கவும் முடியவில்லை. மெல்ல வண்டியில் ஏற்பிருக்கிறேன். வண்டி யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் செல்கின்றது. அதையுணரும் நிலையில் நான்கீல்வை.

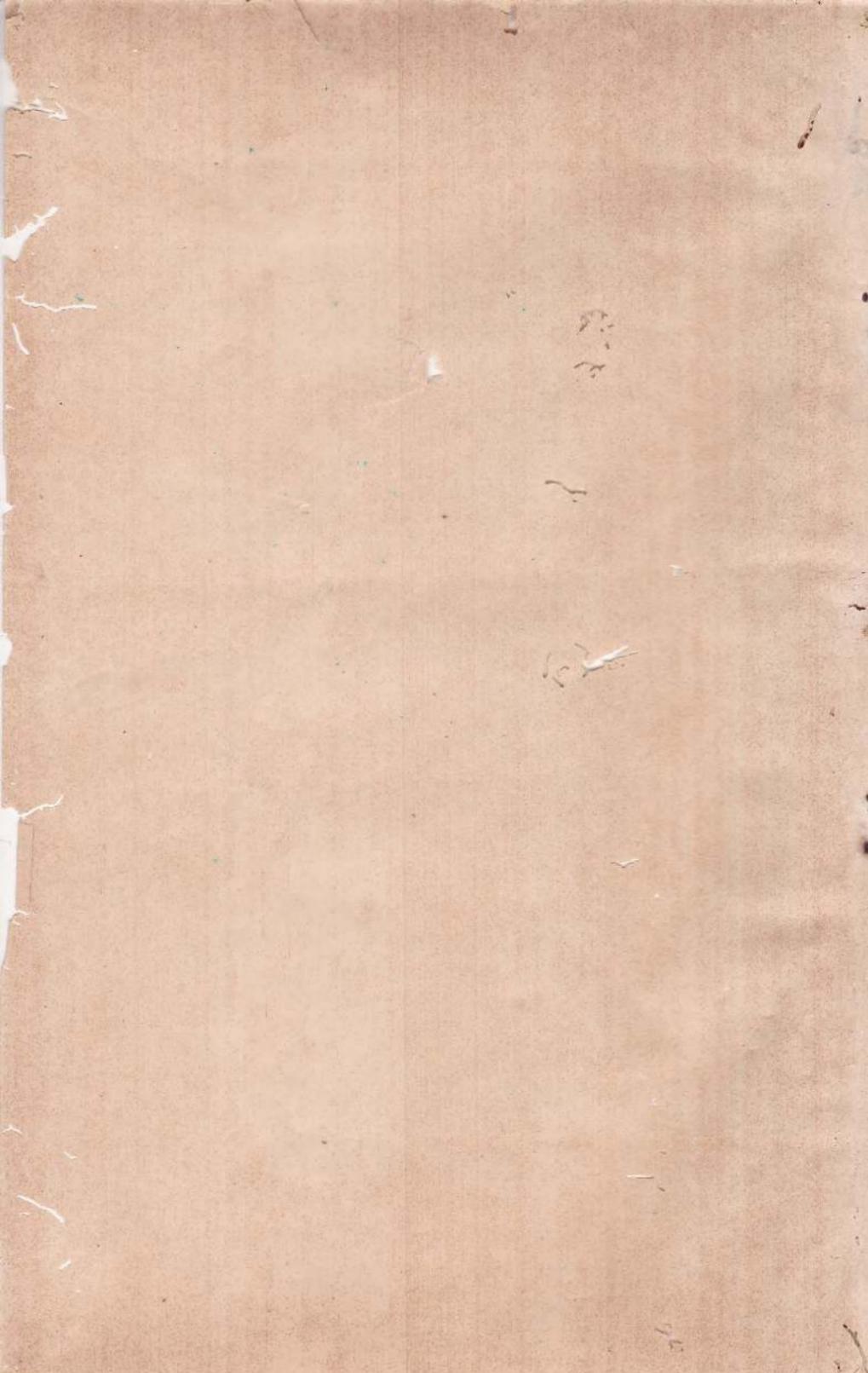
முத

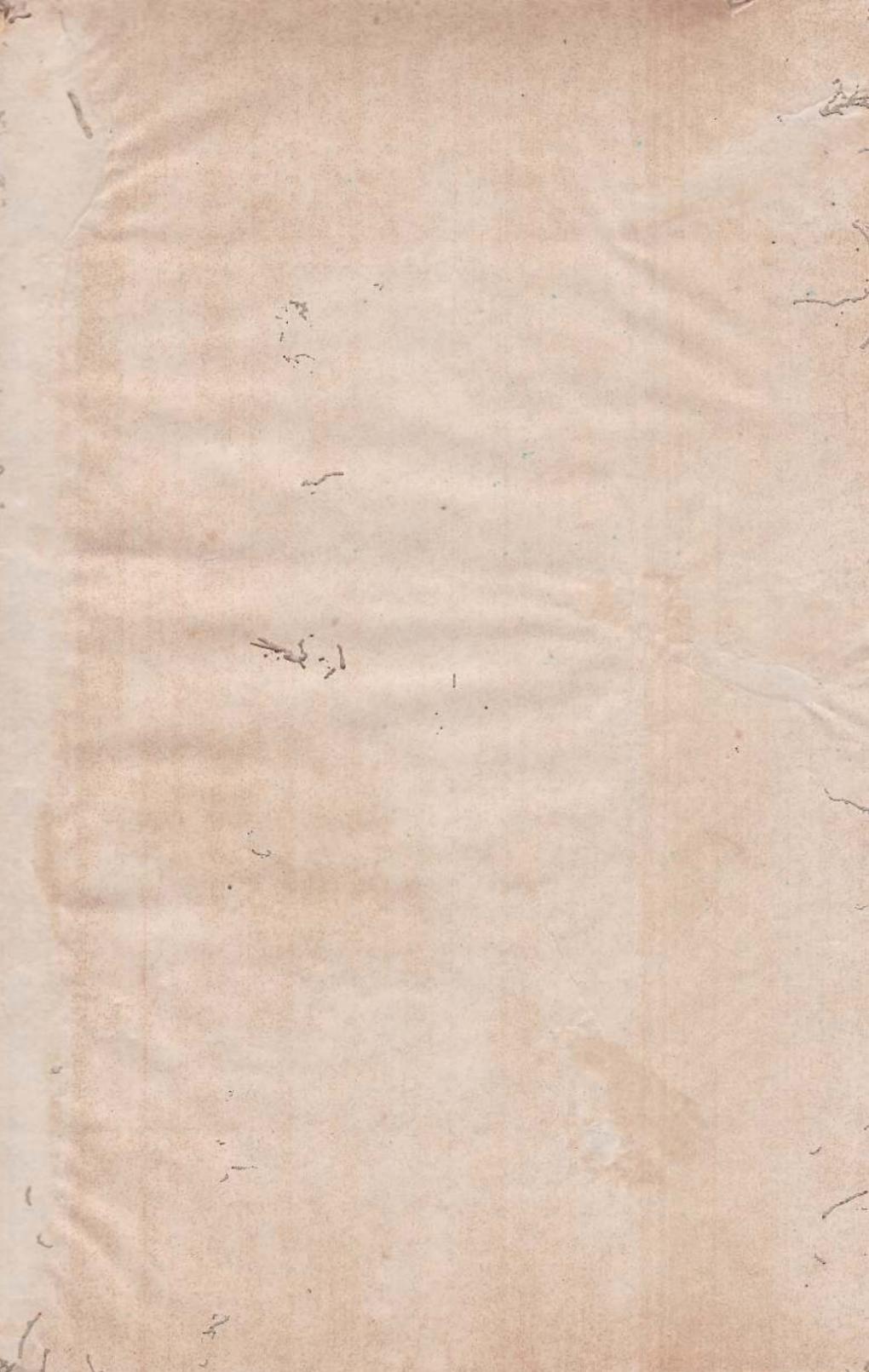
ந்து

வே

ல்ல

கிள

விற்பனையாகின்றன.

10ஆம் 11ஆம் ஆண்டுகளுக்கான ரூப்கள்.

1. செடிப்பை இலக்கணம்
பண்டிதர் ச. வெறுப்பிள்ளை (ச. வே.)
2. தமிழ் சேயல்நூல் (ஆண்டு 10)
பண்டிதர் ச. வெறுப்பிள்ளை (ச. வே.)
3. தமிழ் சேயல்நூல் (ஆண்டு 11)
பண்டிதர் ச. வெறுப்பிள்ளை (ச. வே.)
4. சைவநெறி வினாவிலை
வாணி சொக்கவிளக்கம் B. A.
5. தமிழ் இலக்கிய வினாவிலை
பாகம் II, தமிழ் III
ச. சொக்கவிளக்கம் (சொக்கன்) M. A.
6. கட்டுரைமஞ்சளி பகுதி I பகுதி II (ஆண்டு 10-11)
7. கட்டுரைக்கோவை (ஆண்டு 10-11)
ச. சொக்கவிளக்கம் M. A.
மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன்
8. விஞ்ஞான வினாவிலை
(ஆண்டு 10) பகுதி I
ச. வெலாயுதபிள்ளை
9. விஞ்ஞான வினாவிலை
(ஆண்டு 10) பகுதி II
ச. வெலாயுதபிள்ளை
10. விஞ்ஞான வினாவிலை (ஆண்டு 11)
ச. வெலாயுதபிள்ளை
11. கணிதம் (ஆண்டு 11)
வி. ச. சுப்பிரமணியம்

வெளியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை

235, காங்கேசன்துறை விதி,

யாழ்ப்பாணம்.